

Milyonların baskı ve gericilik karşısında sokaklara döküldüğü büyük halk hareketinin üzerinden tam bir yıl geçti. Geçtiğimiz yıl 31 Mayıs'ı 1 Haziran'a bağlayan gece büyük bir öfke patlaması ile Taksim Gezi Parkı'nda başlayan ve hızla bütün bir ülke sathına yayılan Haziran Direnişi, bu topraklarda yeni bir dönemin kapılarını araladı.

Uzun yıllardır baskı altında tutulan, iliklerine kadar sömürülen ve horlanan emekçi kitlelerin direniş sürecinde öne çıkardığı "artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" söylemi, bir dönemin kapandığını en özlü bir şekilde ortaya koyuyordu.

"Sosyal mücadele açısından yeni bir dönem başladı. Gezi türü hareketlere bu ülkenin şiddetle ihtiyacı vardı... Bu bir aşamadır ve çok önemlidir. Bu açıdan tarihi denebilecek bir önemi var Haziran Direnişi'nin. Türkiye'de sosyal-siyasal mücadelenin gelişmesi bakımından çok önemli bir basamak." **Haziran Direnişi-2 H. Fırat** (Ekim Sayı 292 Aralık 2013)

Bu daha başlangıç!

Dünya ölçeğinde kitle hareketlerinin büyük halk isyanlarına dönüştüğü bir dönemden geçiyoruz. Yerkürenin hemen her kıtasında emekçi yığınlar, onyıllardır uygulanagelen neo-liberal yıkım politikalarının yarattığı öfke ile sokaklara iniyor. İşte Haziran Direnişi, içerisinden geçtiğimiz yeni tarihsel döneme has sınıf-kitle hareketlerinin Türkiye halkasını oluşturmaktadır. (Devamı s.2'de...)

"Birgün gelecek, zaman bizim olacak, bizim!"

Birinci yıldönümünde, Haziran'da ölümsüzlüğe uğurladıklarımızı sahiplenmek için, kendi yaşamımızı elimize almak için yasak zincirlerini kırmaya.

s.3

Kavgaya bitmedi, daha yeni başlıyor!

Haziran barikatlarında güçlenen işçiler, emekçiler ve gençler fabrikalarında, okullarında ve yaşamın dört bir yanında yeni Ekimler yaratma yolunda yeni Haziranlar'a hazırlanıyorlar.



1914'te Sosyal Demokrasi

Yapılan savaş karşıtı açıklama ve çağrılara karşın Avrupa Sosyal Demokrat Partileri, 1914 Ağustosunda patlak veren emperyalist savaşa giren hükümetlere destek verdiler ve bu utanç verici tutumu "anayurdu savunma" argümanına dayandırdılar.

s.18



İşgal, boykot, direniş!

Üniversitelerde işgal eylemi akademik taleplere ve ülke gündemine söz söyleyebilmek için kullanılacak en güçlü yöntemlerden biri. İşçi sınıfının militan direniş yöntemi olarak işgal eylemi, gençlik hareketinin bu yeni dönemdeki militan ruhuna da sesleniyor.

s.26

Kavga bitmedi, daha yeni başlıyor!

Milyonların baskı ve gericilik karşısında sokaklara döküldüğü büyük halk hareketinin üzerinden tam bir yıl geçti. Geçtiğimiz yıl 31 Mayıs'ı 1 Haziran'a bağlayan gece büyük bir öfke patlaması ile Taksim Gezi Parkı'nda başlayan ve hızla bütün bir ülke sathına yayılan Haziran Direnişi, bu topraklarda yeni bir dönemin kapılarını araladı.

Uzun yıllardır baskı altında tutulan, iliklerine kadar sömürülen ve horlanan emekçi kitlelerin direniş sürecinde öne çıkardığı "artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" söylemi, bir dönemin kapandığını en özlu bir şekilde ortaya koyuyordu.

"Sosyal mücadele açısından yeni bir dönem başladı. Gezi türü hareketlere bu ülkenin şiddetle ihtiyacı vardı... Bu bir aşamadır ve çok önemlidir. Bu açıdan tarihi denebilecek bir önemi var Haziran Direnişi'nin. Türkiye'de sosyal-siyasal mücadelenin gelişmesi bakımından çok önemli bir basamak."
Haziran Direnişi-2 H. Fırat (Ekim Sayı 292 Aralık 2013)

Bu daha başlangıç!

Dünya ölçeğinde kitle hareketlerinin büyük halk isyanlarına dönüştüğü bir dönemden geçiyoruz. Yerkürenin hemen her kıtasında emekçi yığınlar, onyıllardır uygulanagelen neo-liberal yıkım politikalarının yarattığı öfke ile sokaklara iniyor. İşte Haziran Direnişi, içerisinden geçtiğimiz yeni tarihsel döneme has sınıf-kitle hareketlerinin Türkiye halkasını oluşturmaktadır.

"Dünya tarihi yönünden yeni bir bunalımlar ve savaşlar dönemine girildiğini, geride kalan tarihsel sürecin de gösterdiği gibi, bunun kaçınılmaz bir biçimde beraberinde devrimleri de getireceğini; nitekim halen dünya ölçüsünde, henüz devrimler düzeyine varmamış olsa bile, yarının devrimlerine götürebilecek büyük toplumsal hareketlilikler yaşandığını, dolayısıyla tarihsel ölçülerle burada bir bütünlük bulunduğunu söylüyor parti. Bu tahlilin sağladığı bilinç açıklığı iledir ki, Haziran Direnişi'ne ilişkin değerlendirmelerimiz olayların genel çerçevesi kapsamında yeni tarihsel döneme özel bir tarzda işaret etmektedir." **Haziran Direnişi-1 H. Fırat (Ekim Sayı 291 Kasım 2013)**

Türkiye toplumunun derinliklerinde on yıllardır mayalanan ve sarsıcı etkiler yaratan bu büyük direniş, yeni dönem kitle hareketlerinin bir başlangıcı niteliğindeydi. Zira on yıllardır uygulanan kapsamlı neo-liberal saldırı programları, toplumun mücadele eden kesimlerini hedef alan sistematik devlet terörü, ezilen halklara ve mezheplere yönelik baskı ve asimilasyon politikaları toplumun fay hatlarında muazzam bir enerji birikime yol açtı.

Yıllardır bu gerici ve boğucu atmosferden çeşitli biçimler altında çıkış arayan emekçi kitleler, Haziran Direnişi ile birlikte korku duvarlarını yerle bir ettiler. 2013 Haziranı'nda fay hattında ilk büyük kırılma yaşandı. Haziran Direnişi'ne malolan o sloganda da ifade edildiği gibi, "bu daha başlangıç"tı.



Sermaye düzeninin Haziran korkusu her geçen gün büyüyor

Bu büyük direniş başta AKP iktidarı olmak üzere tüm sermaye çevrelerine büyük bir korku saldı. Öyle ki, yedikleri bu sarsıcı tokatla kimyaları bozuldu. Neye uğradıklarını şaşılar.

Bu nedenledir ki, bir yıldır hemen her eylemin ve her direnişin arkasında 'Gezi hareketi' arıyorlar. Bu nedenledir ki, her eyleme azgınca saldırıyorlar. Üç kişi yan yana gelse yüzlerce polis ordusuyla karşılarına dikiliyorlar.

Sermaye düzeni Haziran korkusunu en açık biçimle ilk olarak geçtiğimiz yıl okulların açılmasıyla yaşanacak eylemli süreç üzerinden ortaya koydu. Henüz Haziran Direnişi'nin etkileri sıcakken üniversitelerin eylem ve direnişlerle açılacağı beklentisi, sermaye düzeninin uykularını kaçırmaya yetmişti. Yanılmadılar da. ODTÜ'de yaşanan direniş ve hemen ardından gündeme gelen cami-cemevi projesine karşı başlayan kitlesel-militan eylemler, korkularının nedensiz olmadığını, toplumun farklı kesimlerinin duyarlılıklarının hala daha diri olduğunu gözler önüne serdi.

Dahası, Haziran ruhunun işçi sınıfı içerisinde mayalandığına tanıklık eden sermaye düzeni ve onun devleti, saldırganlıkta gemi azaıya aldı. Haziran barikatlarını fabrikalarına taşıyan ve işgal eylemi başlatan Greif işçilerine dönük saldırı esnasında, İstanbul Valisi'nin 'Gezi' korkusuna bir kez daha tanıklık ettik. İşgal eylemini hedef alan polis terörünün ardından fabrika önüne çadır kurmak isteyen direnişçi işçilere polis şeflerinin söylediği "Vali burası Gezi'ye döner diye çadıra izin vermiyor" sözleri, Haziran Direnişi'nin sermaye devletinde yarattığı korkunun boyutlarını da gözler önüne sermiş oldu.

Haziran'ı yaratan sorunlar yerli yerinde duruyor

Büyük halk hareketinin yıldönümünde şu olgunun altını kalınca çizmek gerekiyor: Haziran Direnişi'ni yaratan sorunlar yerli yerinde duruyor. Hatta daha da derinleşiyor. Halk hareketinin mayalandığı zemin her geçen gün daha da güçleniyor.

Elbette hareket bugün belli oranda geri çekilmiş durumda. Bu işin doğası gereği böyle. Zira fay hattında bir ilk kırılma gerçekleşti, belli bir enerji boşalması yaşandı. Bunun geçici durum kendisi yanıltıcı olmamalıdır. Sınıf ve emekçi kitlelerin öfkesi bir kez daha ve bu kez çok daha yıkıcı bir kapsamda birikmeye başladı bile. Zira sermaye düzeninin başta işçi sınıfı olmak üzere toplumun emekçi-ezilen kesimlerini hedef alan saldırılarının arkası kesilmiyor. Bugünün Türkiye'sinde işçi sınıfının neredeyse tamamı açlık sınırının altında, asgari ücretlere çalıştırılıyor. Kölelik koşullarında çalışmak anlamına gelen taşeronluk olağan çalışma rejimi olmuş durumda. Kürt halkını ve Alevi emekçileri hedef alan yoğun bir baskı ve asimilasyon saldırıları kesintisiz devam ediyor.

Bütün bunlar an be an toplumun derinliklerinde patlayıcı maddeler biriktiriyor. İşte sermaye devletinin her olayın ya da eylemin arkasına 'Gezi' araması ve büyük bir korkuya kapılması bundan kaynaklanıyor.

Yeni Haziranlar yaratacak, yeni Ekimlere yürüyeceğiz!

Geçtiğimiz bir yıl içerisinde sınıf ve emekçiler cephesinde yaşanan eylemli süreçler, yeni Haziranlar'ın kapıda olduğunu, dahası yeni dönem kitle hareketlerinin çok daha sert ve militan biçimler alacağını ortaya koydu.

Özellikle sınıf cephesinden yaşanan gelişmeler bu gerçeği çarpıcı bir şekilde gözler önüne serdi. Geline yerde işten atma saldırısına karşı işçiler fabrikalarını yakıyor. Yine Yatağan'da, Antalya'da işyeri ve fabrika işgalleri gerçekleşiyor. Greif işçileri taşeron köleliğine, düşük ücretlere ve ağır çalışma koşullarına karşı 60 gün boyunca fabrikalarını işgal ederek tarihi bir eylemin altına imza atıyorlar vb... Son olarak Soma'da yaşanan katliam karşısında işçilerin öfkesi sel olup sokaklara taşıtı.

Bütün bu gelişmeler Haziran Direnişi'ni mayalayan süreçlerin yerli yerinde olduğunu ortaya koyuyor. Dahası sermayenin kapsamlı saldırıları ile tablo çok daha ağırlaşıyor. Bu demek oluyor ki yeni Haziranlar kapıda... Geçtiğimiz yıl Haziran barikatlarında sınanan ve güçlenen işçiler, emekçiler ve gençler ise fabrikalarında, okullarında ve yaşamın dört bir yanında yeni Ekimler yaratma yolunda yeni Haziranlar'a hazırlanıyorlar.

“Birgün gelecek, zaman bizim olacak, bizim!”

“Ölüm suretlerini gezdiren seraseriler sızıp kalacaklar birazdan ve bir tül gibi yırtılırken çevren bu kent yeniden yaşanacaktır!”

Tarih akıyor yeni biçimler alarak. “Bir gün gelecek, zaman bizim olacak, bizim” diyor komünist sanatçı Brecht. Bir karanlığın ucundaki ışığa koşar gibi, soluk alıp verirken aldığı tadı duyumsamaz ya insan, o kadar doğal ve o kadar hayati. İnsanlığın elinde tarihin lambası inerken o derin karanlıklara bir anda karşılaşılabilecek. Zamanı bizim kılacak şey elbette sınıf savaşımı ile birlikte tarih bilincidir, böyle bakılınca her şey toplumsal anlamını daha iyi ortaya koyacaktır. İnsanı koşullarını değiştirmek için harekete geçmeye zorlayan bilinç, tarih bilincidir.

Kapitalizm öldürür!

Kapitalizmde üretim doğrudan insan ihtiyaçlarını karşılamak için değil, pazara dönük olarak yapılır. İnsan ihtiyaçlarıyla meta ve hizmetler arasındaki ilişki ancak dolaylı olarak bu pazarda kurulur. Böylece insan emeği ile ihtiyaç arasındaki bağ kopartılarak üretim “ihtiyaçlardan” bağımsız kılınır. Amacın kâr etmek ve sermaye birikimini arttırmak olduğu koşullarda toplumsal ihtiyaç ve üretim arasındaki açık hızla açılarak üretim, giderek sermayenin yeniden ve yeniden üretimi biçimini alır.

Doğada ve toplumda her şeyin karşıtıyla ve çatışma halinde olduğunu, kapitalizmin bunalımını aşmaya dönük her hamlesinin, onun temellerine darbe indirecek güçleri de harekete geçirdiğini unutmayalım! Üretim için üretim yüzyıllardır kıyım ve yıkım dışında bir şey getirmemiştir. Kapitalist krizin ve çıkışsızlığın toplumu nasıl köklerinden sarstığını ve kitleleri nasıl harekete geçirdiğini yaşayarak görüyoruz. Kapitalizmin çelişkileri uzun bir dönemdir daha da keskinleşmektedir. TKİP III. Kongresi’nde ifade edilen biçimiyle alıntılıyoruz:

“İnsanlık yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine girmiş bulunmaktadır. Bunalımlar ve savaşlar halen günümüz dünyasına damgasını vuran yıkıcı olgulardır. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bu iki olgusal gerçek, yeni bir devrimler döneminin de dolaysız bir habercisidir. Dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin kapitalist bunalımların ve emperyalist savaşların büyük yıkım ve acılarına yanıtı bir kez daha devrimler olacaktır. Dünyanın dört bir yanında ve elbette Türkiye’de de...”

Sermaye iktidarının fitratında katletmek var!

Sermaye birikiminin döngüsünü sağlayan işçilerin ölü bedenleridir. Devletin katliamcı yüzüne bir yenisinin daha eklendiği tarihteki en büyük işçi katliamlarından birini daha yaşadık. Sayısı konusunda resmi rakamların altında kaldığı yüzlerce ölü işçi bedeni orta yerde duruyorken şirket sahibinin “en çok

da biz mağduruz” sözleri “şimdi mağdur değilsiniz ama olacaksınız” haykırışları ile karşılanırken, yani aslında öfke hakimken her şeye, sınıf kinini büyütme zamanıdır! Zaman hesap sorma zamanıdır!

Soma A.Ş’nin sahibinin söylediği sözler benzer olaylar karşısında ne kadar saçmalanabileceğini hatırlattı. 2009 yılında Ankara Çankaya’da yedi genç doğalgaz faciası sonucu ölmüştü. Başkent Doğal Gaz A.Ş. Genel Müdürü Veysel Karani Demir “gençler yarı çıplaktı” demişti ve ardından istifa etmek zorunda kalmıştı.

Çernobil Faciası üzerine kanserojen maddenin yayılması ile ilgili dönemin sözcüleri yine inciler döşemişti. TAEK başkanı Özemre “Ne bulursanız yiyebilirsiniz.” ve “Çayda tehlike yok ama dışsatımı yasaklıyoruz” (1986) 45. Hükümet Sanayi ve Ticaret Bakanı Cahit Aral “Dinine, imanına inanan ‘Radyasyon var demez’” (1986)

Bu iki örneğin dışında birçok örnek bulunur ama yine de hiçbir Soma A.Ş’deki kadar net bir sınıfsal vurgu taşımamaktadır. Ölen onlarca can üzerine patronlar ve patronlar sınıfı için neyin önemli olduğunu göstermektedir. AKP iktidarının son yıllarda daha fazla yaptığı “mağdur” edebiyatının belki de en sinir bozucu olanıydı Soma A.Ş sahibinin sözleri.

Madencinin fitratına ölümü yerleştiren sermaye devleti toplumda yaşayan her yaş aralığından emekçilere fitratında ne olduğunu bir olayda hatırlatıyor. Haziran günlerinden bugüne varana dek aslında egemenler korkularını her biçimde tekrarladılar. Haziran başlamadan sermaye devletinin sözcüleri “Tekel gibi olmasın” diye korkuyorlardı. Haziran’da korku duvarlarını aşan sadece kitleler olmadı, bir yandan sermaye devleti de Tekel korkusunu ‘aşmış’ oldu.

Geçtiğimiz bir sene boyunca saldırganlığını arttıran AKP hükümeti azgınca saldırmaya devam ediyor. İşçilere, emekçilere, gençlere, kadınlara yönelik maddi manevi saldırganlığını arttırıyor. “Gençlerimiz ölüyor gidiyor, ‘Polis’imiz nasıl sabrediyor? 1 Mayıs’ta ‘provokatörler’, Okmeydanı’nda ‘terör örgütü’ militanları, Soma’da ‘ortalığı karıştıranlar’, Gezi’de ‘çapulcular’, ‘nerede bu coğrafyanın geri kalan çoğunluğu?’”

Geri kalan çoğunluk için kısa kısa bakalım... Fabrikalarda, inşaatlarda, tersanelerde, taşeronluğun kol gezdiği her yerde ölüm ile burun buruna, açlık sınırında, yoksulluk ve savaş kıyımlarında yaşam mücadelesi veriyor.

Her gün 3 kadından biri tacize, tecavüze ve şiddete maruz bırakılıyor. Daha geçtiğimiz gün yine bir kadın cinayete kurban verilirken boşanan kadının fitratında öldürülmek var diyor. Bir Kürt kadını Rojava’daki radikal İslamcı çetelerin katliamından kaçarken iki çocuğunun gözleri önünde katledildi. Aynı gün 13 yaşında Ali vuruldu ve gözlerini kaybetti. Türkiye sınırlarında aynı gün bir çocuk ve kadın sınırı geçmeye çalışırken vuruldu. El Nusra ve IŞİD çetesi cennete

gitmesinler diye kadınlara tecavüz ediyor ve öldürüyor.

Onlarca çocuk evlendiriliyor, çalıştırılıyor, öldürülüyor. Berkin, Pamir, Ahmet, Didem ve daha ismini yazamadıklarımız. Çocukluklarını sistemin çarkları arasında yitiren büyüklerimiz oluyorlar artık.

Milyonlarca genç eşit olmayan bir yaşamda gelecek hayalleri kuruyor, dersaneler, özel okullar, değişen sınav sistemleri ve müfredatlar ile yapboz tahtasına dönüştürülüyor geleceklerini kurdukları her köprü.

Geri kalan çoğunluk için aslında Haziranlar’ı, Greifler’i büyütme dışında pek bir seçenek kalmıyor. Sermaye iktidarı zulmünü arttırıyor. Korkusu azdıkça saldırmaya devam ediyor.

Haziran’dan bugüne: Direniş özgürleştirir!

Var olan tarih bilinci zulmün ve gericiğin karşısında insanlığın ortak mirasını yaratırken belirli yönetsel ortaklıklar yaratmış. Yüzyıllar öncesinden aktarılan bir örnek. Galile’nin karşısında kilise vardır, bağnazlık ve gericilik. Galile inancının peşinde gerçeğin izindedir. Galile’nin öğrencileri “mutsuzdur o ülke ki, kahramanlardan yoksundur” diye isyan ederler. Galile “hayır” der “Mutsuzdur o ülke ki, kahramanlar ister.” Kitlelerin, toplumların, insanların kahramanlara değil kendi yaşamını ellerine almaya ihtiyacı var. Bunun yapılabildiğini hem tarih hem de yaşananlar gösteriyor.

“Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak” denilen günlerin üzerinden bir yıl geçti. Bir sene boyunca umudumuzu, öfkemizi, kinimizi büyütecek onlarca olay yaşadık.

17 Aralık sadece bir yolsuzluk operasyonu olarak geçmedi tarih sayfalarına. Bu devletin ne kadar çeteleşmiş, bu sistemin ne kadar çürümüş olduğunu kanıtladı bizler için. Ayakkabı kutularından, kollarındaki saatlere ve sıfırlanamayan paralara kadar pisliğin içinde oluşlarını seçim hayalleri ile bir nebze hafiflettiler.

Taşeronluk sisteminin ölüm demek olduğunu son dönemlerde ilk haykıran Greif işçileri oldu. Soma’da yüzlerce canın katiliğinin bir numaralı sanığı olan sermaye devleti bu suç aleti ile on yıllardır işçi kanı ile beslenmekteydi. 44 tane taşerona karşı emeklerinin arkasında olan Greif işçileri Haziran’ın ruhuna yaslanarak ve “Bu daha başlangıç mücadeleye devam” diyerek fabrikayı işgal etti.

Ardından Seyitömer, Milas, Karşı gazetesi, Anteks işçilerinin işgali, aslında sermaye sınıfının fitratında sömürmek olduğunu bilen işçilerin kendi geleceklerini ellerine almasıydı. İTÜ, Mimar Sinan, Siirt, Ege işgalleri başladı, gençlik işgallere omuz verdi. Hepsi işçi sınıfı açısından Haziran kadar önemliydi.

Birinci yıl dönümünde, Haziran’da ölümsüzlüğe uğurladıklarımızı sahiplenmek için, sermaye devletinin korkularını büyütme için kahramanları beklemeye değil kendi yaşamımızı elimize almak için tüm işçi ve emekçilerle birlikte bir kez daha yasak zincirlerini kırmaya.

Uğur Kurt katledildi...

Hesap sormak için mücadeleye!

Uğur Kurt ve diğer tüm katliamların hesabını sormanın biricik yolu birleşik, kitlesel devrimci mücadeleyi yükseltmektir.

Okmeydanı'nda Uğur Kurt'un vurulmasının ardından Alevi emekçiler "artık yeter!" diyerek İzmir, İstanbul, Ankara ve ülkenin dört bir yanında alanlara çıktılar. "Adaletsizliğe ve vicdansızlığa yeter artık! Meydanlara çıkıyoruz" çağrısını yükselten ilerici Alevi örgütlerinin ülkenin dört bir yanında gerçekleştirdikleri protesto eylemleri, yıllardır baskı ve asimilasyon saldırılarına maruz kalan Alevi emekçilerinin biriken öfkesine ışık tuttu.

Uğur için sokağa çıkan Alevi emekçilere gaz ve mermi yağdıran kolluk güçleri, geçen yıl Haziran ayına damgasını vuran büyük halk hareketi sırasında Alevi çocuklarının sokak ortasında kurşunlanmasının da failleriydiler. AKP iktidarının şefi katillerin ellerini soğutmamak için tüm maharetini sergiledi. AKP şefi büyük halk hareketi sırasında da katillerin sırtlarını sıvazlamıştı. AKP iktidarı ve devlet sadece Alevileri katletmekle yetinmiyor. Alevilerin ibadet yapmalarını, inançlarına uygun olarak şehitlerinin cenazelerini kaldırmalarına bile tahammül etmiyor.

Sermaye devletin yürütme gücü olan AKP iktidarı bir yandan da kentsel dönüşüm adı altında Armutlu başta olmak üzere Alevilerin yoğun olarak yaşadığı semtlerde emekçileri yerlerinden, yurtlarından çıkarmaya çalışıyor. Rantsal dönüşüm projelerinin önünde engel olarak gördüğü ilerici, devrimci dinamiklere, Alevilere, Kürtlere yönelik saldırılara hız veriyor. Bu çerçevede bir kez daha kolluk terörünü arttırıyor.

Uğur'un katledilmesinin arkasında devletin ve AKP iktidarının sistematik saldırı politikaları yer alıyor. AKP iktidarı sadece cinayet işleyenlere destek vermekle yetinmiyor. Aynı zamanda Alevi-Sünni çatışmasının dümenine su taşıyor. Emekçileri mezhep temelinde bölmek için tüm hünerini sergiliyor.

Cemevi'ne cümbüş evi diyen AKP iktidarının şefi katledenleri koltuğu altına alıyor. Bu nedenle katiller hala ellerini kollarını sallaya, sallaya geziyorlar. Bu anlayışın Uğur'un katillerinin göstermelik yargılanmasına dahi izin vermeyeceği aşikardır. Dünden bugüne Alevilerin üzerinde tepinen devlet geleneği, geline yerde AKP iktidarı eliyle artarak sürüyor.

Bütün bu katliamlarda kullanılan el farklı da olsa gövde belliydi. Bu gövde faşist sermaye devletin ta kendisiydi. Devletliler, her seferinde adresi başka yerlerde arasalar da, "kışkırtma", "tahrik" gibi kılıflara büründürmek için çaba gösterecekler de, gerçekte adres de belliydi. Bu adresin adı katliamcı sermaye devletiydi.

Sermaye devletin egemenleri, dünden bugüne Alevileri sürekli olarak ötekileştirdiler, horladılar, baskılara, şiddete ve katliamlara maruz bıraktılar. Uğur Kurt'un katledilmesi yaşananların son halkasıdır. Tüm saldırı ve katliamların ardından saldırılarla ilgili olarak devlet erkanının yaptığı açıklamalarda iki temel nokta öne çıktı. Bunlardan ilki Alevilere yönelik saldırıların inkar edilmesi, ikincisi ise saldırı ve katliamların



icracılarının devlet tarafından sahiplenilmesiydi. Uğur Kurt'un katledilmesinin ardından da aynı tutum öne çıktı. Uğur Kurt'un katledilmesinin ardından AKP sözcülerinden gelen açıklamalar saldırganları daha da cesaretlendirdi. Dinci parti sözcüleri red ve inkara dayanan açıklamalarla yeni katliamlar için kapıları ardına kadar açmışlardı.

AKP iktidarı Alevilere yönelik saldırıları açıkça destekleyen tutumuyla Uğurların katledilmesinin zeminini döşedi. Örneğin AKP iktidarı **"Madımak katillerine zaman aşımı"** ve **"Madımak anmasını yasaklama"** vb. tutumlarla fiilen Alevilik inancını yasakladı. AKP şefi Tayyip Erdoğan yaptığı açıklamalarla Aleviliğe ve Alevilere yönelik saldırıların ayyuka çıkmasına yol açtı. Başta Diyanet İşleri Başkanlığı ve bu kurumdan fetva alan TBMM Başkanı da aynı tutumu sürdürdü. Yargıtay'ın **"Çankaya Cemevi Yaptırma Derneği"** hakkında verdiği karar ise yargının da bu red, inkar, yasaklama ve katliama davetiye çıkarma sürecine katıldığının açık göstergesi olarak kayıtlara geçti.

AKP iktidarı laik-anti laik çatışması, başörtüsü, giyim kuşam gibi sorunları büyütürken, işçi ve emekçileri bu temelde bölmek istemekte, bu çerçevede Aleviler üzerindeki baskılar, katliam tehditleri artmaktadır. Son zamanlarda Alevileri hedef alan saldırılarda devletin gizli güçleri saldırıların tertipleycisi, başta dinci parti olmak üzere açık güçleri ise saldırıların seyircisi veya aktif bileşeni oldular.

Milyonlarca işçi ve emekçi her gün işsiz kalma, evsiz kalma tehdidi altında yaşamını sürdürüyor. Tam da bu ortamda işçi ve emekçiler Alevi ve Sünni temelde saflaştırılmak isteniyor. Bu temeldeki bölünme diğer sorunların önüne geçiriliyor. Aynı sorunları, sıkıntıları yaşayan işçi ve emekçilerin bu temel üzerinden bölünmesi hedefleniyor. Zira dinci parti şefi Çankaya'ya çıkmak için Ağustos'ta yapılacak olan seçimi kazanmak zorundadır. Çankaya stratejisinin başarısı için Alevilere yönelik saldırıyı içeren politik dili bilinçli olarak kullanıyor.

Emekçilere yönelik katliamların ve suni bölünmenin panzehri emek-sermaye çatışmasını temel alan işçi ve emekçilerin politik mücadelesidir. Bunun dışındaki her tutum burjuvazinin ekmeğine yağ sürmek demektir. İşçi ve emekçiler, ekonomik-demokratik hak ve

özgürlüklerden yoksunluğa son vermek için birleşip, düzene karşı mücadele etmek yerine giderek tırmandırılan laik-anti laik çatışması peşinden sürüklenmemelidir.

Sivas'ta 33 canımızı alan ateş bugün de yanmaya devam ediyor. Gerici-faşist güruhun tutuşturduğu alevler, bugün sermaye devletin dümeninde oturan dinci parti AKP tarafından harlanmaya devam ediyor. Sivas'ta yakanlar, Roboski'ye bombalar yağdıranlar, bugün sokak ortasında Uğurları kurşunluyor.

Dün tüm bu katliamların üzerini örten düzen yargısı ise, "zamanaşımı" gibi kılıflarla katliamcı devleti aklamayı, tıpkı Gezi şehitleri davalarında olduğu gibi katilleri korumayı sürdürüyor. Özelde sınıf bilinçli işçi ve emekçiler, genelde işçi ve emekçiler, emek-sermaye çatışmasının üzerine çekilmek istenen kara perdeyi yırtmak sorumluluğu ile yüzyüzedir.

Tüm bu vahşet, kirli operasyonlar, katliamlar, provokasyonlar, kontra hukukun kararları işçilerin ve emekçilerin birleşik mücadelesinin önünü kesmek içindir. Bu baskı ve kölelik düzenini yaşatabilmek için ölüm kusan sermaye devletin hesaplarını ve oyunlarını boşa çıkarmak gerekiyor. Uğur Kurt ve diğer tüm katliamların hesabını sormanın biricik yolu ise birleşik, kitlesel devrimci mücadeleyi yükseltmektir.

Dünden bugüne Recep Tayyip Erdoğan yaptığı açıklamalarla Alevilere karşı kin ve nefret söylemlerinde sınır tanımadığını ortaya koymuştur. Alevilere karşı toplumsal kesimleri kışkırtacak tarzda konuşmalar yapmış, mitinglerde Alevilik inancını yuhalatmıştır. Tam da bu gelişmelerden sonra Alevilere yönelik tehditler artmış, Alevi evleri yurdun dört yanında, tıpkı Maraş Katliamı öncesinde olduğu gibi işaretlenmiş, geline noktada katliamcı yaklaşım Cemevleri'ne kadar uzanmıştır.

Katliamlar ve katliam provalarının önüne geçilmesi ancak işçi ve emekçilerin birleşik devrimci mücadelesinin yükseltilmesiyle mümkündür. Baskı ve kölelik düzenini yaşatabilmek için ölüm kusan sermaye devletin hesaplarını ve oyunlarını boşa çıkarmak için yapılması gereken işçi sınıfının devrimci iktidarı yolunda mücadele ateşini harlamaktır. Ancak, bu mücadele büyütüldüğü koşullarda katliamların önüne geçilebilir ve aynı zamanda Uğurların katillerinden hesap sorulabilir.

Uğur Kurt'un katledilmesi protesto edildi

Okmeydanı'nda 22 Mayıs günü Liseli Dev-Genç'in Berkin Elvan için yaptığı anmaya saldıran polis, mahalle içerisine kurşun yağdırdı. Polisin açtığı ateş sonucu hayatını kaybeden bir yakınının Okmeydanı Cemevi'nde yapılacak cenaze törenine gelen Uğur Kurt hayatını kaybetti.

Kurt'un vurulmasının ardından da polis mahalleye ve cemevine yönelik saldırılarına devam etti. Devlet terörüne karşı sokağa çıkan emekçiler polisi mahalleden çıkmasını istediler. Bir süre uzaklaşan polis Halk Cephesi'nin Uğur Kurt'un kaldırdığı hastaneye yürümek istemesi üzerine tekrar saldırıya geçti. Halk Cephesi polis barikatına karşı oturma eylemi başlattı ancak polis oturma eylemine dahi birçok defa gaz bombası, plastik mermi ve tazyikli suyla saldırdı. Mithatpaşa Caddesi'nde başlayan çatışmalar gece geç saatlere dek devam etti.

Akşam saatlerinde ise ilerici, devrimci kurumlar ve Okmeydanı halkı binlerin katılımıyla polis terörünü kınadı. Yürüyüş devam ettiği sırada cemevi gelen Hacı Bektaş Veli Dernekleri Başkanı Ercan Geçmez, Alevilerin artık kendilerine saldıran polislerle hesaplaşacağını, Anayasa ve hukuk kalmadığı için kendi önlemlerini kendilerinin alacağını belirtti.

Kitle polisin ses ve gaz bombalarına karşı molotof kokteylleri, taş ve havai fişeklerle cevap verdi. Cemevi birçok kez gaz bombalarının hedefi oldu. Birçok kişi yaralandı. Çatışma sırasında Ayhan Yılmaz adlı emekçi polisin attığı gaz fişegi sonucu başından ağır yaralandı. Yılmaz saatler sonra hayatını kaybetti.

23 Mayıs'ta Uğur Kurt'u son yolculuğuna uğurlamak için yüzlerce emekçi Okmeydanı Cemevi önünde buluştu. Polis ise kendisine tepki gösteren devrimcilere karşı silahına sarılmaya devam etti ve mahalleyi abluka altına aldı.

İlerleyen dakikalarda savcı cemevine gelerek keşif yaptı. Öfkeli kitle savcının Kurt'un vurulmasından 1 gün sonra gelmesine tepki gösterdi ve "Katil devlet hesap verecek" sloganını haykırdı. Emekçiler savcı eşliğinde gelen bir polise ise daha şiddetli tepki gösterdiler. Polis alanda bulunan canlı yayın aracına girerek canını zor kurtardı.

Akşam saatlerine doğru ise Uğur Kurt'un ailesi ağıtlarla cemevine geldi. Cemevinden Kurt'un oturduğu evin önünde yapılan törenlerin ardından cenaze Sivas Hafik'e gönderildi.

Uğur'u son yolculuğuna gönderen kitle bir süre öfkeli sloganlarını haykırdı ve eylemini sona erdirdi. Polis daha sonra Kürt gençlerinin başlattığı eylemi bahane ederek mahalleye azgınca saldırdı. Rahatça cinayet işlemek isteyen polis basını çatışmanın olduğu yerden çıkardı ve mahalleye gaz bombası yağdırdı. Polis terörüne karşı tekrar toplanan devrimci güçler saldırıya molotof kokteylleri ve havai fişeklerle cevap verdi.

Gebeze'de sınıf devrimcilerinin çağrısıyla biraraya gelen işçi ve emekçiler Eski Çeşme'den Kent Meydanı'na yürüdü. BDSP adına yapılan açıklamada Uğur'un katledilmesi teşhir edildi ve Soma'da katillerin hala serbest olduğuna dikkat çekildi.



Sarıgazi Dayanışması'nın çağrısıyla Vatan İlköğretim'in önünde toplanan kitle "*polis terörüne son*" pankartıyla Demokrasi Caddesi'nde yürüyüşe geçti. Meydanda yapılan basın açıklamasında katliamların hesabının sorulacağı ifade edildi.

Kadıköy'de biraraya gelen kitle sokaklarda öfkeli sloganlar haykırdı. Boğa Heykeli önünde sona erdirilen eylemin ardından kitlenin bir kısmı Okmeydanı'na geçti.

Ankara Dayanışması'nın çağrısıyla 22 Mayıs'ta Güvenpark'ta toplanan yüzlerce kişi helikopterli ve TOMA'lı polis ablukasına rağmen eylemini gerçekleştirdi. Polisin saldırıya hazır şekilde konumlanarak terör havası yaratmaya çalışması kitlenin kararlılığı karşısında boşa düştü. Ankara Dayanışması adına yapılan basın açıklamasının ardından yarım saat oturma eylemi gerçekleştirildi.

23 Mayıs'ta Mamak'ta BDSP, Halkevleri, HDP, Akader, PSA Mamak Şube, Çorum Sungurlu Çiçeklikeller Köyü Derneği tarafından yürüyüş düzenlendi. Natoyolu trafiğe kapatılarak yapılan yürüyüş sonrasında Tuzluca'yı'da toplanan kitle ile birleşilerek anma gerçekleştirildi. Anmanın ardından ilerici ve devrimci güçler polis barikatına doğru yürüyüşe geçti. Polis saldırısı sonucunda başlayan çatışmalar ilerleyen saatlerde iradi olarak sonlandırıldı.

PSAKD Güvenpark'ta basın açıklaması yaptı.

Batıkent'te Atlantis Meydanı'nda toplanılarak Batıkent Cemevi'ne yürüyüş yapıldı. Kitle yürüyüşün ardından tekrar Batıkent Meydanı'na geri döndü ve eylemi sonlandırdı.

Adana Alevi Platformu İnönü Parkı'nda basın açıklaması yaparak Uğur Kurt'un katledilmesini kınadı. Açıklamada, "*Bu ülkede yaşayan Aleviler olarak devlet ve polisin şiddetini Dersim'den, Sivas'tan, Maraş'tan, Çorum'dan biliyoruz.*" ifadelerine yer verilerek, "*Devleti yönetenlerin artık bu politikalarından vazgeçmelerini ve akıllarını başlarına toplamalarını istiyoruz.*" denildi.

Avcılar'da BDSP yürüyüş gerçekleştirdi. Marmara Caddesi girişinde toplanan sınıf devrimcileri sermaye düzeninin ve devletin sokak ortasında insanları katlederek mücadeleden alıkoymaya çabaladığı, Soma'daki madencilerin, işçilerin, öğrencilerin sokağa çıkan, hakkını arayan herkese yönelik bir saldırı olduğunu vurguladı.

Kayseri'de BDSP, Halk Cephesi, DHF, SDP, Halkçı

Gençlik Derneği ve Kayseri İşçi Derneği'nin çağrısıyla biraraya gelen kitle Kayseri Forum'dan meydana yürüdü. Meydanda basın açıklaması gerçekleştirildi.

Bursa'da Diren Bursa'nın çağrısı ile Setbaşı'nda toplanan kitle yolun iki şeridi kapatarak Heykel'e yürüdü. Devlet terörüne karşı tek çözümün devrim olduğu dile getirilen eylemde yoğun polis ablukasına dikkat çekti.

Halk Cephesi'nin Heykel'de trafiği kapatarak yaptığı eyleme polis saldırdı.

Bolu'da aralarında öğrencilerin de bulunduğu yaklaşık 200 kişi, İzzet Baysal Caddesi'nden Bankalar Meydanı'na yürüdü ve burada basın açıklaması yaptı.

Kartal'da PSAKD Cemevi'nin çağrısıyla biraraya gelen kitle Ahmet Şimşek Koleji önünde toplanarak Bankalar Caddesi'nden meydana yürüdü. Kartal Meydanı'nda sonlandırılan yürüyüşün ardından basın açıklaması yapıldı ve devletin Alevilere dönük inkar ve asimilasyon politikası vurgulandı.

Manisa'da Alevi Kültür Dernekleri ve Hacı Bektaş Veli Anadolu Kültür Vakfı tarafından yapılan eylem çağrısı üzerine Manolya Meydanı'nda buluşuldu. Sınıf devrimcilerinin de katılım sağladığı eylem Manisa Cemevi'ndeki nöbet eylemi çağrısıyla son buldu.

Didim Demokrasi Platformu üyeleri cemevinde toplanarak 19 Mayıs Caddesi üzerinden kent meydanına yürüdü. Didim Demokrasi Platformu üyeleri Didim Cemevi'nde bir gece açık grevi ve demokrasi nöbeti tutacaklarını söyledi. Soma'da yaşamını yitiren maden işçisi Erdal Demirel'in abisi Cengiz Demirel'in de yer aldığı eyleme 800 kişi katıldı.

İzmir Alevi Bektaş Federasyonu (ABF) bileşenleri ve KESK'in çağrısını yaptığı eylemde biraraya gelen binlerce kişi Basmene Meydanı'nda toplanarak eski Sümerbank önüne yürüdü. Devrimci, demokrat, ilerici siyasal hareketler ve duyarlı İzmirli emekçilerin katıldığı eylemde Ege Boykot Komitesi adına da konuşma yapıldı. Eylem basın açıklamasının ardından sona erdirildi.

BDSP, Çiğli Kasaplar Meydanı'nda sürdürdüğü imza standı faaliyetinin ardından yürüyüş gerçekleştirdi. Anadolu Caddesi'nin Konak yönünü trafiğe kapatarak yürüyüş yapan sınıf devrimcilerine çevredeki emekçiler ve Çiğli esnafı alkışlarla destek verdi. Çiğli Belediyesi önünde sonlandırılan yürüyüşün ardından basın açıklaması yapıldı.

Alevilerden kitlesel ve öfkeli protesto!



Alevi emekçiler cemevlerinin kurşunlanmasına varan devlet terörüne, baskı ve katliamlara karşı 25 Mayıs'ta ülke genelinde alanlara çıktı.

İstanbul'da Alevi derneklerinin çağrısıyla yapılan eylem için yüzlerce Alevi Şişli Meydanı'nda toplanarak Halaskargazi Caddesi'ni çift taraflı olarak trafiğe kapattı ve Taksim'e doğru yürümeye başladı. Ancak kitlenin önü Osmanbey'de kurulan polis barikatıyla kesildi. Bunun üzerine basın açıklaması gerçekleştirildi.

Alevi Bektaşî kurumları adına basın açıklamasını okuyan Doğan Demir, Okmeydanı'nda katledilen Uğur Kurt'un Alevilere yönelik bilinçli saldırıların bir parçası olarak katledildiğine dikkat çekerek hesabını soracaklarını ve mücadeleye devam edeceklerini belirtti.

Basın açıklamasının ardından tekrar Şişli yönüne yürüyüşe geçildi. Eylem Mecidiyeköy'de sona erdirildi.

Ankara'da Güvenpark'ta biraraya gelen Alevi dernekleri, basın açıklaması ve oturma eylemi gerçekleştirdi.

İlk sözü alan Hacı Bektaş Veli Anadolu Kültür Vakfı Genel Başkanı Ercan Geçmez, Türkiye halklarının çeşitliliğinden rahatsız olan AKP hükümetini, tekçi anlayışını ve farklı kültürlerle olan saldırılarını eleştirdi.

Basın açıklamasını okuyan PSAKD Genel Başkanı Müslüm Doğan ise *"Bu politikalarla, Alevilerin yoğun yaşadığı yerleşim bölgelerine yönelik polis şiddeti arttırılmakta, Aleviler için yaşam zorlaştırılmakta, yalnızlaştırma ve ötekileştirilmektedir. Kentsel dönüşüm adı altında insanlar yerlerinden, yurtlarından çıkartılmak istenmektedir"* dedi.

BDSP eyleme Ziya Gökalp Caddesi'nden yürüyüş yaparak katıldı.

Basın açıklamasının ardından on dakikalık oturma eylemi yapıldı.

İzmir'de Sevinç Pastanesi önünde toplanan kitle Kıbrıs Şehitleri Caddesi'nden Talatpaşa Caddesi'ne oradan da Cumhuriyet Meydanı'na yürüdü.

ABF Başkanı Selahattin Özel, saygı duruşunun arkasından bir konuşma gerçekleştirdi. Özel, *"Erdoğan Alevilerden nefret ediyor. Araştırdık, sorduk, çünkü Alevilerin davası insanlık davasıdır. Kadın ve erkek ayırmıyor ve insanlık için mücadele ediyor. Onun için Erdoğan Alevilerden nefret ediyor"* dedi.

Kitle dağıldığı sırada, Alevi emekçiler kürsüye ve ABF'ye karşı tepki gösterdi. Eylemin ve programın kısa tutulduğunu, yürüyüşün yeterli olmayacağını dile getirdiler. Ayrıca ABF bileşenlerinden Cumhurbaşkanı ile iftar yemeğine katılanlara tepki gösterildi ve kısa süreli tartışma yaşandı.

Sınıf devrimcileri yürüyüşe *"Katil devlet hesap verecek!"* şiarlı pankart ve flamalar ile katılırken, DLB de *"Berkin'den Uğur'a onlara sözümüz devrim olacak!"* pankartı ve dövizlerle katıldı.

Bursa'da Kent Meydanı'nda basın açıklaması yaparak Uğur Kurt'un katledilmesine tepki gösteren Aleviler, *"Artık yetti! Katliamlara ve ayrımcılığa son!"* dedi.

Basın açıklamasında Uğur Kurt'un, devletin Alevilere yönelik bilinçli politikaları yüzünden katledildiğine dikkat çekildi.

Adana Demokrasi Güçleri'nin çağrısıyla, Atatürk Parkı'nda buluşan yüzlerce kişi 5 Ocak Meydanı'na yürüdü. 5 Ocak Meydanı'na gelindiğinde Alevi Bektaşî Federasyonu Bölge Sorumlusu Mikdat Öztürk basın açıklamasını okudu. Açıklamada Uğur Kurt'un katledilmesi protesto edilirken, Tayyip Erdoğan tarafından yapılan ayrımcı, kamplaştırıcı söylemler eleştirildi.

Eyleme, aralarında BDSP'nin de olduğu devrimci ve ilerici güçler destek verdi.

Kayseri Hacıbektaş Veli Kültür Derneği ve Vakfı, Uğur Kurt'un katledilmesine ilişkin olarak basın açıklaması yaptı.

Basın açıklamasını okuyan Feyzullah Keskin, *"Koçgiri'den başlayan katliamları ile süregelen Dersim, Maraş, Çorum, Malatya, Sivas, Gazi katliamları ile süregelen katliam serisi kitlesel olmasa da hedef gösterilerek ve gözetilerek devam etmektedir. Bir katliam haberi de İstanbul'dan geldi. Uğur Kurt adlı arkadaşımız katledildi"* şeklinde konuştu.

Keskin, Kayseri'de artan faşist saldırılara ve Soma katliamına değinerek *"Kayseri'de faşist saldırılar ciddi boyutlara ulaşmıştır. Öğrencilere saldıran, Soma'da işçileri katleden, Uğur'u öldüren anlayış bir ve aynıdır"* dedi.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Ankara-İzmir-Bursa-Adana-Kayseri

1-Uğur Kurt, İstanbul	14-Ayşe Kanat,Hakkari
2-Cafer Turgut, İstanbul	15-Veyssel Albayrak,İs
3-Berkin Elvan, İstanbul	16-Zeliha Meral, Elazığ
4-Veysi Uluğ, İstanbul	17-Ayten Sönmez,Elazığ
5-Vezir Uluğ, İstanbul	18-İsmail Dere,Bursa
6-Mehmet İstif, Mersin	19-Sinan Saltıkalp,Şırnak
7-Hakkı Orhan,Uşak	20-Ali Çelebi, Tekirdağ
8-Vedat Sabuncu,İzmir	21-A.İsmail Korkmaz,B
9- Ahmet Atakan, Hatay	22-Ethem Sansülük,A
10-Bemal Tokçu, Hakkari	23-İrfan Tuna, Ankara
11-Veyssel İşbilir,Hakkari	24-Tuğrul Cimli,Balıkesir
12-M.Reşit İşbilir,Hakkari	25-Abdullah Cömert,H
13-Ayşe Uğur,Karaman	26-Mahmut Öyke,Gebze
	27-Avhan Yılmaz,İstan

Polisin öldürdüğü 27 kişi, 'fıtratında' olduğu için ölmüşler!

Emniyet Genel Müdürlüğü, Baran Tursun Vakfı tarafından hazırlanan raporla gündeme gelen polisin öldürdüğü 27 kişinin 'fıtratında' olduğu için öldüklerini açıkladı.

Emniyet Genel Müdürlüğü'ne göre polis tarafından öldürülen 27 kişiyle polisin hiçbir ilgisi yok. 6'sı polisin Polis Vazife ve Selahiyet Kanunu'nda tanımlanan 'yetkilerini kullanması' sırasında, 6'sı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri sırasında, 6'sı görev harici kişisel sebepler sonucu, 3'ü trafik kazasında, 3'ü polisin müdahalesi sırasında yaşanan çatışma sonucu, biri yüksekten düşme sonucu, biri kalp krizi sonucu ve biri de kanserden yaşamını yitirmiş.

Açıklamanın bir yanı inkar diğer yanıysa "yasal" savunma. Katledilen 27 kişiden 12'si için açıkça yasanın verdiği hak dahilinde polisin cinayet işlediği kabul ediliyor.

'Kendi kendilerini öldürmüşler!'

Bu açıklama bir kez daha bu katliamların bir devlet geleneği olduğunu açığa çıkardı. Sermaye devletinin sivil yada resmi cinayet şebekelerinin döktükleri her kanın ardından sayısız kez benzer açıklamalar yapıldı. İşkencehanelerde 'kendini asanlar', 'kafalarını duvara çarpanlar', ev baskınlarında 'duvardan, balkondan düşenler', zindanlarda 'kendilerini yakanlar', 'birbirlerini öldürenler' yalanlarıyla gizlenen cinayetlerin ülkesidir burası.

Bu kadar da değil! Öyle bir devlettir ki, insanların kafalarını vahşice parçalayarak öldürdükten sonra kırılan demir çubuklar için katledilenlere, yaralananlara 'devletin malına zarar vermekten' davalar açılır. 1996 yılının 24 Eylül'ünde, 10 tutsağın kafalarının parçalanarak öldürüldüğü Diyarbakır zindanında olduğu gibi...

Artık 'faili meçhul' cinayet yok, failleri korunan cinayetler var!

Erdoğan AKP döneminde 'faili meçhul' cinayetin olmamasıyla övünür. Bunu söylerken önceki yıllarda devlet tarafından işlenen katliamların tetikçilerini, faillerini korudukları gibi, kendi dönemlerinin katillerini de korumaktan vazgeçmezler. Sömürü düzeninin bekası için kan döken tetikçilerin meçhulde bırakılmayıp ödüllendirildiği, terfi ettirildiği bir zaman dilimindeyiz. Yakın gelecek, içinde bulunduğumuz dönemi 'faili meçhul' cinayetlerin az, failleri korunan cinayetlerin çok olduğu bir başka karanlık yıllar olarak yazacak.

Polis terörü kol geziyor

Sermaye iktidarı son yıllarda artan kitle eylemlerini tırmadığı devlet terörü ile dizginlenmeye çalışıyor. Geçmişten bugüne toplumsal muhalefetin öncü güçlerine ve öncelikle devrimcilere yönelik sistematik bir şekilde uygulanan polis şiddeti şimdi sokaklara çıkan geniş kitlelerin mücadelesini ezmek için seferber ediliyor.

Haziran Direnişi'nden sonra polis aygıtı bu amaca hizmet etmek için teknik donanımlarla geliştirilerek yeniden tahkim edilmişti. Bu zaman zarfında kitleleri sindirmek için her türlü zorbalık ve işkence ülkenin dört bir yanında kol gezdi. Cizre, Van, Diyarbakır, İstanbul, İzmir, Soma, Eskişehir, Antakya, Adana, Ankara, Kocaeli vb. sayısız kent direnişe ve kolluk kuvvetlerinin saldırılarına tanık oldu. Sokakların teslim alınması için TOMA'lar, akrepler, panzerler, biber gazları, plastik mermiler, çevik kuvvet ordusu ile kitlelerin üzerine yürüdü. Hareketin düzen sınırlarının dışına çıkmasına engel olmak için devrimci güçler sistematik bir şekilde yürütülen manipulasyon kampanyaları ile kitlelerden tecrit edilmeye çalışıldı. Bu hamleler kitleleri sokaktan çekmeye yetmeyince toplumsal muhalefetin potansiyel güçleri özel olarak hedef tahtasına konmaya başlandı. Böylece yıldırma ve korkutma politikası kapsamlı bir şekilde devreye sokuldu.

AKP şefinin Almanya mitingi öncesi ve sonrasında Alevi Bektaşî Federasyonu şahsında Alevilere yönelik kullandığı saldırgan ifadeler bunun örneklerinden biridir. Okmeydanı'nda gerçekleşen Berkin Elvan ve Soma gündemli eyleme azgınca müdahale edilirken cemevinin de kurşun yağmuruna tutulması ve Uğur Kurt'un başından vurularak katledilmesi polis terörünün ne denli pervasız uygulandığına işaret etmektedir. Sanki savunmasız kitlelerin üzerine ölüm kusanlar kendileri değilmiş gibi bir de bu zorbalığa karşı yanıt vermek için kullanılan devrimci şiddeti "terör eylemi", meşru savunma hakkını kullanan kitleleri ise "terörist" ilan ediyorlar. Cinayet şebekesi gibi çalışan polis teşkilatının işlediği cinayetler ise düzen yargısı tarafından suç sayılmıyor.

AKP iktidarı köşeye sıkıştıkça saldırganlaşıyor

AKP yerel seçimlerde kazandığı başarının ardından cumhurbaşkanlığı ve genel seçimlerden de zaferle çıkmanın hesabı içerisinde sömürüye ve zulme karşı mücadele eden kitlelere tam anlamıyla savaş ilan etmiş durumda. AKP'nin seçim başarısı sokaklarda yakılan direniş ateşini söndürememiş, bu nedenle daha saldırgan bir zorbalık devreye sokulmuştur. Bu zorbalık polis ve hukuk terörü ile icra edilmektedir. Açık ki ekonomik, sosyal ve siyasal yıkım politikalarına karşı ortaya konan mücadele iradesinin önünü kesmek için işçi ve emekçiler yıldırılarak teslim alınmak istenmektedir.

AKP sözcülerinin açıklamaları, bu konuda pervasızlıklarının boyutunu da gözler önüne sermektedir. Bu açıdan "Maskeli, molotoflu eylemler masumane bir hak arama değil; terör eylemi, terör



suçudur" diyen Erdoğan'ı AKP İzmit Belediye Başkan Yardımcısı İbrahim Bulut'un "Ülkemizin huzuru için yüzünde maske elinde silah olanı öldürmek polisin yetkisi ve görevi olmalı" sözleri birbirini tamamlamaktadır. Polise vur emri vermek anlamına gelen bu açıklamalarla birlikte molotofun ateşli silah sayılarak cezasının arttırılması ve polislerle ilgili yeni bir paketin kapıda olması, yürürlükte olan PVSK'nın yanı sıra polisin yetkilerini genişletecek yeni saldırıların kapıda olduğunu kanıtlıyor. Ki Soma Katliamı sırasında işçi kıyımına karşı sokaklara dökülen maden işçilerinin ve yakınlarının öfkelerini bastırmak için yapılanlar da bu yaklaşımı destekliyor. ÇHD üyesi avukatlar dövülerek gözaltına alınıyor, özel hareket polisleri ve bir başbakanlık müsteşarı katliamın bizzat sorumlusu AKP şefini protesto eden maden işçisini yerlerde sürüyerek linç ediyor, Soma'da olağanüstü hal ilan edilerek tüm eylemler bir süre yasaklanıyor. Ve tüm bu sergilenen şiddet PVSK 'ya dayanılarak devreye sokuluyor. Bunun yanı sıra diğer kentlerde Soma Katliamı'nı protesto edenlere benzeri bir devlet terörü ile yanıt verildi ve AKP bir kez daha sermayenin vurucu gücü olduğunu tescillenmiş oldu.

Bilindiği gibi Haziran Direnişi'nde kitleleri hedef alan vahşi polis şiddeti AKP iktidarı tarafından açıktan sahiplenilmişti. Aynı dönem içerisinde katil polislerin kahraman ilan edilmesi ile polis cinayetlerinin önü açıldı. Şimdi de vahşi polis şiddetine karşı meşru olan devrimci savunma hakkının kullanılması gerekçe gösterilerek polise açık bir şekilde vur emri verilmektedir.

PVSK ile sınırsız yetkilerle donatılan polis kuvvetlerinin sırtı AKP şefi tarafından sıvazlanarak ödüllendirilmektedir. Öte yandan polis terörünün vardığı boyut burjuva hukuk kurallarını dahi hükümsüz hale getirmektedir. Böylece her türlü keyfiliğin ve pervasızlığın önü açılmaktadır. Ethem Sarısülük cinayetinde olduğu gibi gerçek mermilerle ya da biber gazı kapsülleri ile eylemcileri katleden ya da sakat bırakan faşist terör düzen mahkemeleri tarafından cezasızlıkla desteklenmektedir. Sermaye iktidarının emriyle polis cinayetleri işlenmekte ve aynı emir komuta zinciriyle düzen mahkemeleri katil polisleri koruması altına alarak aklamaktadır. İşte bu gerçek polis şiddetinin toplumsal yaşamın her alanında kol

gezmesine neden olmaktadır.

Burjuvazinin zor aygıtı olan devlet tüm kurumları ile birlikte faşist saldırganlıkta rol oynuyor. Burjuvazinin yargı kurumları polis cinayetleri karşısında dün üç maymunu oynuyorlardı, bugün de 'hukuk' sermaye iktidarının sınıfsal çıkarları doğrultusunda faşist militarist kurumların bir dişlisi olarak çalışıyor. Geniş kitlelerin mücadele alanlarına çıktığı bir dönemde bu gerçek toplumsal bir gündem haline gelmiş durumdadır. 5. duruşmada infaz edildiği pek çok delille sabit olmasına rağmen Ethem Sarısülük'ün katili Ahmet Şahbaz'ın 'meşru müdafanın' kasıt dışı aşılmasından tutuksuz yargılanması, Uğur Kurt'un kurşunlaması ardından savcının olay yerini incelemeye 24 saat sonra gidip hiç bir görgü tanığını dinlememesi ve balistik raporlarının açıklanmaması suçları sabit olan suçluların nasıl korunduğunu gösteriyor. Devrimcilerin kurumları basılırken Uğur Kurt'un katilleri sermaye devletinin himayesi altına alınıyor. Yani özcesi polis vuruyor yargı ise koruyor.

Burjuva hukukta adaletin terazisinin nasıl işlediğini sokağa çıkan, mücadele edenlere karşı polis ve yargı işbirliği ile açılan davalarda da görüyoruz. Polis terörüne karşı önlem olarak kullanılan gaz maskesi, eldiven, baret gibi eşyalar suç delili ya da örgütsel malzeme olarak görülüyor. Peki, cinayet şüphesi ile yargılanan polisler? Onlar bir kaç istisna hariç tutuksuz yargılanıyor. Kafa kol kıran, göz çıkaran burjuva hukuk kurallarına göre bile aslında suç işleyen polisler ise kahraman ilan ediliyor.

Başta Taksim olmak üzere kentlerin merkezlerine çıkan emekçilerin özgürlük talebini boğmak için devreye sokulan saldırganlık yargı-polis işbirliğinin ürünüdür. Haziran Direnişi'nin yıldönümü öncesinde AKP; polislerin sokaklarda estirdiği polis şiddetini arttırarak tam bir burjuva akıyla hareket ediyor. Boyutları artan toplumsal hoşnutsuzluğun ve süren düzen krizinin içinden çıkacak bir toplumsal hareketliliğin korkusu ile yaşıyor. Sınıf ve emekçi hareketinin gelişmesine, güç ve moral kazanmasına engel olmaya çalışıyorlar.

Korkularını gerçek kılacak şey ise işçi ve emekçilerin, gençlerin, kadınların sokaklara taşan fiili-meşru, militan, devrimci direnişi olacaktır.

Depremde mezarda emeklilik, Soma'dan sonra taşeron kölelik!

AKP tüm işkollarında taşeron köleliğinin önünü açmaya hazırlanıyor. Marmara depreminde on binler enkaz altındayken mezarda emeklilik yasallaştı. Soma'nın ardından da taşeron köleliği geliyor.

Maliye, Hazine ve Çalışma Bakanlığı tarafından hazırlanan taslakla tüm işkollarında taşeron çalışmanın önü açılacak. Kamu kuruluşlarından diğer tüm kapitalist işletmelere kadar oldukça geniş bir alanda yapılacak bu değişiklikle sermaye, asıl işleri de 'taşeron işçilere' yaptırabilecek.

Sürekli olarak "Taşeron sorununu çözeceğiz" diyen AKP hükümetinin sorunları çözme yöntemi böylece bir kez daha açığa çıktı. Başbakan Yardımcısı Ali Babacan başkanlığında yapılan ve Maliye Bakanı, Çalışma Bakanı ile ilgili bürokratların katıldığı Ekonomi Koordinasyon Kurulu, taşeronlaştırmayı yaygınlaştırmak için programlarını hazırladı.

Maliye Bakanı Mehmet Şimşek'in iddiasına göre, yapılan hem kamu hem de 'özel sektörde' daha çok istismarın engellenmesine yönelik yeni bir düzenleme. Ancak tam tersine, İş Kanunu ikinci maddedeki değişiklikler ile taşeron işçiliğinin önündeki hukuksal engeller de ortadan kaldırılmaktadır.

Ekonomi Koordinasyon Kurulu'nun hazırladığı saldırı taslağının 5. maddesi, mevcut İş Kanunu'nun 2. maddesinin 8, 9 ve 10. fıkralarının değiştirilmesini öngörüyor. Mevcut İş Kanunu'nun 2. maddesi 'tanımlar' başlığını taşıyor ve 7. fıkrası da taşeron yani 'alt işverenlik' ilişkisini düzenliyor. Bu bir kapitaliste, üretim alanında taşeron işçi çalıştırabilmesi için üç şart zorunluluğu getiriyor. Yani 'işletmenin ve işin gereği ile teknolojik nedenlerle uzmanlık gerektirmesi...'

Hazırlanan taslak ise, bu fıkradan sonra gelen üç fıkranın değiştirilmesini öngörüyor. Mevcut 8. fıkra, bir kapitalistin yasaya aykırı olarak asıl işini, taşeron işçiye yaptırdığının ortaya çıkması halinde o işçiye kadrosuna almakla yükümlü kılıyor. Ancak taslak, bu hükmü değiştiriyor ve şöyle diyor: *"Yedinci fıkra hükümlerine aykırı olarak alt işverene iş verilmesi veya asıl işveren işçilerinin hakları kısıtlanmak suretiyle alt işveren tarafından işe alınarak çalıştırılmaya devam ettirilmesi hallerinde alt işverenin işçilerine ödenecek ücret ve diğer sosyal haklar asıl işverenin emsal işçisine ödenen ücret ve sosyal haklardan daha az olamaz."*



Bu şu demek oluyor. Eğer bir kapitalist yasaya aykırı olarak taşeron işçi çalıştırıyorsa, kadrolu olan asıl işçinin maaşı kadar ücret ödemesi ve sosyal haklar tanınması halinde taşeron çalıştırmaya devam edebilecek. Yani tüm işçiler olmayan sosyal haklar ve asgari sefalet ücretiyle eşitlendikten sonra, işçilerin bir bölümü yasal mevzuata uygun taşeron işçisi haline gelecek.

Yurtta taşeron, cihanda taşeron!

Böylece sermaye sınıfının yıllardır çıkmasını beklediği kölelik kanunları da yürürlüğe girmiş olacak. Taşeronlaştırmanın sermaye sınıfının küresel bir saldırısı olduğu düşünülürse, Türkiye de gerçekten bir taşeron cumhuriyetine dönüştürülmüş olacak. Bu da AKP hükümetinin sermayeyle arasındaki dolaysız ilişkiyi göstermektedir.

Aslında taşeron çalışmanın neredeyse tüm işkollarına girmiş olduğu düşünülürse, yapılmaya

çalışılanın bir takım hukuki düzenlemeler olduğu ortaya çıkmaktadır. Bundan sonrası daha pervasızca gelecek taşeronlaştırma olacaktır. Bu yeni Somalar demektir. Akla gelebilecek tüm işkollarında, kamu kuruluşlarında mevcut işi yapan az sayıda işçinin yanında çok daha fazla aynı işi yapan taşeron işçiler olacaktır.

Sermayenin taşeronundan taşeron yalanları

Çalışma Bakanlığı yetkililerine bakılırsa hazırlanan taslağın amacı taşeronu yaygınlaştırmak değil, önünü kesmekmiş. Sermaye sınıfının siyasi taşeronları 5. maddedeki düzenlemenin özelde de 'taşeron' çalıştırmayı ortadan kaldıracığı yalanını söylüyorlar. *"Bir patron aynı maaşı verdikten sonra asıl işini neden taşerona versin ki? Kendi işletmesinde tek söz sahibi olacakken, maliyeti düşük olmayan taşeron firmayı oraya niye soksun"* diyorlar.

Taşeron çalışmanın güvencesizlik, örgütsüzlük olduğu ve ayrıca çalışma döneminin kısmi sürelerle sınırlandırılması ile kıdem tazminatının gasp edileceği düşünülürse, söylenen yalanın büyüklüğü ortaya çıkmaktadır. Taşeron saldırısını sınıfa yönelik bütün bir 'torba' saldırının parçası olarak düşünmek gerekir. İşçi ve emekçilerin hiçbir sosyal hakkının olmadığı üretim alanlarında, sürekli maliyet hesabı yapan kapitalistler, bilinçli olarak sefalet ücretine ve köleliğe mahkum ettiği kadrolu işçilerin sayısını sınırlı tutacaklardır. Onların tercihi sayıca daha fazla 'en köle' taşeron işçileri olacaktır.

Diğer taraftan AKP'nin Soma Katliamı'nın hemen sonrasında hazırlığını yaptığı taşeron saldırısı ile nasıl bir yas tuttuğu görülmektedir. Bu durum, Marmara depreminde on binler enkaz altındayken aynı parlamentodan çıkarılan mezarda emeklilik yasasını akla getirmektedir. Hükümetler değişse de uygulama hep aynı kalmaktadır. Kapitalizm işte budur.

Soma'nın taşeronları kurs belgelerinde

Soma madenlerinde çalışan taşeron şirketlerin resmiyette olmadığı iddia edilse de belgelerle taşeronların bilgileri yansımaya devam ediyor.

DHA'dan Taylan Yıldırım'ın haberine göre, Soma Kömür İşletmeleri'ne ait kurs belgelerinde firma adı olarak taşeron şirketlerin isimleri kaydedilmiş.

Soma Kömür İşletmeleri'ne ait ortaya çıkan işçi sağlığı ve güvenliği (çok tehlikeli işlerde çalışanların) yetiştirme mesleki eğitimi kurs takip yoklama çizelgesinde, taşeronların isimleri görüldü.

Yoklama çizelgesinde, işçilerin bağlı oldukları taşeronların isimleri, 'firma' bölümünde yer aldı. Belgedeki Adem Y.'nin Adem Yıldırım, Atmış'ın Abdullah Atmış'ı, Ermiş'in Muharrem Ermiş'i, Er-Öz'ün Soner Ergün'ü, Gema'nın Nurettin Atmış, H. Şen'in Hüseyin Şen, S. Biral'in Selahattin Biral, S. Durmaz'ın Sinan Durmaz, Şengün'ün Ahmet Şengün, Yörem'in ise ekipbaşı olan ancak taşeron olarak bilinen İbrahim Özdemir'i, simgeliyor.

Soruşturma kayıtlarına giren kurs belgeleri ayrıca madende katledilen işçilerin bir bölümünün aynı gün kursta görüldüğünü de kanıtladı. Belgelere göre ya işçiler kurs döneminde çalışmaya indirildiler yada kurs belgeleri sonradan hazırlandı. Madende çalışan bazı işçiler, kurs görenlerin, zaman zaman madende çalıştırıldıklarını aktardı.

Kadıköy’de taşeron çalışmaya ve iş cinayetlerine protesto

DİSK, KESK, TMMOB, TTB, TDB ve Türk-İş’in taşeronluğa ve iş cinayetlerine karşı birlikte örgütlediği mitinge 5 bine yakın kişi katıldı.

Saat 12.00’de Tepe Natilius ve Haydarpaşa Numune kollarında başlayan toplanmanın ardından kortejler oluşturularak iskelede kurulan miting alanına yürüyüş başladı.

Tepe Natilius kolu

Natilius kolunda en önde mitingin ana şiarı olan pankart ve Soma’da katledilen maden işçilerinin adının yer aldığı “Soma’yı unutma!” pankartı taşındı. DİSK’in mitinge katılımıysa oldukça zayıftı. Birçok mitingde DİSK kitlesinin ana gövdesini oluşturan Birleşik Metal-İş ve Genel-İş bile 100 kişiyi aşmadı. DİSK içinde en kitlesel katılım 90 kişiyle Birleşik Metal-İş’teydi. Birleşik Metal-İş kortejinde Gebze’de direnişe başlayan M&T Reklam işçileri de yer aldı. Limter-İş Sendikası yaşanan toplu katliamlara dikkat çekmek için tabutlarla yürüdü. Roboski, Davutpaşa, Soma ve Tersane katliamlarını hatırlatan yazılarla tabutlar taşındı.

Bu kolda yer alan devrimci-ilerici örgütlerse şöyle: Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), HDP, Halkevleri, EHP, DDSB, SDP, Mücadele Birliği Platformu, Devrimci Hareket, TKP 1920, Söz Dergisi, Kaldıraç, Köz, TÖP-G, DAF, SDH, ÖDP.

ÖDP ve EHP Birleşik Muhalefet olarak tek pankart arkasında yürüdü. HDP kortejinde en önde katliamların yasını temsilen siyah bez ve tabutlar taşındı. HDP Kürtçe ve Türkçe iki pankartla mitingde yerini aldı. Liseli Genç Umut üyeleri yüzlerine sürdükleri kömürlerle Soma’da katledilen madencileri andı.

Natilius kolunda taşeron çalışmayı ve iş cinayetlerini teşhir eden pankart ve sloganlardan devlet ve AKP hükümetiyle ilişkisini vurgulayanlar öne çıktı. Keza sendika kortejlerinde, Soma için sendika bürokratlarının suskunluğu da eleştirilere konu oldu. “Kahrolsun sarı sendikacılık!” ve “Sözün bittiği, ihanetin kol gezdiği yer Soma’yı unutma!” pankartlarıyla buna özel olarak dikkat çekildi.

Sınıf devrimcileri Greif’in işgal ruhuna özel vurgu yaparak mitingde “Taşeron köleliğine, iş cinayetlerine ve güvencesiz çalışmaya karşı işgal grev direniş!” pankartını taşıdı. Kızıl flamalarıyla ve disiplinli duruşuyla bu koldaki en canlı kortejlerden biriydi. Sınıf devrimcileri ayrıca Gezi Sanatı’nın Soma’dan çektiği fotoğrafları da yürüyüş sırasında taşıdı.

Sınıf devrimcileri polis noktasına katillere üzerlerini aratmayacaklarını vurgulayarak girdi. Polisler bunun üzerine yoldan çekildi. BDSP’liler “Katil polis hesap verecek!” sloganları eşliğinde üst aratmadan alana girdi.

BDSP’nin ardından Gebze İşçilerin Birliği Derneği yer aldı. GİB-DER yürüttükleri “Taşeron köleliğine, sefalet ücretine, mezarda emekliliğe hayır!”

kampanyasının şiarını pankarta çıkarttı.

Bu kolda Dev Turizm-İş, Dev İletişim-İş, Enerji-Sen, Gıda-İş, Sine-Sen, Munzur Çevre Derneği, Divriği Kültür Derneği, İnşaat İşçileri Sendika Girişimi, Diş Hekimleri Odası, Kocamustafapaşa Dayanışması sınırlı katılım gösterdi.

Haydarpaşa kolu

Haydarpaşa-Numune kolunda da en önde Soma’da katledilen maden işçilerinin adının yer aldığı “Soma’yı unutma!” yazılı pankart taşındı. Ana pankartın hemen ardında ise Türk-İş yer aldı. Türk-İş ana pankartını Türk Metal üyesi işçiler taşıdı. Ana pankartın ardında yürüyen Türk Metal bu kolun en kalabalık kortejini oluşturdu. Türk-İş’e bağlı Demiryol-İş, TGS, Koop-İş, Tez Koop-İş, Haber-İş, Harb-İş, Yol-İş, Belediye-İş, TEKSİF, ve DERİTEKS sendikaları da yürüyüşte yerlerini aldılar. Türk Metal haricinde birçok sendikanın katılımı zayıftı. DERİTEKS Tuzla Şubesi, TEKSİF, Demiryol-İş ve Belediye-İş sendikaları diğerlerine nazaran göze çarpan sendikalar oldular.

Türk-İş kortejinin ardında yer alan KESK’in yürüyüşe başladığı sırada sınırlı bir katılımı vardı. Kortej alana yaklaştığı sırada KESK kortejine katılımlar oldu. KESK pankartının önünde baret ve kefen giyen üç kadın kamu emekçisi yürüdü.

ÜİD-DER, DİP, HKP, CHP ve İşçi Partisi sendikaların ardından yürüdü.

Alana girişler devam etmesine rağmen program başlatıldı. İlk sözü alan Somalı maden işçisi **Hidayet Merdan** “Ailelerin ve işçilerin başı sağolsun!” dedi. Merdan, “Türkiye’nin demiyorum, çünkü içinde katiller var” dedi. İşçi olmakla gurur duyduğunu söyleyen Merdan, patronun kendisini anlayamayacağını, çünkü onun gökdelende oturduğunu belirtti. Yaşananın kaza değil katliam olduğunu ifade eden Merdan, denetimlerin göstermelik olduğunu belirtti.

Konuşmanın ardından Soma Katliamı ile ilgili sinevizyon gösterimi yapıldı.

Taşeron yasaklansın, işçi güvenliğini sendikalar ve odalar denetlesin

Daha sonra kürsüye DİSK yöneticileri çıktı. DİSK adına konuşma yapan **Arzu Çerkezoğlu**, Soma’nın faillerini bildiklerini ifade ederek “İlk günden itibaren katliamı kim örtbas ettiyse failler onlardır” dedi. Başbakan’ın “bu işin fitratında var” sözlerini teşhir eden Çerkezoğlu, AKP’nin fitratında ise emek ve işçi düşmanlığı olduğunu söyledi. Çerkezoğlu, ‘hak-hukuk’ diye tanımladıklarının arkasında ülkenin taşeron cumhuriyetine çevrilmesi ve taşeronluğun yasallaştırılmasının olduğunu sözlerine ekledi. Çerkezoğlu dört temel talepleri olduğunu söyledi ve taşeron sisteminin yasaklanması, madenlerin kamulaştırılması, işçi sağlığı ve iş güvenliği

tedbirlerinde denetimin emek ve meslek örgütlerine verilmesi ile Çalışma Bakanı ve hükümetin istifa etmesi gerektiğini dile getirdi.

Çerkezoğlu’nun konuşmasının ardından KESK Dönem Sözcüsü **Hüseyin Özev** söz aldı. Özev konuşmasında Soma’da yaşanan iş cinayetinde hayatını kaybeden işçi kadar yüzlerce işçinin de her yıl hayatını kaybettiğine dikkat çekti.

Özev’in konuşmasının ardından Ruhi Su Dostlar Korosu ve Hilmi Yarayıcı ezgileriyle mitingde yer aldı. Direnişçi Feniş işçilerinin mesajı da kürsüden okunarak hakları için direnen işçiler selamlandı. Kürsüden 27 Mayıs’ta M&T Reklam işçilerinin gerçekleştireceği eyleme çağrı yapıldı.

TMMOB adına **Süleyman Solmaz**, iş cinayetlerinin önüne geçemedikleri için Soma’da hayatını kaybeden işçilerden özür diledi. İstanbul Tabip Odası Başkanı **Selçuk Erez** ise sağlık sektöründe yoğun taşeronlaşmanın olduğuna dikkat çekti.

Miting programı Erez’in konuşmasının ardından bitirildi.

Mitingden notlar:

*Mitingde tüm sendikaların zaten sınırlı olan katılımı program başladığı anda azaldı. Alana girişle birlikte başta Türk-İş olmak üzere tüm sendikaların ve ilerici güçlerin kitlesi miting alanından ayrılmaya başladı.

*Sendika bürokratlarının konuşmaları sırasında sınıf devrimcileri “Kahrolsun sendika bürokratları!”, “Sendikalar göreve genel greve!” sloganlarını attı. Anti-kapitalist Müslümanlar’ın Kandil eylemine yaptıkları çağrıyı dahi duyuran miting sunucuları, Greif işçilerini selamlamaktan öteye geçmedi.

Greif işçilerine konuşma verilmeden mitingin bitirilmesi protesto edilirken Greif’e karşı 44 imzacı arasında yer alan **Serkan Öngel** işçilerin olduğu barikata kadar gelerek pervasız tutumunu sürdürdü. İhaneti savunmaya çalışan Öngel tepkiler karşısında alandan uzaklaştı. Sınıf devrimcileri protestolarının daha başlangıç olduğunu, sendika bürokratlarından hesap sormaya devam edeceklerini vurguladı. Bundan sonra bürokratların hiçbir yerde rahat olamayacağı, ihanetin hesabı sorulana kadar peşlerinde olunacağı söylenerek miting alanından cıkıldı. Sınıf devrimcilerinin bürokratları teşhirine çevreden işçi ve emekçiler de destek verdi. Sadece konuşulduğu, gerçek bir mücadele izlenmediği vurgularıyla protestoya katılanlar oldu.

* Taşeron çalışma ve iş cinayetlerine tepkinin yükseldiği dönemde eylem protesto sınırlarını aşamazken, dillendirilen taleplerin hayata geçirilmesi için mücadele hattı da ortaya konulmadı. Pankartlardan sloganlara kadar taşeron çalışma ve iş cinayetleri AKP iktidarı sınırına indirgendi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kartal'da iş bırakma geri adım attırdı



Sağlık işçilerinden taşeron sistemine karşı eylem

İstanbul

İstanbul'da bir dizi hastanede gerçekleştirilen eylemlerle taşeronluk sistemine ve uygulamalarına son verilmesi talebi yükseltildi. Günün ilk eylemi Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde gece vardiyasından çıkan işçiler tarafından gerçekleştirildi. Kartal Yavuz Selim Hastanesi ve Gaziosmanpaşa Hastanesi'nde iş bırakma eylemleri yapılırken diğer hastanelerde ise öğle saatinde uyarı eylemleri yapıldı.

Basın açıklamasında taşeron şirketlere bağlı çalışan sağlık işçilerinin yaşadığı sıkıntılar, sendikalarının ve örgütlülüklerinin tanınmaması karşısında eylemde oldukları belirtilerek yaşadıkları sıkıntıların giderilmesi talebi yükseltildi.

Kartal Yavuz Selim Hastanesi'nde iş bırakma eylemi baskıyla kırılmayınca başhekim sendikayı muhatap almak zorunda kalarak geri adım attı.

Dev Sağlık-İş üyesi işçiler Kartal Yavuz Selim Hastanesi'nde 28 Mayıs'ta saat 07.00 itibarıyla iş bıraktı. Hastanenin girişinde iş kıyafetlerini ve sendika önlüklerini giyerek toplanan işçiler alkışlarla ve taleplerinin yazılı olduğu dövizleri taşıyarak eylemlerini başlattılar.

Hastane polisi işçilerin bulunduğu alana gelerek "Kaymakamlık'tan izin aldınız mı?" sorusuyla işçileri baskı altına almaya çalıştı. İşçilerin kararlılığı sayesinde geri adım atan polis hastane içine doğru uzaklaştı.

Sendikayı tanımayan yönetime karşı iş bırakıldı

Sendikanın örgütlenme uzmanı açıklama yaparak eylemlerinin en başta taşeron köleliğine karşı olduğunu vurguladı. "Tüm çabalara rağmen hastane müdürü ve başhekimin işçilerin sendikasını ve sendikalaşma hakkını tanımadı. Bu eylem buna karşı bir eylemdir" dedi. Özellikle sağlık işçilerinin büyük bir kısmının yol ücretlerindeki çarpıklığı gibi uygulamalara karşı da bir eylem olduğunu belirtilen konuşmada ülke genelinde yapılacak eylemlerden bahsetti.

Ardından "İş güvencesi, insanca yaşanacak ücret, taşeronluğun kaldırılmasını ve sendikanın tanınarak TİS'nin yapılmasını yani gayet haklı ve meşru olan talepler için mücadele ediyoruz, sürdüreceğiz" denildi.

Eylem sürerken hastane müdürü, taşeron patronları ve hastane güvenlikleri işçilerin beklediği alana geldi. İşten atmakla, işçilerin yaptığı eylemin

doğru olmadığı yalanlarıyla işçilere eylemlerini sonlandırma dayatması sürdürüldü. Desteğe gelen sınıf devrimcilerinin hedef gösterilmeye çalışılmasına karşın sınıf devrimcilerinin kararlı duruşu ve işçilerin sahiplenmesi sonucu bu çaba boşa düşürüldü.

İş bırakan Yavuz Selim Hastanesi işçileri bekleyişlerini sürdürürken eylem yeni işçiler de gelerek devam etti. Yakacak Kadın ve Çocuk Polikliniği'nde iş bırakıldı.

Direnişin etkisiyle başhekim işçilerin bulunduğu alana gelerek görüşme talep etti. 5 kişilik heyetin yaptığı görüşme sonrasında açıklama yapan Dev Sağlık İş Sendikası Genel Sekreteri Gürsel Kaya taleplerin kabul edildiğini ve sendikanın bundan sonra muhatap alınacağını duyurdu.

Sınıf devrimcilerine tahammülsüzlük

İşçilerin alkışlarıyla biten konuşmanın ardından desteğe gelen kurumların isimlerini sayarak teşekkür eden Dev Sağlık-İş yöneticileri oradaki sınıf devrimcilerini DİSK yöneticilerine yönelik eleştirilerinden kaynaklı görmezden gelmeye çalıştı.

Gerek sınıf devrimcilerinin duruma müdahalesi gerekse hastane emekçileri ve diğer katılımcıların tepkisi geri adım attırdı. Bu esnada yöneticiler Greif işgal süreci üzerinden sınıf devrimcilerinin DİSK'in sendikal anlayışına dair değerlendirmeleri üzerinden oluşan kinlerini kustukları tutumlara giriştiler. Fakat tüm bu çabaları sınıf devrimcileri tarafından boşa düşürüldü.

İstanbul'da toplamda beş ayrı hastanede yapılan eylemlerle taşeron uygulamasına karşı çıkılmış oldu.

Kızıl Bayrak / Kartal



Bursa

Uludağ Üniversitesi taşeron sağlık işçileri de polikliniklerin önünde eylem yaptı. Eylemde "Soma kaza değil, kader değil cinayet! Taşeron ölüm demektir! Yasaklansın!" pankartı açıldı. Burada konuşmalar ve alkışlarla hasta ve hasta yakınlarına seslenildi, taşeron köleliği protesto edildi.

Eylem boyunca "Susma haykır taşeronu başkaldır!", "Direne direne kazanacağız!", "Taşeron sağlığa zararlıdır!" sloganları atıldı.

Konuşmalarda taşeron sisteminin Soma'da görüldüğü gibi ölüm anlamına geldiği dile getirildi. AKP'nin yeni düzenleme yaparak taşeron sistemini yaygınlaştırmaya çalıştığı söylendi.

Basına yansıyan düzenleme ile taşeron cumhuriyetine bir tuğla daha ekleneceği belirtildi.

Kocaeli Üniversite Hastanesi'nde çalışan Dev Sağlık-İş üyeleri de taşeron sistemini protesto için iş bıraktı.

DİSK-AR iş cinayetleri raporu

DİSK-AR'ın açıkladığı raporla Türkiye'deki iş cinayetleri gerçeğinin ulaştığı boyut bir kez daha gözler önüne seriliyor.

Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu Araştırma Enstitüsü (DİSK-AR), TÜİK, SGK, ILO ve Eurostat verileri üzerinden iş cinayetleriyle ilgili bir rapor hazırladı.

'İş kazalarının' %90'ı kayıtdışı

Bu rapora göre iş cinayetlerinin yüzde 90'ı kayıtdışı. Her on iş kazasından yalnızca bir tanesi SGK kayıtlarına yansıyor. Son yayınlanan SGK istatistiklerinde 2012 yılı için 'iş kazası' sayısı sadece 74 bin 871 iken, TÜİK 2013 verilerine göre bu rakam 706 bin olarak görülüyor. İki veri arasında zamansal uyumsuzluk bulunsu da aradaki devasa fark kayıt dışı 'iş kazalarının' ne kadar yüksek olduğunu ortaya koyuyor.

'İş kazaları' artıyor

TÜİK verilerine göre 'iş kazalarının' sayısı SGK verilerinin yaklaşık 9,5 katı. Aynı veriye göre her 100 kayıtlı 'iş kazasının' yaklaşık 1'i ölümlü olarak gerçekleşiyor. Söz konusu oran TÜİK verilerine yansıtıldığında 2002 yılı için iş cinayetinde kaybettiklerimizin olası sayısı 7 bine kadar ulaşıyor.

2002-2005 yıllarında ortalama kayıtlı iş cinayeti sayısı 898 iken 2006-2012 yıllarında bu sayı 3'te 1 oranında artarak bin 223'e ulaştı. Her üç kayıtlı iş cinayetine bir yenisi eklenmiş durumda. Raporla, AKP hükümetleri döneminde resmi rakamlarla 11 bin 282 kişinin 'iş kazalarında' hayatını kaybettiği belirtiliyor. Ancak kayıt dışı 'iş kazası' oranları dikkate alındığında ölenlerin sayısının on binlerle anılacağı ifade ediliyor.

İşe bağlı sağlık problemi yaşayanların sayısı 895 bin. Çalışanların yüzde 80'i fiziksel sağlığını, yüzde 9'u ruhsal sağlığını olumsuz etkileyecek etmenlerle birlikte çalışıyor. İşçilerin yüzde 19'u kaza riskiyle çalışırken, yüzde 14'ü de kimyasal madde, toz duman veya zararlı gazlara muhatap kalıyor. Yüzde 15'iye zor duruş şekline veya harekete maruz kalıyor. Her yüz çalışandan 7'si zaman baskısı ve aşırı çalışma yükünün basıncı altında ruhsal sorunlar yaşıyor.

2012-2013 dönemi arasında 'iş kazası' sonucunda 3 gün ve üzeri iş yerinden uzak kalacak şekilde yaralananların sayısı 299 bin, işe bağlı meslek hastalığı sonucunda aynı sürelerle işten uzak kalanların sayısı 162 bin. Geçirmiş olduğu kaza/sağlık sorunu nedeniyle yeniden işe başlayabileceğini düşünmeyenlerin sayısı sadece 1 yıl içinde, 'iş kazası' geçirenler için 9 bin, işe bağlı sağlık sorunu yaşayanlarda 117 bin kişi. Buna karşın bugüne kadar kalıcı iş göremezlik sorunu yaşayanlar arasında SGK'dan gelire sahip olanların sayısı sadece 62 bin.

Madenlerde taşeronlarla birlikte artış var

En çok 'iş kazası' yaşayan ve en çok sağlık sorunu yaşayanlar ise madenciler. Her 10 işçiden biri yıl içinde



'iş kazasına' muhatap kalırken, her 20 işçiden biri işe bağlı sağlık sorunu ile karşılaşılıyor. İş cinayetlerinin sıklıkla yaşandığı madencilik iş kolunda taşeron işçi sayısındaki artış dikkat çekici. Türkiye Kömür İşletmeleri Kurumu bünyesinde resmi olarak 6678 taşeron işçisi çalışıyor.

Raporla şunlar ifade ediliyor: "Türkiye Kömür İşletmeleri Kurumu kapsamındaki kadrolu işçi sayısı ise 2012 yılında 4575 olarak verilmektedir. Dolayısıyla sektörde taşeron çalıştırma genel bir hal almaktadır. Soma örneği ise taşeron çalışmanın resmi kayıtların çok ötesinde bir yaygınlığa sahip olduğunu göstermektedir. Devlet Denetleme Kurulu Raporlarında, bir çeşit taşeron ilişkisi olan rödovansla işletilen kömür işletmelerinde yapılan iş güvenliği denetimlerinde ocakların birçoğunda henüz koruyucu sağlık ve güvenlik hizmetlerinin beklendiği ölçüde yerleşmediği, metan gazı ve göçük risklerine karşı tedbirlerin yeterince alınmadığının tespit edildiği, bununla birlikte, rödovanslı sahalarla iç içe özel firmalar tarafından taşeron vasfı ile çalıştırılan ve işçi sayıları 5-10 kişiden ibaret birçok küçük, kayıt dışı maden ocaklarının da faaliyet gösterdiğine dikkat çekilmektedir."

Madenlerde her yıl ortalama 43 kişi öldü

"Güvenilirliği son derece şüpheli resmi kayıtlara göre son 10 yılda madenlerde yaşanan iş kazalarında her yıl ortalama 43 kişi hayatını kaybetmiş durumda-

dır. Sektörde iş kazası oranı 2002-2012 döneminde 2,5 kat artış göstermiştir. Sektörde AKP döneminde yaklaşık olarak her üç iş kazasına ilave olarak yeni bir iş kazası gerçekleşmiştir. İş kazalarında madencilik sektörünün payı 2009-2012 yılları arasında 2002-2008 yıllarına göre yüzde 8'den yüzde 13'e yükselmiştir.

Türkiye AB ülkeleri ile karşılaştırıldığında ölümlü iş kazalarında açık ara öndedir. AB üyesi 27 ülke için ortalama ölümlü iş cinayeti oranı istihdam edilen 100 bin kişi başına 2,1 iken, Türkiye'de bu oran 14,3'tür. Yani yaklaşık 7 kat fazladır. Ölümlü iş cinayeti oranının en düşük olduğu ülke yüz binde 0,9 ile Hollanda iken, Hollanda'yı yüz binde 1,2 ile Almanya ve İsveç takip etmektedir. Hollanda ile Türkiye arasındaki fark 16 kata ulaşmaktadır. Türkiye'ye iş kazası oranında en yakın ülke olan Kıbrıs'ta ise bu oran Türkiye'nin yaklaşık üçte biri kadardır. Türkiye madencilik sektöründe ise AB-27 ülkelerinin ortalama değerinden 16 kat daha fazla ölümlü iş kazası ile karşılaşmaktadır."

Maden ölümlerinde ülkeler arasında birinciyiz

"Türkiye ILO tarafından sağlanan veri tabanında 2011 yılı için madenlerde ölümlü iş kazası sıklığı oranında verisi olan ülkeler arasında birinci sıradadır. Türkiye'yi Arjantin takip etmektedir. Ancak Arjantin verisinde taş toprak sektörü de verilere dahil edilmiştir. Aynı zamanda Arjantin için meslek hastalıkları da veri kapsamında değerlendirilmiştir."

“Çocuk da olsa” maden işçisi

Maden ocaklarında çalışmaması gereken 15 yaşında 164, 16 yaşında 334, 17 yaşında 274 çocuk işçi var.



Türkiye Ekonomi Politikaları Araştırma Vakfı'nın (TEPAV), Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) verilerine dayanarak yaptığı araştırmaya göre, kömür ve linyit madenlerinde çalışanların yüzde 4.2'si çocuk. Sadece kömür ve linyit madenlerinde 2 bin 76 çocuk işçi var.

Kömür ve linyit madenlerindeki çocuk işçilerin yüzde 85.5'i kayıtdışı çalışırken, yaş ortalaması 15-19 arasında değişiyor. Aylık ücretleri ise sadece 226 lira. TÜİK'in 2012 yılı hane halkı işgücü anketi üzerinden rapor hazırlayan TEPAV Analisti Güneş Aşık, “Hane halkı işgücü anketinde 15 yaşın altındaki çocuklar görülüyor. Bu nedenle söz konusu istatistikler yalnızca 15 yaşından büyüklerin durumunu göstermektedir” diyor.

Verilere göre, kömür ve linyit çıkaran işçilerin 164'ü 15 yaşında, 334'ü 16 yaşında, 274'ü 17 yaşında, 916'sı 18 yaşında ve 388'i 19 yaşında. Bu gerçeği daha vahim hale getiren kömür ve linyit çıkarılmasında çalışan 18 yaşın altındakilerin yalnızca yüzde 14.5'inin kayıtlı istihdam edilmesi. Çocuk işçilerin aylık ortalama net geliri ise sadece 226 lira. 18 yaş ve üstündeki çalışanların çalışma süresi 51 saat olarak görünürken, 18 yaşın altındakilerin çalışma saati süresi 32 saat. Bu da günde 6 saatten fazlaya tekabül ediyor.

Madencilik alanı sadece kömür ve linyit çıkarılmasıyla sınırlı olmazken, ham petrol ve doğalgaz çıkarımı, metal cevherleri madenciligi, diğer madencilik ve taş ocaklığı ile madenciligi destekleyen hizmet faaliyetleri de bu alana giriyor. Tüm bu alanlarda 113 bin işçiden, 15-19 yaş arasında çalışan sayısı 5 bin 308 olarak görülüyor. Tüm madencilik alanında çalışanların 361'i 15 yaşında, 519'u 16 yaşında, 508'i 17 yaşında, 2 bin 949'u 18 yaşında ve 971'i 19 yaşında.

18 yaş altındaki çalışanların kayıtdışılık oranı madencilik işkolunda yüzde 47.1. 18 yaş üstündekilerde ise bu oran yüzde 12.3. Madencilik işkolu 18 yaş altında çalışanların aylık geliri net 467, 18 yaş üstündekilerin geliri 1172 TL.

Çocuk işçi sayısı 1.3 milyon

TÜİK'in 2012 tarihli hane halkı işgücü istatistikleri, Türkiye'de çalışanların yüzde 5.39'unun 15-19 yaş arasında olduğunu gösteriyor. Yani 24.8 milyonluk toplam istihdam rakamının 1.3 milyonu 15-19 yaş arasında. Bu rakamın 149 binini 15 yaşındaki çocuk çalışanlar oluşturuyor. Yine istatistiklere göre 18 yaş altındaki çocukların sadece yüzde 17'sinin sosyal güvencesi var.

Enerji Bakanı Taner Yıldız, Soma Katliamı'nın arkasından madende çocuk işçi çalıştırılmadığını ve ispatlandığı takdirde istifa edeceğini söylemişti. Böylece bakanın söylediklerinde ne kadar samimi olduğu bir kez daha açığa çıktı.

Çocuk emeğinin sömürüsü için yasal kılıf hazır

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın çocuk işçilik için hazırladığı yönetmelik değişikliği 2013'ün son aylarında Resmi Gazete'de yayınlanmıştı. Çocuk ve Genç İşçilerin Çalıştırılma Usul ve Esasları Hakkında Yönetmelikte Değişiklik Yapılmasına Dair Yönetmelik'te şöyle deniliyor: “Mesleki ve teknik eğitim okul ve kurumlarından mezun olan meslek sahibi ve 16 yaşını doldurmuş genç işçiler; sağlığı, güvenliği ve ahlakının tam olarak güvenceye alınması şartıyla bu yönetmeliğin eklerinde belirtilen sınırlamalara bağlı kalmaksızın ihtisas ve mesleklerine uygun işlerde çalıştırılabilirler.”

Bilindiği gibi 4+4+4 sistemiyle artık çocuklar yasal olarak ortaokuldan sonra çalışabilir hale gelmiştir. Ayrıca meslek liseleriyle birlikte çocuğun çıraklık yaşının indirilmiş olması ve gençlerin çalışmasına ilişkin yönetmeliğin de değiştirilerek “18 yaşına kadar olan çocuklar ağır işlerde çalışamaz” ifadesinin kaldırılması, çocuk işçiliğin önünü açan uygulamalardır. Hemen arkasından gelen bu yönetmelik değişikliği de AKP'nin, sermayenin istediklerini adım adım nasıl da yerine getirdiğini göstermektedir.



“M&T Reklam işçisi yalnız değildir!”

Çayırova'da bulunan M&T Reklam'ın önünde 27 Mayıs'ta kitlesel bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şubesi'ne bağlı fabrikalardan işçilerin desteği ile gerçekleşen basın açıklamasına Gebze İşçilerin Birliği Derneği, ESP, DDSB, ÜİD-DER de katıldı.

Eylemde “M&T Reklam işçisi yalnız değildir!”, “Sendika hakkımız gasp edilemez!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganları sıkça atıldı.

Birleşik Metal-İş Gebze Şube Başkanı Necmettin Aydın, eylemde yaptığı konuşmada sürece kısaca değindi ve M&T Reklam'a sendika girene kadar ve atılan işçiler geri alınana kadar mücadele edeceklerini, baskılara boyun eğmeyeceklerini dile getirdi.

Ardından söz alan Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu da sendikanın yetki almasının ardından işten çıkarmaların hukuksuz bir şekilde başladığını, bu hukuksuzluğun her yerde işçilerin karşısına çıktığını, bunları aşmak için ellerinden gelen çabayı sergilediklerini dile getirdi. İş yasalarının işçiler açısından geriletildiğini, çıkarılmak istenen yeni yasa ile taşeron sisteminin daha da ağırlaştırıldığını bunu kesinlikle kabul etmeyeceklerini, taşeron sisteminin Soma'da nasıl bir faciaya da sebep olduğunu söyledi. Patronun görüşme taleplerini kabul etmediğini, ancak yine de görüşme talebinde bulunacaklarını ve işçilere karşı baskılar devam ettiği koşullarda tepkilerinin sertleşeceğini söyledi.

Basın açıklaması sırasında mesailer biten M&T Reklam işçilerinin çoğu servise binmediler. Kapıdan çıkıp basın açıklamasının yapıldığı yere geldiler.

Basın açıklaması “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganıyla bitirildi.

M&T Reklam işçileri Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenmiş, 13 Mayıs'ta fabrikada yetki alınmış, 14 Mayıs'ta ise 19'u Çayırova'da, 16'sı da Düzce'de bulunan fabrikalardan 35 işçi işten çıkarılmıştı. İşten atılmaları daha sonra da devam etmiş ve atılan işçi sayısı 45'e ulaşmıştı.

Kızıl Bayrak / Gebze

Maden işçileri bir yol arıyor

Soma Katliamı'nın ardından sermayenin, AKP ve sendikanın nasıl bir kumpas içinde olduğunu gören Somalı maden işçileri kendilerine bir çıkış arıyorlar.



Bile bile katliama hazırlanan maden ocaklarında Soma acılı bir durak oldu. Türkiye'den dünyaya on milyonlarca insanın kalbinin Soma'da durakladığı, Soma'yla birlikte çarptığı bu katliamın ardından maden işçileri kendilerine 'ölüm tünelleri' dışında başka bir çıkış aramaya başladılar.

Soma'da Erdoğan ve bakanlara karşı kendiliğinden gelişen öfkeli tepkilerin ardından sermaye ve AKP ortalığı yatıştırabileceğini sandı. Göstermelik yas ilanlarının arkasından katliamın yaşandığı madenin sorumlularının gözaltına alınması ve tutuklanması bu amaçlaydı.

Ancak ne ilan edilen 'OHAL' ne de göstermelik girişimler, yaşananları maden işçilerinin 'fitrat' olarak kabullenmesini sağlamadı. İşçiler denetimi yapılmadan, güvence verilmeden ocaklara girmeyeceklerini söylediler. Devamında Soma Maden'in bir diğer ocağı da kapatıldı. Somalı maden işçileri kendilerini koyun yerine koyan, AKP mitinglerinin alkışçısı yapan ve iliklerine kadar sömürdükten sonra ocaklarda katleden maden

sahiplerine olan öfkelerini her fırsatta gösterdiler.

Ancak kendilerine yönelik kumpasın içinde sinsi bir şekilde görev alan Maden-İş Sendikası'nı da unutmadılar. Kaymakamlık önünde gerçekleştirdikleri sessiz eylemleri, katliamda suç ortağı olan sendikacılara yönelttiler. Sendika binasına yaptıkları yürüyüşler sendika yönetiminin istifası içindi. İşçilerin bu öfkeli eylemleri karşısında ilk olarak Türkiye Maden-İş Ege Şube Başkanı Tamer Küçükgencay istifa etmek zorunda kaldı. Ardından sendikanın beş kişilik yönetim kurulu istifa etti.

Maden işçileri Dev Maden-Sen'e üye oluyor

Tüm bu kuşatmanın ve ölüm ocaklarının karşısında maden işçileri kendilerine bir yol bulmaya çalışıyorlar. Yaşadıkları böylesine zorlu ve acılı bir süreçte DİSK'e bağlı Dev Maden-Sen'e üye olan işçiler var. Soma ve Kınık gibi yerlerde açılan stantlarda maden işçileri sendikaya üye yapıyor.

artması sonucunda Maden-İş Sendikası Ege Bölge Şube Başkanı Tamer Küçükgencay istifa ettiğini açıkladı.

Ancak işçilerin eylemleri sendikanın beş kişilik yönetim kurulunu da istifa ettirdi. İstifalara rağmen işçilerin tepkisi devam etti.

Soma'da maden işçilerinin sonraki hedefi, Türkiye Kömür İşletmeleri'ne (TKİ) bağlı Ege Linyit İşletmesi Müessese Müdürlüğü oldu. Yaklaşık 500 işçi, Müessese Müdürlüğü'ne kadar yürüdükten sonra binanın önünde Müessese Müdürü Hakkı Dural'ı istifaya çağırdı.

Daha sonra Soma Kaymakamı ile görüşen işçiler eylemlerini Belediye Mezarlığı'nda oluşturulan Madenci Şehitliği'ne yürüdükten sonra bitireceklerini söylediler.

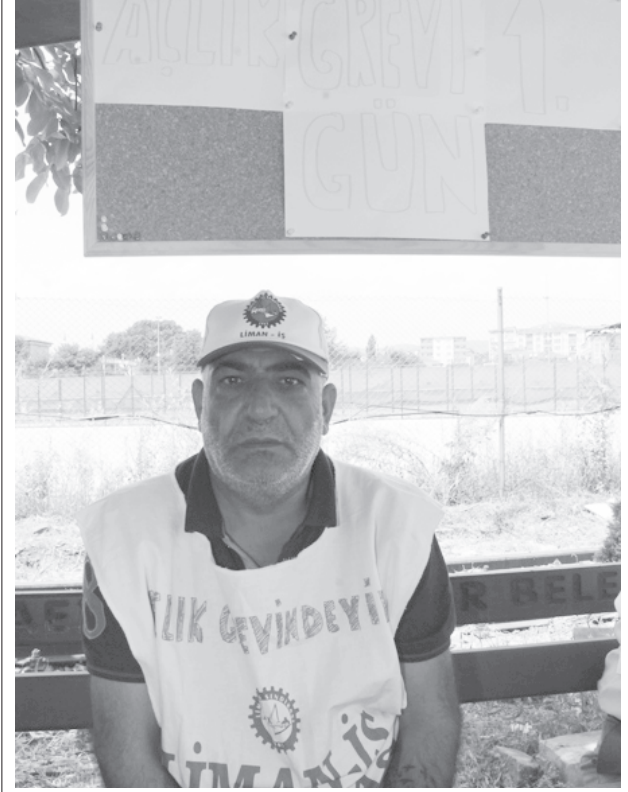
İşçiler 43 arkadaşlarının yattığı Maden Şehitliği'nde arkadaşlarını andıktan sonra eylemlerini bitirdiler.

Soma'da maden işçileri sendikayı bastı

26 Mayıs'ta sabah saatlerinde Soma Kaymakamlığı önünde biraraya gelen işçiler, sendika yöneticilerinin patronla işbirliği yaptığını ve katliamda sorumluluğu bulunduğunu söyleyerek sendika binasını bastılar. İşçiler toplu halde sendikadan istifa etme kararı aldıklarını açıkladılar.

Geçen hafta Kaymakamlık önünde sessiz oturma eylemi yapan ve Ankara'da AKP yetkilileri ile yaptıkları görüşmelerin ardından işçiler kendilerine verilen sözler üzerine eylemlerine son vermişlerdi. Ancak ocaklarla ilgili işçilere verilen sözler tutulmadığı gibi işçiler denetimi yapılmayan ocaklara 'dayıbaşları' tarafından tehditle çağılmışlardı.

Eylem devam ederken işçilerin sayısı ve tepkisinin



Liman işçileri açlık grevi başlattı

Kocaeli'de bulunan ve TCDD'ye ait olan Derince Limanı'nın 39 yıl süreyle özelleştirilmesi sürecinde teklif verme süresi yarın (Çarşamba) sona erecek. Geçtiğimiz hafta özelleştirme ihalesine karşı çıkan Liman-İş Sendikası'na bağlı liman işçileri çadır kurarak direnişe başlamıştı. Limanda 24 yıldan beri çalışan Ali Erdoğan ise bugün açlık grevine başladı. İlerleyen günlerde diğer işçilerin de açlık grevine katılması bekleniyor.

Özelleştirilmesin diye

Greve çıkan işçiye sendika yöneticileri de destek verdi. Derince Limanı önünde açlık grevine çıkan Ali Erdoğan yaptığı açıklamada, "Bizim burada olmamızın amaçları belli. Özelleşmesin diye birilerine peşkeş çekilmesin diye. Sadece liman satılmıyor. Deniz de satılıyor. Büyük bir kısım dolgu oluyor. Özelleştirmeye karşıyız. Daha önce de aklıma gelmişti, ama o cesareti bulamamıştım kendimde. Muhakkak birileri bir şeyler yapmalı. Bir hafta boyunca açlık grevinde olacağım. Benden sonra da açlık grevine çıkan arkadaşlarım olacaktır" dedi.

Şirketler sıraya girdi

Açlık grevine giren Ali Erdoğan'a ve beraberindeki işçilere destek olarak Liman-İş Sendikası Genel Başkanı Önder Avcı, Genel Sekreteri Ahmet Uçar, Mali Sekreter Hüseyin Gonca, sendikanın İstanbul Şube Başkanı Sabri Erdemir, İzmir Şube Başkanı Serdar Akdoğan, Kocaeli Şube Başkanı Bülent Aykurt da Derince Limanı'ndaydı.

Öte yandan yarın (Çarşamba günü) sona erecek olan teklif verme süresi içerisinde Yılport Holding A.Ş. ile Kumport Liman Hizmetleri ve Lojistik Sanayi ve Ticaret A.Ş.'nin yanı sıra Arkas Holding ve Safi Katı Yakıt Sanayi ve Ticaret A.Ş.'nin de ihalede dosya vererek katılacağı kaydedildi.

Caner Aktan - Kocaeli / 27.05.14

Aliağa Belediyesi işçilerinin direnişi sürüyor...

Kazanmak için fiili-meşru mücadele!

Aliağa işçilerini uzun soluklu bir mücadelenin beklediğini belirtmek gerekiyor. Zira işe iade talebi, imkansız olmamakla birlikte ancak kararlı fiili militan bir mücadele sonucunda kazanılabilmektedir.

Yerel seçimlerinin hemen ardından Aliağa Belediyesi'nde çalışan 104 işçinin işine son verildi. Taşeron bünyesinde çalışan işçilerin işe dönme talebiyle başlattıkları direniş üçüncü haftasını geride bırakıyor. Belediye işçileri ilk elden kurdukları komiteleriyle bir eylem programı çıkardılar. Belediye önünde kurulan çadır ve imza kampanyası üzerinden başlatılan direniş süreci, işçi ailelerinin kimi zaman yol kesme eylemleriyle daha direngen biçimler üzerinden de sürüyor.

Böylelikle ülke genelinde süren mevzi direnişlere Aliağa Belediyesi'nden atılan işçilerin de direnişi eklenmiş oldu. Elbette her bir direnişi, içerdği talepler, dayandığı dinamikler, avantajlar ve dezavantajları bakımından kendi içinde değerlendirmek gerekir.

Bu açıdan işe geri dönme talebiyle yola çıkan Aliağa işçilerini uzun soluklu bir mücadelenin beklediğini belirtmek gerekiyor. Zira belediye iş kolunda yaşanan bir dizi direnişten de görüleceği üzere işe iade talebi, imkansız olmamakla birlikte ancak kararlı fiili militan bir mücadele sonucunda kazanılabilmektedir.

Belediyelere işçi sınıfı ve sermaye karşıtlığı üzerinden değil de düzen partilerinin karşıtlığı üzerinden bakan ve çözümü buradan doğru arayan yaklaşımlar bu direnişlerin en büyük handikabı olmuştur. Bu sorun direnişe çıkan işçilerin kendi içinde sağlam bir birlikteliğin oluşturulması bakımından olduğu kadar toplumun en geniş desteğinin sağlanması açısından da kritik bir önem arz ediyor.

Bu yüzden direnişçi işçilerin, taleplerini kazanmak için mücadeleye ve onun ihtiyaçlarına her şeyden önce sınıfsal perspektif üzerinden bakmaları gerekiyor. Mücadeleye ilişkin yol ve yöntemleri bu eksen üzerinden kurabilmelidirler. Keza dost ve düşman ayrımını da bu eksen üzerinden yapmalıdırlar.

Direniş, “yasal sınırlara” daraldığı ve beklemeci bir hatta kaldığı sürece sonuca ulaşması zorlaşacaktır. Zira belediye yönetiminin izleyeceği en temel taktik süreci mümkün olduğunca uzatmak ve direnişçi işçilerin yılarak kendiliğinden mücadeleyi bırakmalarını beklemek olacaktır. Bu çerçevede belediye işçileri izleyecekleri fiili meşru mücadeleyle süreçte inisiyatif kendi ellerine alarak belediye yönetimini pes ettirip talepleri kabul etmesini zorlamalıdırlar.

Ancak bu sayede direniş, kazanana kadar kararlı bir şekilde sürdürülebilir. Bunun için başta direniş komitesi olmak üzere direnişi sürdüren tüm işçilere büyük sorumluluk düşüyor. Meydanda kurulan direniş çadırı ve toplanan imzalar başlangıç adımı olarak anlamlı olmakla birlikte direnişin talepleri ve hedefleri düşünüldüğünde sonuca varmada yetersiz kalacağı aşikardır.

Bu gerçekliği Soma'da yaşanan katliamla bir kez daha görmüş olduk. Zira işçi sınıfının kanı ve canıyla beslenen bu aşağılık düzen daha ölümlerimizin kanı kurumadan “taşeronluk” sistemini yaygınlaştıracak



yeni saldırı yasalarını devreye sokmaktadır. Böylesine aşağılık bir düzende işçi ve emekçiler olarak ya onurumuzu koruyarak haklarımızı ve taleplerimizi militan mücadelelerle kazanacağız ya da ölüm kusan bu düzende kurbanlık koyunlar olarak görülmeye devam edeceğiz.

Bu yüzden de direnişçi işçiler belediye yönetimine boyun eğdirmek istiyorlarsa daha aktif bir mücadele programını biran önce önlerine koymalıdırlar. Direnişçi ailelerin yapmış olduğu yol kesme eylemleri vb. yöntemler genişletilerek devam ettirilmelidir. Burada düzenin kolluk kuvvetlerinin “kuzu postuna bürünmüş kurt” misali işçilerin dostuymuş gibi gözüküp gerçekte ise onların militan mücadelelerini engellemeye yönelik adımlarına kesinlikle izin verilmemeli ve bu adımlar boşa düşürülmelidir. Nitekim en ufak bir eylemlilikte maskelerini çıkararak gerçek yüzlerini gösterecektirler. Bunu anlamak için Soma'da yaşanan deneyime bakmak bile yeterli olacaktır.

Direnişe tüm işçilerin daha aktif bir katılım göstermesi için alt komiteler kurulmalıdır. Bu sayede hem direniş işçiler açısından gerçek bir mücadele okulu haline gelecektir hem de her bir işçi direnişin öznesi haline gelerek direnişi sonuna kadar sürdürebilme iradesini gösterebilecektir. Bugüne kadar yaşanan birçok örnekten de anlaşılacağı üzere işçiler kendi aralarında böylesi bir örgütlenme sağlayamadığı koşullarda direnişler zamanla güç kaybetmektedir.

Direnişin kazanımında birinci koşul işçilerin göstereceği kararlı duruş ise ikinci koşul belediye

üzerinde yaratılacak etkin bir kamuoyu baskısı olacaktır. Aliağa yerelinin geniş bir işçi ve emekçiye barındırması ve Soma süreci üzerinden işçi ve emekçiler arasında dayanışma duygusunun kuvvetlenmeye başlaması önemli bir avantajdır. Fakat bu duyguyu daha da güçlendirmek ve aktif bir desteğe dönüştürmek yine direnişçi işçilerin göstereceği çabaya bağlı olacaktır. Bu açıdan çalınmadık kapı bırakılmamalı ve direniş daha görünür kılınmalıdır. Soma için yapılan eylemler ve İzmir merkezinde yapılan taşeron eylemine katılım anlamlı örnekler. Direnişçi işçiler sadece kendi sorunları için değil toplumsal olaylara da duyarlılık gösterebilmelidirler. Böylelikle toplumun en geniş kesimlerden kendileri için gerekli olan desteği elde edebilirler.

Yine başta Genel-İş olmak üzere tüm sendikalar, demokratik kurumlar ve siyasi partiler üzerinde mücadelelerini desteklemeye ve dayanışmaya yönelik bir basınç oluşturmalıdırlar. DİSK'in Soma Katliamı'nın ardından taşeron işçilerini örgütlenme yönündeki kararının samimiyeti Aliağa işçilerinin direnişine ne oranda sahip çıktıkları üzerinden de anlaşılmalı olacaktır. Bu yüzden direnişçi işçiler Genel-İş Sendikası'ndan daha aktif bir destek almayı zorlamalıdırlar. Yine kent genelinde süren direnişlerle daha aktif bir dayanışma içerisinde olunmalıdır.

Aliağa işçileri yükselttikleri mücadele bayrağını direnişin ilk günkü kararlılığıyla sürdürmeleri halinde işçi sınıfının yeni bir kazanım elde etmesinin önünü açacaktır.

Greif işçileri direnişlerini sonlandırdılar



22 Mayıs'ta Abant İzzet Baysal Üniversitesi'nde (AİBÜ) okuyan Demokratik Öğrenci Dernekleri Federasyonu'ndan (DÖDEF) öğrencilerin düzenlediği bir panel gerçekleştirildi. Yeniceşihlar köylüleri, İTÜ öğrencisi ve Greif işçilerinin katıldığı panelde, Soma Katliamı, taşeronluk, sendikal bürokrasi ve direniş üzerine konuşmalar yapıldı.

Panelin ardından taşocağına karşı yaşam alanlarını savunan direnişçi Yeniceşihlar köylüleri ile biraraya gelerek direniş üzerine sohbet ettiler.

Okmeydanı'nda silahla vurulan Uğur Kurt'un ölüm haberinin gelmesi üzerine gece 01.30'da Bolu Valiliği önünde AİBÜ öğrencilerinin yaptığı bir saatlik oturma eylemine Greif işçileri de katıldılar. Gece DÖDEF'li öğrenciler tarafından ağırılan işçiler cuma günü Bolu'dan döndüler.

DİSK binasında biraraya gelen direnişçiler, Uğur Kurt'un ölümü ve Okmeydanı'nda yaşanan eylemlerin yoğunlaşması, aynı gün Ayhan Yılmaz'ın da yaşamını yitirmesi nedeniyle 24 Mayıs Cumartesi yapmayı planladıkları buluşmayı iptal ettiler.

Direnişçi işçiler yaptıkları değerlendirme toplantısının ardından Okmeydanı'na Uğur Kurt'un cenaze törenine katılmak üzere DİSK binasından ayrıldılar. Cenaze töreninin ardından tekrar nöbete döndü.

Greif yönetimi işçilere gönderdiği mesajda şunları yazdı: *"Yönetimin aldığı karar sonucunda; size bir seferlik aylık tazminatı adı altında toplu iş sözleşmesi şartları dikkate alınarak kıdem ve ihbar tazminatınız tutarında ödeme yapılacaktır."*

Greif işçileri, yürüttükleri mücadelede her aşamada yanlarında olan avukatları Zeycan ve Bülent Şimşek'in yeni doğan bebeklerini görmek ve mutlu günlerinde yanlarında olmak için ziyaretlerine gittiler.

25 Mayıs'ta Greif direnişçileri Kadıköy'de taşeron çalışmanın yasaklanması için gerçekleştirilen mitinge kendi pankartlarıyla katıldılar. Mitingde konuşma yapmak isteyen işçilere söz verilmek yerine sadece isimlerinin okunması işçilerin tepkisine yol açtı. Üstelik 44 taşeronla karşı yürüttükleri mücadele içerisinde

kendilerine sırt dönen sendika bürokratlarının çıkıp da kürsüden taşeronluğa karşı konuşmalar yapmasına karşın da "Kahrolsun sendika ağaları!" sloganını haykırdılar.

26 Mayıs'ta işçiler tazminatlarını almak için Samandıra'daki Greif fabrikasına gittiler. Temsilcilerin ortalığı karıştıracağı dedikösünü yayan Budakların oyunu Samandıra'ya gidince ortaya çıktı. Hem feragatname de hem de Budakların hazırladığı ve Greif işçilerinin ortak açıklaması gibi sunulan metin, işçilere tazminatlarının karşılığında dayatıldı. Nöbetteki direnişçilerden yalıtılmaya çalışılan işçiler, Budaklar tarafından işçileri ihbarcılığa düşüren, ifade tutanağı anlamına da gelen bir içeriğe sahip metni tazminatları karşılığı dayatma yoluyla imzalatıldılar. Böylece birkez daha nasıl bir sermaye işbirlikçisi olduklarını ortaya koydular.

Yapılan görüşmeler sonucunda nöbetteki direnişçiler tazminatla ilgili belgelere "Fazlaya dair haklarımız saklıdır" yazarak imzalarını attılar. Tazminatları eksik yatırılan işçiler dava açacaklarını belirttiler. Budakların hazırladıkları feragatnameyi imzalamayan işçilerin tazminatları ödenmedi.

Akşam saat 18.00'de DİSK Genel Merkezi önünde bir açıklama yapan işçiler direnişin toplam sürecini değerlendirdiler. Açıklamanın sonunda nöbetin sonlandırıldığını duyurdular.

Ertesi gün Greif yönetimi ile direnişçiler arasında yapılan görüşmelerin sonrasında, DİSK Tekstil Sendikası yöneticilerinin hazırladığı ve Greif işçilerinin ortak açıklaması gibi hazırlanan metne imza atmadan, sadece feragatname imzalanarak tazminatlar ödendi. Orhan Purhan ve Çoşkun Alsaç, direnişin meşruluğunu ortadan kaldırmaya hizmet eden, bir suç ve suçlu yaratmayı hedefleyen Budakların hazırladığı metni de Greif yönetiminin feragatnamesini de imzalamayacaklarını, bankaya yatırılacağı söylenen parayı da almayarak dava açacaklarını dile getirerek hiçbir belgeyi imzalamadılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Tüpraş'ta 50 taşeron işçisi işten çıkarıldı

Tüpraş'ta taşeron olarak Tekfen'e bağlı Baför adlı müteahhit firması, alacaklarını talep eden ve bu durum karşısında 1 günlük iş bırakma eylemi yapan 50 işçiyi işten çıkardı. İşten çıkarılan işçiler Tüpraş D giriş kapısı önünde nöbete başladı.

Yarısı bankadan yarısı elden

Taşeronlaşmanın getirdiği esnek çalışma koşulları altında çalışan yaklaşık 150 taşeron işçisi 26 Mayıs'ta iş bıraktı. Taşeron firmanın maaşlarını ve sosyal haklarını gasp ettiğini ifade eden işçiler, patronun tazminat ödemediği işten çıkarma uğraşında olduğunu kaydetti. İşçiler, kendilerine bordro dahi verilmediğini, patronun ellerine yazılı bir kağıt verip, maaşlarının yarısını bankadan, yarısını da elden ödeyerek vergi kaçırdığını da söylediler.

İşe geldiklerinde öğrendiler

Çelik montaj ve boru montaj işlerinde çalışan işçiler bu durumu sosyal medya üzerinden de duyurdu. Resimlerden kişileri tespit eden patron, bir taraftan 50 kişinin iş akdini feshederken, diğer taraftan da Kocaeli'de faaliyet gösteren yerel gazeteleri arayarak çalışanların haklarının ödendiğini ve olayın abartıldığını ileri sürdü. 27 Mayıs'ta sabah işe giden işçiler, Tüpraş D kapısına geldiklerinde iş akitlerinin feshedildiğini öğrendiler.

Maaş ve alacaklarımız ödensin

1 buçuk aylık maaşlarının ve sosyal haklarının içeride olduğunu vurgulayan işçiler, *"Hakkettiğimiz maaş ve alacaklarımız ödensin, gidelim. İşveren bize paralarımızın bankaya yatırılacağına dair yazı veriyor, ne tarih var ne de imza, buna kanıp gitmemizi bekliyor. Maaşlarımızı öderken de, yarısını banka yoluyla, yarısını elden verip, bordro dahi vermiyor, vergi kaçırıyorlar"* şeklinde konuştular.

Caner Aktan – Kocaeli



Greif işçilerinden direniş manifestosu!

Bu daha başlangıç,

Bundan 106 gün önce yola çıktık. Birliğimizin gücüne dayanarak, Kaveller'in ruhunu kuşanarak şalteri indirdik, fabrikamızı işgal ettik. İnsana yakışır şartlarda çalışmak ve yaşamak istedik. Kölece çalışma koşullarına hayır dedik.

Asla sadece kendimizi düşünmedik. Kendimizi düşünseydik bize vaadedilen koltukların peşinden gider, Rıdvan Budaklar gibi o koltuklarda bir ömür boyu otururduk. Sadece kendimizi düşünseydik taşeronlardan bize ne deyip sırtımızı döner işimize bakardık. Sadece kendimizi düşünseydik başkaları gibi zorluklarla karşılaştığımızda ilk fırsatta bu zorlu yoldan vazgeçerdik.

Ama biz, sadece kendini düşünen, arkadaşına ve işçi sınıfına sırtını dönen ahlaksızlardan değildik. Kurtuluşun tek başına olmadığını bilen işçilerdik. İşçi sınıfımızın değerlerine sadık kaldık, tereddüt göstermeden ileri atıldık. Bu kavgada başta ne diyorsak arkasında durduk, nasıl başladıysak öyle devam ettik. En önde yürümeyi, bedel ödemeyi göze aldık. Bedel ödeme zamanı geldiğinde de ödemekten kaçınmadık. Kendimiz için değil sınıfımız için direndik.

Hiç pişman olmadık. Mücadelemizden dolayı mutlu ve gururluyuz.

Yükreleri körelmiş, vicdanları cüzdanlarından ibaret olanlar elbette bizi anlayamazlardı. Anlamadılar da. Onlardan anlamalarını beklemiyorduk ama, daha en başında ihanetin hançerini sırtımıza vurdular. Bir kez de değil. Hemen her aşamada sınıfına yabancılaşmış ağa ve bey takımıyla boğuştuk. Biz onlara gölge etmeyin başka ihsan istemez derken onlar, sınıf düşmanlarımızın safına geçip tüm maharetlerini bize karşı sergilediler. Sınıf düşmanlarımız da hep onları siper aldı. İşte böylelikle de her anı zorlu bir kavganın içinde bulduk kendimizi. Yine de diz çökmedik, aman dilemedik kararlıca yürüyüşümüzü sürdürdük.

İhaneti en kirli yüzünü gördük yine de şaşırmadık. Çünkü onları iyi tanıyorduk, hazırlıklarımızı da zaten ona göre yaptık. Ama sadece ihanetle boğuşmadık. Aynı zamanda ruhunu bürokrasiye teslim etmiş, onunla sarmaş dolaş olduğu halde devrimcilik taslayan DİSK bürokratları da bize sırt çevirdiler. Bizim bürokratizme ve yasalıcılığa prim vermeyen gözüpekliğimiz karşısında korkuya kapıldılar. Düzensiz ve giderek Budaklar'dan yana saf tuttular. Ellerinde tuttukları sınıfımıza ait imkanları bizden esirgediler, üstüne ihanete kol kanat gerdiler. Görev ve sorumluluklarına sahip çıkmadıkları gibi bizi de oyaladılar. Böylelikle de ihanet şebekesinden de utanç verici bir teşekkür aldılar.

Direnişimiz onların maskelerini indirdi. DİSK'in içerisine düşürüldüğü içler acısı durumu gözler önüne serdi. Kaveller, Derbyler, Paşabahçeler, 15-16 Haziranlar'ı yaratan devrimci işçilerin canı ve emeği



üzerinden yükselen DİSK'in bu bürokrat takımı tarafından nasıl da içinin boşaltıldığını açığa çıkardı.

Yine sendikal demokrasinin bu bürokratlar tarafından nasıl da bir oyuna çevrildiğini gösterdi. Bunlar sözde işçilerin söz hakkına sahip olduğu ama gerçekte her şeyin kendileri tarafından belirlendiği bu oyuna ortak olmamızı istediler. Biz reddettik. Taban iradesine dayalı komitelerimizi kurup, yüzlerce işçinin katıldığı gerçek bir demokrasiyle kararlarımızı aldık. Onlar bunu doğal olarak kendilerine tehdit saydılar ve gelecekleri için dehşete kapıldılar. İşçilikten başka her işi yapan kravatlı başkanların patronluk yaptığı sendikalarımızda, biz işçilerin düşünce ve iradelerine zerrece değer verilmediğine tanık olduk.

Mücadele gücü ve takatinden yoksun bir DİSK ile karşılaştık. Neredeyse son 30 yılının en büyük eylemini gerçekleştiren ve bunu da büyük bir özveriyle yapan üyesi olan işçiler karşısında kılını kıpırdatmayan bir DİSK'le karşılaştık. Yöneticileri böyle bir işçi direnişi karşısında sırtlarını dönerken, Budaklar gibileri de onlara göz göre göre ihanet ederken bunu "sendikal disiplin" adına sineye çeken, ortak olan, bunu mazeret yapan bir anlayış ve kültürle karşılaştık.

Böyle bir yapıda Rıdvan Budak gibi çürümüş ağaların yaşaması bizi şaşırtmıyor. Çünkü tabandan bağımsız işçi hareketine ve örgütlenmesine kapıları kapalı olan, onlarla aynı ortamda yaşamaktan sıkıntı duymayan bir örgütlülükte Rıdvan Budaklar çok olur. Bunun için Budaklar'ı temizlemek yetmez, asıl olarak

onları üreten bu toprağı değiştirmek gerek. Bu toprağı değiştirmek ise ancak tabandan örgütlenmiş ve sendikalarını yönetme iradesine sahip işçilerin eseri olacaktır. Bunu biz başaracağız.

Bu süreçte ihaneti ve dost bildiklerimizin bizi yalnız bıraktıklarını gördük ama aynı zamanda da büyük bir destek ve dayanışmaya da şahit olduk. Ülkenin pek çok köşesinden emekçi arkadaşlarımız, ilerici ve devrimci dostlarımız direnişimize destek vermek için seferber oldular. Bu kadarla da kalmadı sesimiz sınırları aşarak pek çok ülkeden yankı buldu. Tüm dostlarımıza yürek dolusu teşekkür ediyoruz. Sağolsunlar, varolsunlar.

İşte böylelikle yüzlerce işçinin katıldığı ve geceli gündüzlü sürdürdüğü işgal fabrikasında, canlı bir kolektif bir yaşam örgütleyebildik. Yemek, barınma, iç yaşam vb. gibi konularda hemen hemen hiçbir sorun yaşamadık.

Dayanışmanın büyük gücünü arkamıza aldık, yüzlerce işçinin katıldığı ve söz-karar hakkına sahip olduğu gerçek bir demokrasi ile büyük bir mücadele gücü ve enerjisi yarattık. Öyle ki iki ay boyunca yaptıklarımızı, işçi aileleriyle büyük servetlerin üzerinde oturan pek çok sendikanın yapamayacağına eminiz.

İşte bunu yarattığımız gerçek işçi demokrasisine borçluyuz. Yüzlerce işçinin dahil olduğu bu demokrasinin direnişimizin en büyük kazanımlarının başında olduğunu düşünüyoruz. İşçilerin söz ve karar hakkına sahip olduğu, ürettikleri gibi yönettikleri,

mücadeleye devam!

sözde değil gerçekte bir işçi demokrasisi örneği idi bu.

İşte bu demokrasiden aldığımız güçle direniş ateşimizi başta Greif'in diğer fabrikalarının önü olmak üzere İstanbul'un pek çok bölgesine yaydık. Hadımköy'den çıkıp Sultanbeyli fabrikasına girdik. Engelleri aşır saatler boyunca fiilen üretimi durdurduk. Sadece bu dahi işçi sınıfımızın tarihinde olmayan bir büyük eylemdi. Öte yandan sayısız eylem yaptık. İstanbul'un her köşesini eylem alanına çevirdik, Boğaziçi köprüsünü kestik, Amerikan Büyükelçiliği'ne gittik, Taksim'de, Kadıköy'de yürüyüş ve basın açıklamaları yaptık, işçi sınıfı hainlerinden hesap sormak için imza kampanyaları örgütledik.

Bu büyük mücadelemizde sayıları az olsa dahi Greif'in emekçi kadınları ise büyük bir görev üstlendi. En önde yürüdü ve direnişi sonuna kadar sürdürme iradesini de gösterdi. Greif'in emekçi kadınları onurun ve direncin örneği oldular.

Sınıf düşmanlarımız günler boyunca büyük bir korkunun içerisinde kıvranıp durdular. Onları soluksuz bıraktık. Böylelikle kendi davaları için birleşen ve sorumluluk alan işçilerin neler yapabileceğini gösterdik.

İşte böylesine yürekli ve her anı büyük mücadelelerle dolu bir direnişi kendi talepleri yönünden kazanmak fazlasıyla mümkündü. Bu olanağa en başından işgal eylemimizin polis operasyonu ile bitirildiği aşamaya kadar fazlasıyla sahiptik. Ama bu sonuca ulaşmamız mümkün olamadı.

Çünkü sadece tek bir patronla değil, gerçekte Amerikan emperyalizmi ve onunla tam bir işbirliği içerisindeki sermaye sınıfı ve devletiyle mücadele ettik. Bu güçler Greif patronunun arkasında birleşti ve bize karşı tam bir cephe oluşturdular. Şubat ayı içerisinde Greif CEO'sunun Türkiye'ye gelerek ekonomi bakanı Nihat Zeybekçi ile görüşmelerinde ekonomi bakanı bu direnişi bitirmek için ellerinden geleni yapacaklarını söylemişti. Karşımızda emperyalizmin ve onların işbirlikçilerinin aklını, enerjisini ve gücünü gördük. Bunlar gerçekte son derece makul olan taleplerimizi karşılamak yerine, eylemimiz işçi sınıfına örnek olmasın, sömürü düzenlerinde bir gedik açılmasın, taşeronluk sistemi çökmesin diye bizi ezme yöneldiler.

En sonunda gece yarısı polis operasyonuna da başvurdular. Üzerimize savaşa gelir gibi geldiler. Büyük bir zorbalıkla üzerimize çullandılar, işgalimizi kırdılar. Ancak ne yaparlarsa yapsınlar hiçbir zaman onlara boyun eğmedik. Önden yaptıkları tehditlere, saldırılara ve satın almalara rağmen hayatlarında hiç polisin vahşi yüzünü hiç görmemiş onlarca arkadaşımız, barikatların arkasında dik durma yürekliliğini gösterdi. Öncesinde söylediğimiz gibi polis zoruyla, ellerimiz kelepçeli ama başımız dik fabrikadan çıkarıldık.

Tüm bu olumsuzluklara rağmen günler boyunca direndik. Nice zorluklara göğüs gerdik, soğuk, yağmur çamur, TOMA'lı saldırılar bizi yıldıramadı. Ancak ihanet ve ihanete kol kanat veren bürokratlar buna rağmen oyun oynamayı sürdürdüler ve bir kez daha sermayenin yardımına koştular.

Öte yandan bu aşamada dahi emek dostlarımızdan azımsanmayacak derecede büyük bir dayanışma örgütlenmesine rağmen, sınıfımızın desteğini alamadık.

İşte bu koşullarda sonuna kadar, gücümüzün son damlasına kadar direndik. Belki baştan koyduğumuz hedeflerimize ulaşamadık, ama yine de dediğimizi yaptık. Ya taleplerimizi kabul edecekler ya da kapatıp gidecekler dedik. Taleplerimizi kabul etmediler, ama tabelalarını indirmek, fabrikayı kapalı tutmak zorunda kaldılar. Direnme iradesini gösterenlerin tazminatlarını vermeyerek cezalandırmaya kalktılar, ama direnişimiz onlara geri adım attırdı ve haklarımızı söküp aldık.

Başımız dik, vicdanımız rahat, gururlu ve mutluyuz. Çünkü on yıllar boyu işçi sınıfımıza giydirilen deli gömleğini yırtıp attık. Yasalci-icazetçi bürokratların saltanatını sarstık. Sömürü cehenneminden bir çıkış yolunun olduğunu gösterdik. Yeni bir mücadele geleneği, kültürü ve değerler sisteminin ilk taşlarını döşedik. Yeni bir yol açtık. İşte bunun için bizim direnişimizle birlikte işgal ve direniş ateşi sınıfımız içinde yayılmaya başladı. Bugüne kadar patronlar tarafından hiçe sayılan, yasalarla eli kolu bağlanmak istenen işçi kardeşlerimiz, işgal ve direniş yoluna başvurmaya başladılar. Zentiva, Seyitömer, Karşı, Yatağan, Anteks fabrikalardaki işçi arkadaşlarımız yaptıklarıyla bizi onurlandırdılar. Aynı şekilde öğrenci genç arkadaşlarımız da üniversitelerinde işgal bayrağını yükselttiler. Böylelikle yasalci ve pazarlıkçılığı mücadele olarak satanların devrinin geride kaldığı, işçi sınıfına hep kaybettirenlerin yolun sonuna geldiği görülüyor.

Soma'daki işçi katliamı ise bu çürümüş ve yozlaşmış bürokratik sendikal düzenin artık yıkılmak zorunda olduğunu kanıtladı. Bu vesileyle Soma'daki işçi katliamının sorumlularından hesap soracağımızı, işçinin sırtına kene gibi yapışmış olan sendika ağalarından kurtulmak için dişimizle tırnağımızla mücadele edeceğimizi duyuruyoruz.

Bundan sonra da açtığımız bu yolda sınıfımızla birlikte yürüyeceğiz. Kendi tarzımız, değerlerimiz ve direncimizle sınıf mücadelesinin içinde ve en önünde olmaya devam edeceğiz. Başlattığımız bu mücadeleyi sürdüreceğiz, yasalciğin-bürokratizmin kalelerini yıkacağız.

Greif'te emeğimizi çalmaya kalkanlarla hesabımız bitmedi. Onurlu mücadelemizde her aşamada ihanet eden Budaklar'ın ihanet çetesiyle hesabımız kapanmadı. Haklarımızın zerresini onlara yedirtmeyeceğimiz gibi onların emeğimiz üzerinde nemalanmalarına, izin vermeyeceğiz. İhanet çetesinden ve onlara uşaklık yapanlardan mutlaka hesap soracağız.

Artık her bakımdan da daha güçlüyüz. Sınıfımız adına büyük mücadele değerleri yarattık, çetin bir mücadele içerisinde büyük deneyimler kazandık, bu mücadele içerisinde yetişmiş ve kaynaşmış işçiler olarak çıktık. Bunun için bugüne kadar yaptıklarımızı başlangıç sayıyoruz ve mücadelemize devam

edeceğimizi ilan ediyoruz.

Artık işçi sınıfı, yasaların içerisinde sermaye ile al gülüm ver gülüm sendikacılık oynayan bürokrat takımına boyun eğmeyecek.

Artık işçi sınıfı, DİSK'in bu bürokratlar tarafından içi boşaltılmasına ve değerlerine ihanet edilmesine sessiz kalmayacak.

Artık işçi sınıfı, meydanı bu sendika ağalarına ve bürokrat takımına bırakmayacak.

Çünkü artık nasıl yapacağımızı biliyoruz. Her anı büyük bir ders olan direnişimizden öğrendik, çelikleştik. Çünkü kendimize ve işçi sınıfına güveniyoruz.

Artık sermaye ve uşakları

kaybedecek, işçi sınıfı kazanacak, biz kazanacağız.

Büyük emeklerle yarattığımız büyük işgal eylemimizi, işçi sınıfımıza armağan ediyoruz. Ama daha fazlasını hep birlikte yaratmak üzere bunu başlangıç sayıyoruz. Bütün dostlarımızı ve sınıf kardeşlerimizi yürekten kucaklıyor, omuz omuza yürümeye çağırıyoruz.

Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!

Yaşasın işçi sınıfının birlik ve mücadelesi!

Yaşasın Greif işgalimiz!

Yaşasın işgal, grev, direniş!

Direnişçi Greif işçileri

26 Mayıs 2014

1914'te Sosyal Demokrasi: “Bu tehlike anında anayurdu yalnız bırakamayız”

A. Eren

Avrupa işçi hareketi ve hareketin o dönemdeki politik temsilcileri olan sosyal demokrat ve sosyalist partiler, ayak sesleri duyulan emperyalist savaş tehlikesine karşı sürekli uyarıda bulunmuş ve buna izin vermeyeceklerini ilan etmişlerdi. II. Enternasyonal'in en etkili gücü olan Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin (SPD) kurucularından Wilhelm Liebknecht ve August Bebel 1870-71 Almanya-Fransa savaşında gösterdikleri net savaş karşıtı tutumlarıyla işçi hareketi içinde önemli bir politik etki kazanacaklardı. Bebel'in ölünceye kadar (1913) başında bulunduğu SPD'nin dış politikada militarizm ve savaş karşıtı tutumu, partinin değişmez ilkesiydi. SPD'nin tutumu, Enternasyonalin kararlarını da doğrudan etkiliyordu.

25 Haziran 1914'te, yani savaş kredilerine onay vermeden kısa bir süre önce SPD parti merkez yayın organı “Worwärts” gazetesi, işçi sınıfını ve emekçi katmanları savaş tehlikesine karşı kitlesel gösterilere katılma çağrısı yapıyordu.

Çağrı şu sözlerle bitiyordu “*Bir Dünya Savaşı tehlikesiyle karşı karşıyayız! Sizi barışta dahi aldatan, küçümseyen, kullanan egemen sınıflar, şimdi ise savaş malzemesi olarak kullanmak istiyor. Despotların kulaklarının her yerde, ‘Biz savaş istemiyoruz! Kahrolsun savaş! Yaşasın halkların enternasyonal kardeşliği!’ şiarıyla çınlatılması gerekiyor.*”

Çağrıya yanıt veren yüz binler sokaklarda, meydanlarda yaptıkları görkemli gösterilerle fiili olarak savaşa izin vermeyeceklerini haykırıyordu. Benzer gösteriler, Avrupa'nın diğer ülkelerinde de yapılıyordu.

Sosyal demokrasi ihanet ediyor

Yapılan savaş karşıtı açıklama ve çağrılara karşın Avrupa Sosyal Demokrat Partileri, 1914 Ağustos'unda patlak veren emperyalist savaşa giren hükümetlere destek verdiler ve bu utanç verici tutumu “anayurdu savunma” argümanına dayandırdılar. Sosyal şöven bir tutum alan bu partilerin gerekçeleri; Rus aristokrasisine karşı, Almanya'nın militarist monarşisini, Alman gericiliğine karşı Fransa cumhuriyetçiliğini savunmaya dayandırılıyor ve işçi sınıfının bilinci karartılıyordu.

4 Ağustos'ta Reichstag (Alman parlamentosu) Sosyal Demokrat Parti gurubu savaş kredilerine onay verdi. Partinin ikinci başkanı ve keskin savaş karşıtı konuşmalarıyla öne çıkmış olan Hugo Haase, bu sosyal şöven tutumu yaptığı konuşmada şöyle gerekçelendiriyordu: “*Bu tehlike anında anayurdu yalnız bırakamayız. Bu bağlamda, her halkın ulusal bağımsızlık ve kendini savunma hakkını tanıyan ve aynı zamanda işgal savaşlarını mahkum eden Enternasyonal ile uyum içinde olduğumuzu düşünüyoruz. Umuyoruz ki, bu korkunç savaş acıları dersi, yeni milyonların savaşa karşı nefretini uyandırır ve onları sosyalizm ideali ve halkların barışı için kazanır.(...)*”

Yapılan oylamada SPD grubundan savaş karşıtı tek bir ses bile çıkmadı. Emperyalist savaşa karşı olan Karl



Liebknecht ise, “parti disiplinine uymak” adına red oyu kullanmadı. Fakat kısa bir süre sonra K. Liebknecht doğrudan savaş karşıtı muhalefetin öncülüğünü yaptı. Zira SPD ve sendikaların başına çöreklenmiş bu işçi aristokrasisinin tersine, işçi sınıfının büyük çoğunluğu savaş histerisine karşıydı. 2 Aralık'ta yeni savaş kredileri için yapılan oylamada red oyu kullanan Liebknecht, emperyalist savaş karşıtı direnişin sembolüne dönüştü.

Sosyal demokrasi ve sendika yönetimlerinin burjuva devlet ve militarist aygıtıyla sağladıkları bu barış, (Burgfrieden Deutsches Reichen) Alman emperyalizmine savaşı sürdürme olanağını, gücünü sağlıyordu. Sendikalar oylamadan önce 1 ve 2 Ağustos'ta yaptıkları konferansta, savaş kredilerine destek sunma, devam eden grevleri sonlandırma ve savaş boyunca herhangi bir eylem gerçekleştirmeme vaadinde bulunmuştu. SPD ve sendika yönetimi 6 Ağustos'ta yayınladıkları ortak bir açıklamayla, işçi sınıfını emperyalist savaş politikasını desteklemeye çağırıyordu. Sosyal demokrasinin destek vermemesi durumunda, Almanya'nın bu azgın savaşı başlatma olanağı olmayacaktı. Zira “iç cephenin” birliği önemliydi. Böylece işçi sınıfının çıkarları, Keiserreich'in (Kaizer İmparatorluğu) “ulusal çıkarlarına” tabi kılınıyordu. SPD'nin bu utanç verici tutumu, Deutsches Reich'in (Alman İmparatorluğu) emperyalist paylaşım savaşı için “genel seferberlik” başlatmasının önünü açarken, savaş histerisinin yıllarca devam etmesinin koşullarını da sağlıyor.

İşçi hareketi ayrışıyor

Sosyal demokrat partilerin ihanetinden dolayı 1914'ten başlayarak işçi hareketi açık bir şekilde ayrışıyor, örgütsel olarak zıt kulvarlarda yürüyordu. Bir taraftan kendi ülkesinin burjuvazisi ile savaş suçuna ortak olan sosyal demokrasi hareketi, diğer tarafta ise komünist işçi hareketi...

“... Daha şimdiden kokuşmuş bulunan oportünizm, sosyal-şövenizme dönüşerek, kesinlikle burjuvazi

kampına geçmiştir: manevi bakımdan da, siyasal bakımdan da, sosyal-demokrasiden kopmuştur. Ondan örgüt alanında da kopacaktır. Bundan böyle, işçiler “sansürden geçmeyen” bir basın ve “izinsiz” toplantılar, yani yığınların devrimci hareketini desteklemeye yönelik gizli örgütler istiyorlar. Yalnızca böyle bir “savaşa savaş”, boş bir söz değil, sosyal-demokrasiyeye yaraşır bir şeydir. Ve, bütün güçlüklerle, gelip geçici yenilgilere, yanlışlara, yanılgılara, geçici duraksamalara karşın, bu çalışma insanlığı muzaffer proleter devrime götürecektir” (Lenin: II. Enternasyonalin çöküşü)

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin 1917'de Bolşevik parti önderliğinde zafere ulaşması, emperyalist savaşa karşı alınan devrimci politik tutum sayesinde mümkün olurken, Lenin'in, “muzaffer proleter devrim” öngörüsünü de doğruluyor. Ekim Devrimi'nin zaferinin ardından ise, işçi hareketi içindeki ayrışma programatik ve örgütsel olarak her düzeyde belirginleşiyordu.

Sosyal demokrasinin “İhaneti” bir sonuçtur!

1. Dünya Emperyalist Paylaşım Savaşı öncesi döneme kadar SPD, temel konulardaki bazı zaafalarına rağmen, devrimci bir işçi partisi olarak müthiş bir gelişmeyi geride bıraktı. Bismarck'ın (1878'den 1890'da kadar uygulanan ve sosyalist partiyi yasadışı ilan eden yasa) “Anti-Sosyalist Yasası” uygulandığında bile parti, zayıflamak bir yana sınırlarını aşan bir güçlenme süreci yaşadı.

Bir milyonu aşan üyesi, 4,3 milyon seçmeniyle (Kadınların o dönemde seçme hakkı yoktu) nicel olarak da Avrupa kıtasının en güçlü partisiydi. Nitekim 1912 yılında yapılan Reichstag seçiminde SPD yüzde 35 oranında oy alarak, parlamentonun ikinci büyük grubunu oluşturuyordu.

Bir dizi eğitim kurumu, basın yayım merkezi, kültür, spor, gençlik derneği ağıyla dev bir siyasal güç oluşturan SPD, devletin sistematik baskı ve yasaklarına karşın, kendi öz gücüyle bu devasa olanakları

yaratabildi. Ayrıca politik olarak partiye bağlı, milyonlarca üyesiyle sendikalar ve Kooperatifler de örgütleyen SPD'nin, "Bir karşı devlet" oluşturduğundan bile söz edilmekteydi. SPD, Sosyalist Enternasyonal'in en güçlü partisini oluşturuyordu ve Avrupa işçi hareketi üzerinde büyük bir otoritesi vardı; öyle ki, parti toplantılarında, sosyalizme geçişin güncelliği tartışılıyordu. Ancak partinin, özellikle devrimci iktidar perspektifindeki zayıflıkla da bağlantılı olarak, bütün bu olanaklar belli bir aşamadan sonra ayakbağına dönüşmeye başladı.

Sosyal Demokrasi'nin savaş öncesi örgütsel başarısına rağmen, savaş kredilerini onaylaması, bu hareketin derinleşen yapısal sorununu dışa vuruyordu. Parti ve sendika aygıtlarında, kurumlarında mesleki olarak çalışan birçok "görevli" ile işçi aristokrasisi, işçi hareketinin grev, gösteri, miting gibi eylemlerini "rahatsız edici faktörler" olarak algılamaya başladı. Hatta işçi sınıfının bu tür eylemleri, "egemen sınıfla diyaloglarda elde edilen kazanımları tehlikeye düşürdüğü" gerekçesiyle eleştiriliyordu. Nitekim August Bebel, Parti, Sendikalar ve diğer kurumların yönetici kadrosundaki "küçük burjuva ögenin" artan etkisine dikkat çekiyor, "Bu insanlar durumlarından oldukça memnun ve ayakları altındaki devrimci toprağı kaybediyorlar" saptamasını yapıyordu.

1892 Berlin Parti Kongresi'nde parti çalışanlarının ücretlerine sınırlandırma getirme önerisi, "Parti tarafından çalıştırılanların en iyi iş koşullarına sahip olmaları gerekiyor." argümanı ile red edildi. Avrupa'nın en güçlü işçi partisini 1890 yılı parlamento üyelerinin sosyal bileşimi gözetildiğinde, savaş kredileri oylamasında ortaya çıkan sonucun arka planı daha iyi anlaşılacaktır.

Parlamento grubu: 7 muhabir/redaktör, 6 tüccar, 4 yazar, 3 restoran sahibi, 3 sigara fabrikatörü, 2 emekli, 2 fabrikatör, 1 kunduracı, 1 litograf, 1 yayımcı, 1 avukat, 1 sigara üreticisi, 1 tütün işçisi, 1 parti kadrosu, 1 terzi ustasından oluşuyordu. 1911 yılında Jena'da yapılan parti kongresinde, işçi kökenli delegelerin oranı yüzde 10'u geçmiyordu. Diğer delegeler parti kurumlarının yönetici ve resmi çalışanlarından oluşuyordu. Partiye egemen olmaya başlayan bu yeni yönetici kast hareketteki revizyonist yönelimin sosyal tabanını oluşturuyordu. Devrim yerine elde edilen resmi kurumlara angaje olmak, bu kast için rutin bir faaliyet oluşturuyordu. Bu açıdan 1897'de Stuttgart'ta yapılan parti kongresinde Wilhelm Liebknecht'in yeni bir anti-sosyalist yasanın çıkmasını temenni etmesi, partinin devrimci duruş gücünü yeniden kazanmasına duyulan özlemin dışavurumuydu.

Alman sosyal demokrat hareketini yakından izleyen liberal burjuva sosyolog Max Weber, burjuvaziden çok SPD'nin bir devrimden korkması gerektiğini, zira parti şeflerinin kayıplarının burjuvaziden daha çok olacağına dikkat çekiyordu.

Bu dönemde, partide Marksist teorinin kavranışı düzeyindeki düşüş ve bunun olumsuz etkileri kaygı verici boyuta ulaşmıştı. 1898 Mart ayı başında yayımlanan Eduard Bernstein'in "Sosyalizmin Koşulları ve Sosyal Demokrasi'nin Görevleri" adlı kitabı ilk dönemde parti içinde dahi tepki çekmemişti. Oysa kitapta materyalist tarih anlayışı, sınıf mücadelesi, artı-değer teorisi doğrudan red ediliyor ve "sosyalizmin amacı" olarak sunulan şey gerçek bir anlam ifade etmiyordu. "Ne olursa olsun, nihai amaç benim için hiçbir şeydir; hareket ise her şeydir..." tanımıyla, kitap revizyonizmin reformist programını temel alınıyordu.

Parti içerisinde marksist teori, "teorisyenlerin işi" olarak algılanıyordu. 1905 yılında parti içinde yapılan



bir tespite göre üyelerin sadece yüzde 10'u marksizmin temel bilgilerini kavramış gözüküyor. 400 bin üyesi bulunan partinin teorik dergisi "Die Neue Zeit" in sadece altı bin abonesinin olması, sorunun boyutunu gözler önüne seriyor. Bu somut gerçekler gözetildiğinde Karl Kautsky'nin 1891 Erfurt programı tartışmalarına ilişkin Victor Adler'e yazdığı sözler daha kolay anlaşılacaktır: "Bu defa yeni bir program söz konusu. Biz "Marksistlerden" birimiz orda bulunmak zorundayız" diyor Kautsky. Ki, Friedrich Engels, Kautsky'nin 1878 yılında yayınlanan "Anti-Dühring" kitabını okuduktan sonra marksist olduğunu söyler. Kautsky'nin, Darwin ve Malthus'un etkisinden ömrünün sonuna kadar kurtulamadığı bilinmektedir.

Bu durumu erken bir dönemde gözlemleyen Engels, 1883 yılında, Marks'ın teorik çalışmalarını devam ettirebilecek hiç kimsenin olmadığını üzülenek belirtir. Bernstein ve Kautsky'nin gazete işleriyle uğraştıkları ve Kautsky'nin gerçek anlamda bilimsel çalışmanın nasıl yapılacağını hiçbir zaman beceremediğini belirten Engels, 1889'da Bebel'e yazdığı mektupta ise, "yeni neslin özellikle teorik alandaki zayıflığı oldukça vahim" der.

Teorik cephedeki bu açmaz, doğal olarak parti ve sendikalar yapısında örgütsel boyutta da yankısını buluyordu. SPD'nin emperyalist savaşa destek verecek noktaya savrulmasının kökleri, teorik alandaki gerilik parti, sendika ve diğer kurumlarda egemen hale gelen küçük/orta burjuva kastın düzenle bütünleşmesinin belirgin bir rolü olmuştur.

Yıllara yayılan çürüme sürecinin vardığı nokta, sendika yönetimi ile parlamento grubundan (Parlamentoda SPD Fraksiyonu üye sayısı 1890-1914 yılları arasında 35'ten 110'a çıkmıştı) bir kesimin, emperyalist yayımları savaşı açıktan savunmasıdır. Savaşın Sosyal Demokrasi'ye "Reich" in yönetimiyle gerçek bir diyalog ve işbirliği olanağını yarattığını savunan emperyalist savaş destekçileri, buna karşılık ise egemen kastın Prusya'da genel seçimle onaylanan bir parlamentarist sisteme geçilmesini kabul edeceğini söylüyorlardı. Friedrich Ebert ve Philip Scheidemann gibi revizyonistler ise, fazla tepki çekmemek için daha dikkatli davranıyor, emperyalist burjuvaziyle girilen suç ortaklığının belli zorunluluklardan kaynaklandığını, savaş gerçekliğinin Sosyal Demokrasi'ye başka yol bırakmadığını iddia ediyorlardı. Yani bir kesim parlamentarist sisteme geçiş için, diğer kesim ise, zorunluluktan dolayı emperyalist savaşı desteklediğini ilan ediyordu.

Egemen sınıf yanlısı bu iki revizyonist grup parlamento fraksiyonu içinde hala azınlığı oluşturuyordu. Belirleyici olan "Zentristler" in

(Merkezci) alacakları tutum olacaktı. "Zentristler" in tutumunu belirleyen faktör, özellikle Alman işçi hareketi içinde gittikçe artan emperyalist/şovenist ideolojinin etkisiydi. Zira Sarayevo olayından sonra sistematik olarak işlenen nasyonalist propaganda ve savaş histerisi, işçi sınıfının önemli bir kısmını etkisine almış bulunuyordu.

İşçi hareketinin tahribata uğratılmasının baş aktörleri olan ve başında Karl Kautsky'nin bulunduğu "Zentristler", savaş kredilerine red oyu vermeleri durumunda, Parti ve onun kurumlarının yasaklanacağını, illegaliteye zorlanacağını ileri sürerek, Albert Südekum'dan kitlesel grevlere başvurulmadığı sürece işçi örgülerinin yasaklanmayacağı teminatını aldıklarını söylüyor ve savaş kredilerine onay veriliyordu. 7 Ekim 1914'te Lenin, Aleksandr Şlyapnikov'a yazdığı bir mektupta "Kautsky bu durumda en çok tahribat yaratan kişidir" diyor. Oportünistlerin hilebazlıklarını en tehlikeli ve alçakça gizleyen onun sofistizmidir saptamasında bulunan Lenin, "işçilerin gözünü, aklını vicdanını çelen en tehlikeli kişi" olarak tanımlıyor Kautsky'yi.

1916 yılından başlayarak egemen emperyalist burjuvazinin savaşı sürdürme çabalarına karşı, Alman işçi sınıfının kitlesel gösterileri yaygınlaşmaya başladı. Sosyal demokrasinin izlediği politikaya karşı 1917 yılında önce "Bağımsız Sosyal Demokrasi Partisi" daha sonraki süreçte Spartaküs grubu, emperyalist savaşa ve militarist biçim alan devlet yönetimine karşı devrimci bayrağı yükseltti.

Kasım 1918'de Almanya'nın savaştaki yenilgisi devrimci işçi hareketinin güç kazanarak devrime doğru yürümesinin yolunu da açmış bulunuyordu. Birkez daha sahneye çıkan SPD, burjuva parlamentarist sistemin sözcüsü olarak, işçi sınıfı içerisinde kitleselleşen genç Alman Komünist Partisi'nin önünü kesmek için, çok boyutlu bir ihanet planını devreye koydu. Kapitalist sistemi, gelmekte olan devrimden "korumak" için harekete geçen sosyal demokrasi, emperyalist savaşta suç ortağı olmakla yetinmiyor, karşı-devrimin temel gücü olarak da işçi sınıfı ve komünistlerin karşısına dikiliyordu.

Bu açıdan 1918-1919 Kasım Devrimi'nin yenilgisi, Alman işçi hareketinin, 1914'te SPD tarafından içine sürüklendiği açmazın devamı oldu. Savaş başladığında işçi sınıfını sosyal şovenizmle zehirleyen SPD, devrim patlak verdiğinde ise, burjuvaziyi ve onun kokuşmuş kapitalist sistemini koruyan kalkan oldu. SPD'nin bu ikili ihanetinden dolayı I. Dünya Emperyalist Paylaşım Savaşı, Alman işçi hareketinin yenilgisinin de yolunu açacaktı.

1914'ten önce savaşa karşı işçi hareketinin yanıtı: "kapitalist egemenliğin çöküşünü hızlandırmak"

1912 Basel Manifestosu, savaş çıkması durumunda "kitleleri ayaklandırarak, kapitalist egemenliğin çöküşünü hızlandırma" politikasını, II. Enternasyonal partilerinin temel görevi olarak belirlemişti. Emperyalist büyük güçler arasında yağma ve talan savaşı karşısında işçi hareketinin politik temsilcileri, daha 1900'lerin başında açık uyarılarda bulunarak, partilerin pratik hazırlıklarını bu duruma uygun yapmaları çağrılarında bulunmuştu.

"Bugünlerde gerici olmak cesaret ister"

1894 yılında sıkça tekrarlanan bu söz, örgütlü işçi hareketinin toplumdaki politik etkisini yansıtıyordu. Avrupa toplumları 19. yüzyılın 90'lı yıllarında güçlü işçi partilerinin doğuşuna sahne olmaktaydı. Alman sosyal demokrasi hareketinin programatik, örgütsel ve pratik çalışmasından etkilenen diğer Avrupa ülkelerindeki işçi hareketleri sosyal demokrat kitlesel işçi partilerini, kısa sürede kurdular. 1882 İtalya, 1883 Rusya, 1884 İngiltere, 1885 Belçika, 1887 Norveç, 1888 Avusturya ve İsveç...

Paris'te Bastille işgalinin 100. yıl dönümünde 14 Temmuz 1889'da toplanan ve kuruluşunu duyuran II. Enternasyonal'in kongresinde 22 farklı ülkeden, 400 delege hazır bulunuyordu. Bu sosyalist işçi partileri pratik-politik görevleri "sekiz saatlik iş günü, çocuk çalışmasının yasaklanması, iş güvenliği, yeni partilerin kurulması, parlamentoların aktif kullanılması" şeklinde sıralanmıştı. August Bebel'in kongreye sunduğu ve "İşçi sınıfının iktidara el koyarak, kapitalizmin tasfiyesini ve üretim araçlarının toplumsallaşmasını" temel alan metin onaylanıyordu. Marksizmin temel öğretileri üzerinde kurulan II. Enternasyonal, F. Engels tarafından büyük bir başarı olarak nitelendirilecektir. Bu kitlesel sosyal demokrat, devrimci işçi partileri, egemen sınıflar karşısındaki devrimci gücü oluşturuyorlardı. Bu partiler, devrimci çizgiye sadık kalabilmiş olsalardı, burjuvazinin emperyalist yağma savaşına girişmesi kolay olmayacaktı.

"Sürekli savaş tehlikesi" devam ediyor

23-27 Eylül 1900 yılında II. Enternasyonalin 5. Paris kongresinde Rosa Luxemburg'un altı yıldır büyük devletler arasında sürmekte olan savaşa (ABD-İspanya savaşı, Filipin ve Küba'nın işgali, Japonya'nın Kore ve Tayvan işgali) dikkat çekerek, halkların kardeşliği ve militarizme karşı mücadele için kongreye sunduğu öneri, oybirliğiyle kabul edildi. "Savaş tehlikesine karşı işçi partileri enternasyonal düzeyde ortak faaliyetler geliştirecektir." Ayrıca "emperyalist gericiğin ittifakına karşı grev ve ekonomik eylemlerle sınırlanmayan karşı bir enternasyonal eylemler yapılacaktır" şeklinde kararlar alındı. Bu ve buna benzer stratejik önemde politik kararlar sosyalist partilerin kongrelerinde sıkça gündeme gelmiştir.

Fransa Sosyalist Partisi 1906'da (1-3 Kasım) topladığı kongresinde Jean Jaures'sin formüle ettiği bir deklarasyon yayımlanmıştır. Deklarasyon "bulutlar nasıl fırtına/şimşek taşıyorsa, kapitalizmde özünde savaşı barındırmaktadır" saptamasını yaptıktan sonra şöyle devam ediyor: "fakat savaşlar şimşekler gibi doğal güçlerin gerginliği sonucunda değil, tersine insanların istenci sonucu çıkıyor ve böylece kaçınılmaz



değildir. İşçi sınıfı kapitalist toplum düzeni içinde dahi savaş tahribatını önleme gücündedir. "Savaş önlemek" için gerektiğinde Parlamentarist müdahaleden, açık eylemlere, kitlesel grevler ve ayaklanmaya kadar" her türlü aracın kullanılması gerekiyor, vurgusu yapılmaktadır.

1907'de Sosyalist Enternasyonal'in Stuttgart'ta yapılan (18-27 Ağustos) kongresi, "Militarizm ve uluslararası çelişkiler" gündemiyle toplanmaktadır. Tartışmaların temelini, Jaures (Fransız sosyalistleri) ve Bebel'in sunduğu karar metinleri oluşturmaktadır. Bebel'in sunduğu metin; savaşlar "kapitalist ekonomik düzenin yenilgisinden sonra sonlanabilir" denmektedir. Ayrıca işçilerin ve parlamentodaki temsilcilerinin bütün güçleriyle silahlanmaya karşı her yerde mücadele etmelerinin altı çizilmektedir. Bu arada kongrede Bebel ve Jaures arasında savaşa karşı yapılacak eylemlerin formülasyonuna ilişkin tartışmalar yaşanmaktadır. Bebel, Keiserreich'da savaş durumunda kitlesel grevler ve ayaklanma ile beyinlere ışık saçmak için mücadele edeceğiz, tanımına sıcak bakmayarak, "işçi sınıfını ancak aydınlatarak, beyinlere ışık saçarak, ajitasyonla örgütleyebiliriz..." diyor.

Savaşa karşı hangi pratik eylemlerin, hangi somut araçların sistematik bir şekilde uygulanacağını muğlak bırakılmasının da etkisiyle, birçok parti için bu kongrelerde alınan kararlar, birer "boş söz" olarak algılanacaktır.

Bu kongrede Bebel'in önerisi üzerine Lenin, Luxemburg ve Martov'dan oluşan bir alt komisyonun hazırlayıp sunduğu metin oy birliğiyle kabul edilecektir. İşçi sınıfı ve onun politik temsilcilerinin savaşı önlemek için en etkili araçları ortak ve koordineli biçimde hayata geçireceği belirtilerek, savaşın çıkması durumunda ise bütün güçler seferber edilerek kapitalist sınıf egemenliğinin tasfiye edilmesi sürecinin hızlandırılmasına vurgu yapılmaktadır. Savaşa karşı mücadelenin, sosyalizm için mücadeleye bağlanması önerisi kongrede fazla dikkate alınmaz.

Sosyalist Enternasyonal'in 1910 Kopenhag Kongresi'nde (28 Ağustos-3 Eylül) Almanya ve İngiltere'nin dev savaş gemilerinin yapımı ve artan çatışmaları gölgesinde yapılmaktadır. Yayımlanan ortak bir kararda bütün sosyalist parlamenterlerin meclislerde silahlanmaya karşı mücadele edeceği ve her türlü desteği reddedeceği belirtilmektedir. Stuttgart Kongresi'nde alınan karar aynen oy birliğiyle kabul edilmiştir.

Bu kongrelere paralel olarak 1911 yılından başlamak üzere birçok Avrupa ülkesinde savaş karşıtı görkemli kitlesel gösteriler yapılmaktaydı. Sadece 3 Eylül'de Berlin'de 200 bin emekçi "halkların barışı" için sokaklara döküldü.

Birinci Balkan Savaşı'nın (8 Ekim 1912-30 Mayıs 1913) ardından işçi sınıfı saflarında emperyalist savaşa karşı kitlesel eylemlerde hızlı bir gelişme yaşanıyordu. Sosyalist Enternasyonal'in 1912 Olağanüstü Basel Kongresi (24-25 Kasım) değişik ülkelerden delegelerin,

meydanda toplanan 15 bin kişiye yaptığı konuşmalarla açılır. Gündemde tek bir konu vardır: "Uluslararası durum ve savaşa karşı ortak eylemler." Jaures şu açıklamayı yapıyordu: "Yöneticiler iyi düşünmelidirler, savaş tehlikesini sürekli hatırlatmak istiyorlarsa, halklar da kendi devrimlerinin diğerlerinin savaşından daha az canın kaybına yol açacağını hesabını yapacaklardır."

Basel Manifestosu sadece savaşı mahkum etmiyor, sosyalist bir dış politikanın ilkelerini de karara bağlıyordu. Balkan sosyalistlerinin birinci derecedeki görevlerinin, "çığırandan çıkmış nasyonalist şovenizme karşı, bütün Balkan halklarının kardeşliğini, - Arnavutların, Türklerin ve Romanyalıların- ilan etmek" olduğu vurgulanır.

Avusturya-Macaristan sosyalistlerinin görevini, "her türlü eylemle, Sırbistan'ın silah zoruyla işgal edilmesinin engellenmesi" olarak formüle eden kongre, burada en önemli sorumluluğun Almanya, Fransa ve İngiltere sosyalist partilerinde olduğu belirtilir. Avrupa hükümetleri hafızaları tazelemek için, kongrede 1870-71 Alman-Fransız savaşının Paris Komünü'ne, 1904-5 Rusya-Japonya savaşının 1905 Rus Devrimi'ne yol açtığı vurgulanarak, "böyle bir dünya savaşı olasılığının başta işçi sınıfı olmak üzere dünya halklarının büyük tepkisine neden olacağını hesaba katmamak büyük bir çılgınlıktır" denir.

7-14 Haziran 1914'te İtalya'da "Kızıl Hafta" başlamıştır. Ancona'da militarizm ve savaşa karşı yapılan gösteri büyük bir terörle bastırılmış ve geride iki ölü on beş yaralı bırakmıştır. Bu saldırı ülke çapında bir genel grevle yanıtlanır. Büyük kentlerde barikatlar inşa edilerek, işçiler karakol ve kamu binalarını işgal ederek birçok silah deposuna el koyar. Bir milyon kişiyi kapsayan bu militan hareket ortak bir önderlikten yoksun olduğu için bir hafta sonra sonlandırılır.

1914'te Ferdinand'ın ölümüyle sonuçlanan suikasttan sonra Brüksel'de bulunan Sosyalist Enternasyonal Büro'nun savaşa karşı yoğun eylem dönemine geçilmesi ve gelmekte olan bir dünya savaşının önlenmesi çağrılarına karşın, birçok ülkede emekçiler hükümetlerinin "barış" söylemlerine kanarak pasif kalır. Özellikle Rosa Luxemburg partilerin pratik eylemleri sürdürmesi ve barışın korunması için etkili, acil eylem kararları almak üzere, Enternasyonalin olağanüstü toplanması çağrısı yapar. Ardından 9 Ağustos 1914'te kongrenin Paris'te yapılması kararlaştırılır. 27 Haziran'da Paris, Lyon, Nancy, Dijon ve diğer Fransa kentlerinde, Almanya'nın birçok yerinde savaşa karşı kitlesel eylemler yapılır. Aynı kitlesel eylemler İngiltere'de yapılmaktadır. Yine Bulgaristan kitlesel eylemlerin merkezine dönüşmüş bulunmaktadır.

Savaşa karşı bu kitlesel eylemler içinde 31 Temmuz 1914'te Jean Jaures Paris'te katledilir. 1 Ağustos'ta Almanya Rusya'ya savaş ilan eder. SPD ve sendika yönetimi ortak bir açıklamayla savaşa destek verilmesi çağrısında bulunur. SPD'nin bu ihanetçi tutumunu, II. Enternasyonal partilerinin çoğu takip eder. Ezici çoğunlukla emperyalist savaşa destek vererek, burjuvazi ile suç ortaklığı yapan II. Enternasyonal, bu aşamada utanç verici bir şekilde çökmüştür!

II. Enternasyonal'in sadece az sayıdaki partileri (Başta Ekim Devrimi'ni zafere taşıyan Bolşevikler olmak üzere, Bulgaristan sosyalistleri, Hollanda'da Tribunistler, Sırbistan Sosyal Demokratik İşçi Partisi ve İtalya Sosyalist Partisi) emperyalist burjuvazinin savaş histerisine destek vermediler.

AP seçimleri: AB'de sarsıntı devam ediyor!

AP seçim sonuçlarının farklı ülkelerde farklı gerçekleşmiş olması, Avrupa'da sürmekte olan mücadelenin de farklı güçler arasında ve çok değişik amaçlar çerçevesinde gitgide keskinleşerek süreceğine işaret ediyor.

Kapitalist tekellerin birliği AB parlamentosu için yapılan seçimler, Pazar günü tamamlandı. 25 Mayıs Pazar günü tamamlanan seçimlerin sonuçları AB Parlamentosu seçimlerine katılımın düşük düzeyde gerçekleştiğini ortaya koydu. AP seçimlerinin yapıldığı 1979'dan bu yana katılım oranındaki düşüş bu seçimlerde de devam etti. Seçimlere katılım %43,1 olarak gerçekleşti.

Seçimlere yönelik düşük katılımın yanı sıra, açıklanan sonuçlar kapitalist tekellerin AB'ye karşı itirazlarında da bir artış olduğunu ortaya koydu. Avrupa halkları AB'nin emek düşmanı, sermayenin çıkarlarını temel alan politikalarına karşı biriken tepki ve öfkelerini AB karşıtı milliyetçi faşist partilere ve sol reformist partilere oylarını vererek ortaya koydular. Özellikle ekonomik yıkım ve işsizliğin yoğun olarak yaşandığı ülkelerde, AB / Avro karşıtı partiler, düzenin merkez partilerini geride bıraktılar.

Yunanistan'da sol ittifak Syriza aldığı yüzde 26,7 oyla, ülkedeki seçimlerin galibi oldu. Fransa ve İngiltere gibi AB'nin iki büyük emperyalist ülkesinde seçimlerinin galibi milliyetçi-faşist partiler olurken, İtalya'da ikinci oldular. Bu iki ülkede de, düzenin iki temel merkez partisi seçimlerden yenilgiyle çıktılar. Birliğin kurucu üyelerinden Fransa'da AB karşıtı faşist Ulusal Cephe'nin birinci parti olmasını, Başbakan Manuel Valls "siyasi deprem" ve "şok" olarak tanımladı.

2014 AP seçimlerinin sonuçları, kapitalist tekellerin mal ve sermaye dolaşımını özgürce sağlamanın aracı olarak hayata geçirilen birliğe karşı Avrupa halklarından güçlü bir itirazın yükselmekte olduğunu kanıtladı. Birlik üyesi bütün ülkelerde, sistemin AB yanlısı partileri seçimlerden oy kayıpları ve yenilgiyle çıktılar.

AB karşıtı oyların, merkez partilerden milliyetçi-faşist veya reformist sol partilerde toplanmış olması, toplumun değişik kesimlerinin nezdinde kapitalist sistemin inandırıcılığının aşınarak devam ettiğini ve alternatif arayışının derinleştiğini gösteriyor.

Almanya'da yeni ve güçlü bir faşist parti yaratılıyor

AB'nin ekonomik kaymağını yiyen, ekonomik mucizeler yaratmakla övünen Almanya'da da AB/Avro yanlısı partiler oy kaybına uğradılar. AB/Avro'nun en ateşli savunucusu olan Alman emperyalist burjuvazisinin Yunan karşıtlığı ve aşağılamasının yarattığı milliyetçi zehir iklimi, bu ülkede yeni bir faşist partinin doğumuna ebelik yaptı. Merkez sağ ve faşist partilerden gelenlerin, milliyetçi-popülist bir zeminde birleşerek kurdukları AFD/Almanya İçin Alternatif seçimlerde yüzde 6,8 oranında oy aldı. Partinin faşist şefi Bernd Lucke "biz gerçek Avrupalıyız... sağ radikal veya popülist partilerle çalışmayacağız" açıklaması eşliğinde Almanya'da yeni bir halk partisinin doğduğu dile getirilse de, tüm bunlar bu partinin faşist karakterini gizlemeye yetmiyor.



İktisadi yıkım, kışkırtılan milliyetçilik ve AP seçim sonuçları

BBC, Avrupa Parlamentosu seçimlerinde öne çıkan konular başlıklı bir araştırma yayınladı. Buna göre işsizlik ve egemenlik en temel konular arasında yer alıyordu.

Başta Almanya, Fransa, Yunanistan, İspanya ve Portekiz olmak üzere AP seçimlerinin sonuçları bu gözlemi doğrular nitelikte veriler sunuyor.

Avrupa da rekor düzeyde seyreden işsizlik, özellikle gençler arasında çok daha yaygın olarak yaşanıyor. Yunanistan ve İspanya'da gençler arasındaki işsizlik yüzde 50'nin üzerinde. Bu iki ülkede, ücretlerdeki %20 ve %10 oranındaki düşüşler de AB'ye karşı tepkiyi yükselten bir başka etkidir. ECB, DB ve İMF'den oluşan Troykanın ekonomik yıkım programları bu ülkelerde ve elbette benzer diğer ülkelerde, AB'ye karşı, aynı zamanda ulusal egemenlik taleplerini güçlendiren bir rol oynamıştır.

İspanya'da iktidardaki gerici Halk Partisi (PP) ve ana muhalefetteki Sosyalist İşçi Partisi'nin (PSOE) egemenliği ilk kez bu seçimlerde kırıldı ve iki partinin toplam oy oranı, ülkenin Franko sonrası tarihinde ilk kez yüzde 50'nin altında kaldı. Buna karşılık 2008'de başlayan kapitalist sistem krizi sonrasında "Troyka'ya, kemer sıkma politikalarına ve bankalara" karşı ortaya çıkan Podemos (Yapabiliriz) adlı yeni siyasi hareket, Avrupa Parlamentosu'na 5 milletvekili göndermeyi başardı.

AB'nin kurucu üyelerinden Fransa'da, faşist Ulusal Cephe birinci parti olmasını merkez sağ ve sol partilerin, ekonomik ve sosyal sorunların çözümüne karşı ortaya koydukları başarısızlıklarının yanı sıra, rakip olarak gördükleri Alman emperyalizmi karşısındaki çaresizliğine borçludur. İngiltere için de benzer şeyleri söyleyebiliriz. AB'nin bu iki büyük emperyalist ülkesinde seçimlerin galibi olarak, İspanya, Yunanistan ve Portekiz'in tersine gerici-faşist partilerin birinci parti olarak çıkmaları, AB'de emperyalist reketin daha da sertleşeceğinin işaretleri olarak görülmelidir.

AB'nin sağladığı olanaklardan en kazançlı çıkan Alman emperyalizmi oldu. Sendika yönetimlerinin burjuvaziyle 'rekabet güçlerini arttırmak' için yaptıkları anlaşmaya bağlı olarak düşürülen ücretler sayesinde, Alman burjuvazisi AB'de rakiplerine karşı üstünlük kurdu. Üstün teknolojinin emrine verilen ve uygulanan düşük ücret politikaları, Alman kapitalist tekellerini rakipleri karşısında üstün kıldı. Ekonomik ve sosyal yıkıma uğratılan AB'nin irili ufaklı ülkelerindeki AB karşıtı oylar, hiç kuşkusuz, Alman emperyalizmine karşı yükselen ve rakipleri tarafından kışkırtılan tepkinin, AB karşıtlığı altında kendisini ortaya koymasından başka birşey değildir.

AP seçimlerinin ilk sonuçlarını yorumlayan Alman yorumcular, AB'nin sağladığı olanaklardan en çok kendilerinin yararlandığını, dolayısıyla da ülkelerinde AB karşıtlığının diğer ülkelere nazaran daha zayıf kaldığını ifade ederlerken, aslında bu gerçeği itiraf etmiş oluyorlardı.

Avrupa'da yeni bir döneme doğru

AP seçim sonuçlarının farklı ülkelerde farklı gerçekleşmiş olması, Avrupa'da sürmekte olan mücadelenin de farklı güçler arasında ve çok değişik amaçlar çerçevesinde gitgide keskinleşerek süreceğine işaret ediyor. Burjuva devlet parlamentoları içerisinde en işe yaramaz ve hemen hiçbir siyasal hükmü olmayan bir parlamento olan AP seçimlerinin sonuçları, bu parlamentonun siyasal arenada işgal ettiği yere ters orantılı olarak etkili olacaktır.

Örneğin, AB'nin büyük emperyalist güçleri arasındaki rekabet savaşı sertleşerek şiddetlenecektir. Seçimlerden güçlü olarak çıkan/çıkarılan faşist partiler rakiplerine karşı bir silah olarak kullanılacaktır. AB üzerinde egemen olma savaşları, yeni ittifaklar ve parçalanmalarla birlikte ilerleyecektir.

Nedir ki, Avrupa'da, tekeli burjuvazinin bütün istek ve temennilerine karşın kavgaya tek boyutlu olarak, yalnızca tekeller arası rekabet savaşları olarak yaşanmayacaktır. Burjuva medyanın AP seçimleri sonrasında özellikle faşist partilerin seçim başarılarını öne çıkartma çabalarına karşın bu böyle olacaktır. Avrupa'da halklar arasında emperyalist tahakküm ve haydutluğa karşı milliyetçilik ve faşizmi dışılayan gerçek bir dostluk, dayanışma ve mücadele birlikteliği de büyüyerek gelişecektir.

İspanya'da 2008 krizinden sonra kurulan Podemos'un AP seçimlerindeki liste başı adayı olan Pablo Iglesias, seçimlerin ardından daha fazla işsiz ve evsiz olmaya devam edeceğini açıklayarak: "Yarına kadar Güney Avrupa'daki diğer dostlarımızla birlikte Avrupa Parlamentosu'nda Almanya'nın ya da Troyka'nın sömürgesi olmak istemediğimizi söylemek için çalışacağız" derken, tam da buna işaret ediyordu.

Nereden bakılırsa bakılsın, Avrupa'da yeni bir döneme doğru gidiliyor.

Almanya NSA davası:

“Soruşturmaya gerek yok!”



Alman basınında çıkan bir habere göre, Almanya'nın en yüksek yargı kurumu olan Karlsruhe kentindeki Federal Savcılık, Almanya NSA davasında “soruşturmaya gerek yok” yönünde karar verdi.

Araştırma komisyonu değil, unutturma komisyonu

Bilindiği gibi geçen sene, ABD Ulusal Güvenlik Ajansı analisti Edward Snowden, çalıştığı kuruma ait çok sayıda gizli bilgi ve belgeyi ifşa etmiş, dünyanın farklı ülkelerini kapsayan bu dinleme ve kayıtlardan Almanya da nasibini almıştı. Milyonlarca Alman vatandaşının telekomünikasyon bilgilerine ulaşmakla yetinmeyen ABD'nin, dinlediği 112 devlet ve hükümet başkanının arasına Almanya başbakanı Angela Merkel'i de eklediği ortaya çıkmıştı. Snowden'e göre Merkel'in cep telefonu da dinlenmişti.

Almanya'da siyaset gündemini alt üst eden bu olay, tam bir skandal olarak nitelendi ve haftalar süren bir devlet krizine yol açan tartışmalara konu olmuştu. ABD'nin Almanya'daki istihbarat çalışmaları ile ilgili çok çeşitli iddialar ortaya atıldı. Mesela ABD'nin Berlin Konsolosluğu'nun çatısında çok güçlü bir dinleme aygıtının gizlendiği ileri sürüldü.

Olay patlak verdiğinde yapılan tartışmaların sonucunda parlamentoda bir araştırma komisyonu kuruldu. Komisyonun bu konuda tam yetkili olduğu ve gereken her türlü yardımın esirgenmeyeceği bizzat iç ve dışişleri bakanları tarafından ifade edildi.

Fakat zaman geçtikçe, bu komisyonun olayı gerçekten bütün yönleriyle araştırıp ortaya koymaya değil, aksine göstermelik bir komisyon olduğu ve olayı süründürerek unutturmaya çalıştığı anlaşıldı, bizzat komisyon üyeleri tarafından ifade edilmeye başlandı.

Hristiyan Demokrat CDU ile Sosyal Demokrat SPD hükümeti, komisyonu çalıştırmak şurada dursun, ABD ile ilişkilerin bozulacağı kaygısıyla çalışmalarını engellemek için uğraştılar. Komisyonun Snowden'in Almanya'da ifadesine başvurulması yönlü talebi ise hükümet tarafından reddedildi.

Die Linke ve Yeşiller partisi komisyonun çalışmalarının engellendiğini ve ABD tarafından sindirilmeye çalışıldığını belirtmesinin ardından, araştırma komisyonunun başkanı CDU'lu Clemens Müller, baskılara dayanamayarak istifa ettiğini açıkladı.

ABD'nin Almanya'daki dinleme skandalına karşı Federal Savcılık tarafından açılan davada, geçen bir yılın ardından başsavcı Harald Range'nin yaptığı açıklamaya göre, dava için yeterince delil bulunmadığı gerekçesiyle “soruşturmaya gerek olmadığı” kararına varıldı.

Hepsi kirli, hepsi gayrimeşru

Almanya'da son yıllarda yaşanan en büyük skandallardan biri olan bu dinleme olayı hakkında burjuva basın ve burjuva politikacıların yaptıkları açıklamaların hepsi ikiyüzlü ve yalandan ibarettir. Zira hangi ülkeye ait olursa olsun, var olan tüm istihbarat örgütleri halkların, işçi ve emekçilerin aleyhine çalışmaktadır. Temel işleri arasında yer alan sabotaj, spekülasyon, komplo, cinayet, insan kaçırma ve işkence, gizli dinleme, provokasyon gibi kirli işlerin hepsi de, sömürü ve baskı üzerine kurulu olan burjuva düzenin devamı içindir.

İcraatları halktan gizlenemeyecek kadar ortaya çıktığında ise, burjuva politikacıların yaptıkları, “skandal” açıklamaları da ikiyüzlülüğün başka bir şey değildir. Skandal olan bir şey yoktur aslında, zira bu örgütlerin esas işleri budur ve bunun için kurulmuşlardır. Bu yüzden de Almanya'nın eleştirileri üzerine NSA başkanı çıkıp çok haklı olarak “bizim işimiz bu”, diyebildi.

Gerek Alman istihbarat örgütü BND gerekse de ABD NSA'sı olsun, bir birlerinden farksızdır. Her biri diğerinden kirli olan bu suç örgütleri birbirlerinin kirli çamaşırlarını çok iyi biliyorlar ve bunların karşılıklı olarak ortaya serilmesinden korkuyorlar. Soruşturmayla gerek duyulmayan da asıl olarak bu kirli icraatlardır.

“Herkes için hukuk ve adalet” burjuva düzende bir aldatmacadır

Bu dava şahsında ortaya çıkan bir başka gerçek ise, burjuva düzende hukuk devleti, bağımsız yargı, herkes için eşitlik ve adalet gibi kavramların hiçbir inandırıcılığı olmayan aldatıcı kavramlar olduğudur.

Bu dava açıldığında, Almanya'nın bir demokratik hukuk devleti olduğu ve her şeyin hukuka uygun yürütüleceği ve bağımsız yargının vereceği karara herkesin saygılı olacağı belirtiliyordu. Oysa davanın seyrine bakıldığında yaşanan hukuksuzlukların haddi hesabı yoktur.

Bu dava da göstermiştir ki, herkes için soyut bir hukuk yoktur. Tıpkı demokrasi gibi, burjuva düzende hukuk da son derece sınıfsal bir kavramdır ve esasta burjuvazinin çıkarlarına hizmet eder.

Bu davanın asıl mağduru Almanya'da ve dünyanın dört bir yanında işçi-emekçiler ve ezilen halklardır. Onlar kendi sınıfsal çıkarları ve kendi sınıfsal örgütlerinin öncülüğünde örgütlenip hesap sormadıkça, bu davalar daha çok burjuva mahkemelerinde aklanmaya ve üzeri örtülmeye devam edilecektir.



Lozan'da BİR-KAR Gençliği'nden etkinlik

25 Mayıs'ta gerçekleştirilen etkinlikte program kısa fakat canlı ve dinamik tutularak salonda başından sonuna kadar devrimci ve sıcak bir ortam yaratıldı. Salon görseelliğine özel bir itina gösterilerek tümüyle etkinliğin içeriğine uygun hazırlandı. Etkinlik salonunda Haziran Direnişi'ni, Greif işgalini ve Soma maden katliamını yansıtan görseller kullanıldı.

Etkinlik gençlerin koro halinde söylediği “Merhaba” şarkısıyla açıldı. Aynı koro Bertolt Bercht'ten derlenen “Bir işçi konuştu” şiiri grup halinde seslendirildi. Ardından, Lozan BİR-KAR Gençliği adına konuşma yapıldı. Gençlik konuşmasında Haziran Direnişi'nden Greif'e “Bu daha başlangıç işgal grev direniş!” temaları işlendi. Daha sonra BİR-KAR'ın Greif işgaline ilişkin hazırladığı sinevizyon gösterimi yapıldı. Etkinlik programı Lozan BİR-KAR Gençliği'nin hazırlayıp sahnelediği “Umut direnişte” tiyatro oyunu ile devam etti.

Haziran'dan Greif direnişine mücadele büyüyor

Daha sonra Lozan BİR-KAR adına bir sunum yapıldı. Konuşma 2008 yılında patlak veren kapitalist krize dikkat çekilerek başladı. 2011 yılında Ortadoğu'da gerçekleşen halk hareketlerini, Mısır ve Tunus örnekleri üzerinden ele alan sunumda devrimci sınıf mücadelesi açısından taşıdıkları olanak ve zafiyetlere değinildi. Konuşma Türkiye'de 2013 Haziranı boyunca patlak veren halk hareketi üzerinde sürdürülerek, Mısır ve Tunus'ta olduğu gibi Haziran Direnişi'nde devrimci bir önderlikten yoksun olmanın tüm dezavantajının yaşandığı, arzu edilen bir devrimci sıçramayı yaratmadığı vurgusunu yaparak konuşmanın ağırlıklı bölümünü Greif işgaline getirdi.

Greif işgaline ilişkin sunumda önemli bazı noktalar öne çıkarıldı. Konuşmada Greif işgaline dair şu tespitler aktarıldı: “Birincisi Greif işgali her şeyden önce cüretli militan devrimci bir işçi eylemdir. İkincisi: Greif işgal eyleminin başarısı kuvvetli bir taban örgütlenmesine sahip olmasındadır. Üçüncüsü: Greif işgalinin bir başka başarısı Greif işçileri bünyesinde kendi devrimci önderliğini bulmasıdır. Dördüncüsü: En önemli olanı Greif direnişi 60 gün boyunca kendi hukukunu, proletaryanın ahlakını disiplinini, değerlerini, kültürünü, demokrasisini, mizahını gösterdi.”

Türkiye işçi sınıfının Greif direnişi şahsında her renkten sahte dostlarını da açığa çıkararak paha biçilmez bir turnusol kağıdı işlevi gördüğü vurgulandı.

Kızıl Bayrak / Lozan



Wuppertal'da Soma ve Greif'le dayanışma etkinliği

26 Mayıs Pazartesi günü Wuppertal'da Somalı işçilerle ve Greif direnişçileriyle dayanışma etkinliği gerçekleştirildi.

Wuppertal BİR-KAR Gençliği'nin örgütlediği etkinliğe gençlik ağırlıklı bir katılım oldu. Etkinlik saat 20.00'de başlatıldı. İlk önce BİR-KAR Gençlik temsilcisi tarafından Soma katliamı ve Greif direnişi hakkında bilgilendirmeyi de içeren, Almanca kısa bir açılış konuşması yapıldı. Ardından Soma Katliamı'nda yaşamını yitiren maden işçileri için saygı duruşu yapıldı.

Bunu, gençlik temsilcisinin Greif fabrika işgali konusunda bir bilgilendirme yapması, direnişin en önemli özelliklerini içeren açıklamaları izledi. Sonra, BİR-KAR'ın hazırladığı, Greif direnişinin başından sonuna her aşamasını etkileyici biçimde anlatan sinevizyonun gösterimi yapıldı. Sinevizyon ilgiyle izlendi ve olumlu tepkilere yol açtı.

Sinevizyonun ardından bu kez direnişe dair sorular soruldu, cevaplar verildi. Ayrıca gençlerden bazıları Greif direnişi ile ilgili gözlemlerini dile getirip, anlamlı değerlendirmeler yaptılar.

Etkinlik verilen kısa bir aranın ardından, etkinliğe dayanışma amacıyla katılan dost sanatçı Zele Mele'nin sahne alması ile devam etti. Zele Mele, ikinci kez bu amaçlı bir etkinliğe katıldığını, daha önce Greif işgalinden sadece kısa bir haber çerçevesinde haberdar olduğunu, şimdi ise esas itibarıyla anlamaya başladığını anlattı. "Sinevizyonu izleyince Greif işgal eyleminin daha önce tanık olduğumuz işçi direnişlerinden epeyce farklı özelliklere sahip olduğunu ve kazanacağını düşündüm" dedi. Zele Mele, Greif işçilerini selamlayarak, dinletisine Gurup Yorum'un Madenci türküsü ile başladı. Zazaca, Kürtçe ve Türkçe türkülerden oluşan dinletisi katılımcılar tarafından beğeni ile dinlendi.

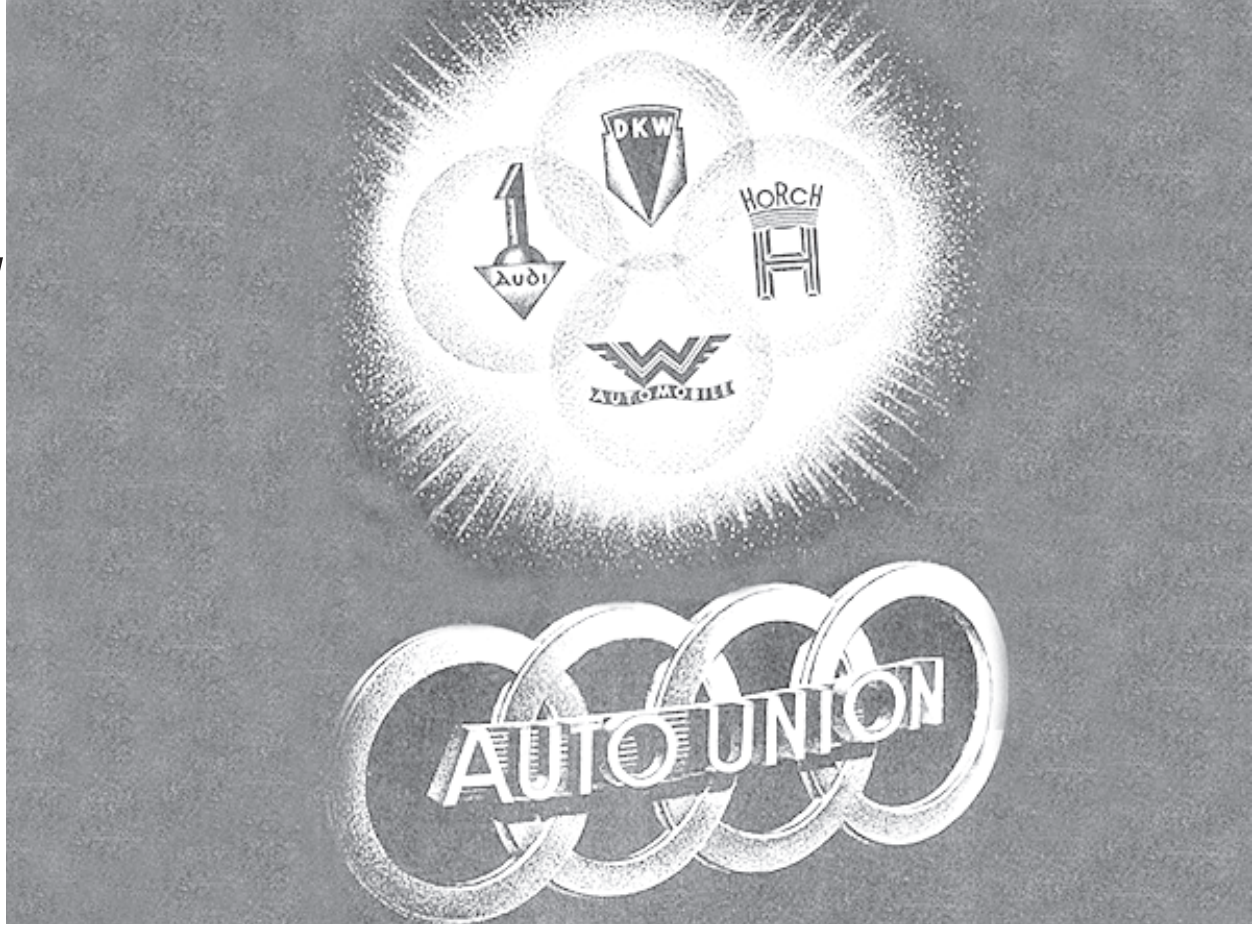
Etkinliğin finalinde ise genç bir Kürt sanatçısı Delil Delois sahne aldı.

Etkinlik BİR-KAR Gençliği'nin ilk etkinliği olduğunun belirtilmesinin ve yeni etkinliklerde buluşulma çağrısının ardından sonlandırıldı.

Etkinlikte Greif ve Soma işçilerine gönderilmek üzere maddi destek toplandı.

Kızıl Bayrak / Wuppertal

Audi'den faşistlerle işbirliği itirafı



Alman kapitalist tekellerinin Hitler faşizmi döneminde tutsakları en ağır ve zor koşullarda çalıştırdıkları biliniyordu. Kapitalist tekellerin işçilerin terini emmekle yetinmedikleri, Hitler faşizmine esir düşen ve toplama kamplarında tutulan insanları köleler gibi çalıştırdıkları da açığa çıkan belgelerden görülmüyordu.

Giyimde "modanın ve şıklığın sembolü" olan BOSS'tan, Dresdner Bank'a, otomotiv sektörünün dev tekellerinden VW, BMW ve Mercedes'e, çelik endüstrisinin devlerinden Thyssen'e ve şimdilerde itiraf edildiği gibi otomotiv devi Audi'ye kadar uzanan bütün kapitalist tekeller toplama kamplarında tutulan mahkûmları esaret koşullarında çalıştırmışlar.

Audi şirketi, kurulduğu 1932 yılında binlerce insanın çalışma kamplarından fabrikaya getirilerek köle gibi çalıştırıldıklarını geçtiğimiz günlerde açıklık(!) adına itiraf etti.

Audi AG tarafından yapılan açıklamada Nazi SS birliklerinin, 3 bin 700'ün üzerinde mahkûmu Auto Union fabrikalarında zorla çalıştırmak için 7 adet kamp inşa ettirdiği belirtiliyor.

16 bin 500'den fazla mahkûmun Almanya'nın doğusundaki Zwickau ve Chemnitz kentlerindeki fabrikalarda, 18 bin mahkûmun da Bavyera'nın güneyinde yeraltı inşaatlarında çalıştırıldığı ortaya çıktı. Bavyera'da planlanan inşaatın çalışmaları sırasında da 4 bin 500 kişinin hayatını kaybettiği kaydediliyor.

Çalışmayı kaleme alan tarihçiler Martin Kukowski ve Rudlof Boch, o dönemde yaşanan insanlık dışı sömürülerin ahlaki sorumluluğu noktasında, Audi'nin internet sitesi "Auto Union'un babası" olarak adı geçen Richard Bruhn'u işaret ediyorlar. Bruhn aynı zamanda Audi, DKW, Horch ve Wanderer markaları arasında arabuluculuk yaparak müzakere imzalamalarını sağlayan isim.

Nazi partisi üyesi olan Bruhn, 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı süresince dört otomobil şirketinin oluşturduğu Auto Union'un başkanlığını yapmıştı. Şirket daha sonra 1965 yılında Audi'nin de içinde bulunduğu Volkswagen Grup'un bir parçası olmuştu.

Sermaye faşizmi besledi, faşizm de sermayeyi

Kapitalist sistemin krizinin derinleşmesine paralel olarak kışkırtılan milliyetçi canavarlığın hangi boyutlara ulaştırıldığını Avrupa Parlamentosu seçimlerinin sonuçları bir kez daha ortaya koydu.

Ortaya çıkan belgelerden dolayı gizlenemez olan gerçekleri itiraf etmek zorunda kalan kapitalist tekellerin itirafı onların faşizmle olan suç ortaklıklarını ortaya koyuyor. Faşizmin arkasındaki ekonomik gücün kapitalist tekeller olduğu gerçeği, her türlü burjuva-liberal yalanları boşa çıkartarak tarihin tanıklığında döne döne ispatlanıyor. Faşizmi besleyen toprak kapitalist sistemdir.

Erdoğan'ı Köln'de on binler protesto etti

Günler öncesinden başta Avrupa Alevi Federasyonu ve üyesi derneklerin tüm imkanlarını seferber ederek yürüttüğü çalışmalar olmak üzere, ilerici ve devrimci güçlerin ve çeşitli inisiyatiflerin hummalı çalışmaları ve Köln'ü Erdoğan'a dar etme çağrıları tam olarak hedefini buldu.

Alman devlet ve hükümet yetkililerinin ziyareti ertelemesi yönlü diplomatik telkinlerini, Almanya'da istenmeyen adam ilan edilmesini, en önemlisi de Soma madenlerinde yaşamını yitiren yüzlerce işçinin kanlı cesetlerini hiçe sayarak Köln'e gelen Erdoğan'ı, ezici bölümünü Alevi kitlesinin oluşturduğu 70 bin protestocu karşıladı. Protesto yürüyüşüne ve ardından yapılan mitinge, Kürt hareketi ile devrimci parti ve örgütler de tüm güçlerini kattılar.

Almanya Alevi Birlikleri Federasyonu'nun (AABF) organize ettiği yürüyüş ve miting için Avrupa'nın birçok ülkesinden ve kentlerinden sabahın erken saatlerinde gelen kitle önce, Köln'deki Ebertplatz meydanında toplandı. Sadece Ebertplatz değil, yakın caddeler de protestocular ve kızılın ağır bastığı çeşitli renklerden pankartlar ve flamalarla dolup taşı.

Saat 13.00'te, on binler yürüyüşe geçti. Kitle öfke yüklüydü. Dinci-gerici AKP'nin şefi Erdoğan'ın küstahlığına çok kızgın oldukları her hallerinden anlaşılıyordu. Yürüyüş için toplanma yerinden sonuna dek hiç susmadılar. Tüm kortejler, son derece canlı ve coşkulu genel sloganların yanı sıra, aralıksız biçimde ağırlıklı olarak AKP ve katil Erdoğan'a dönük sloganlar haykırdı. Deyim yerindeyse Köln gün boyunca on binlerce protestocunun yorulmak bilmez sloganları ile çınladı.

"Katil Erdoğan!", "Soma ne kazadır, ne kader, işçi katliamıdır!", "Soma'nı katili sermaye devleti!", "Katil devlet hesap verecek!", "Faşizme karşı omuz omuza!", Almanca olarak "Yaşasın enternasyonal dayanışma!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "AKP istifa!" gibi sloganlar en çok atılan sloganlardı. "Her yer Taksim, Soma, her yer direniş!", "Direne direne kazanacağız!" ve "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!" sloganları ise tüm kitlenin oldukça gür biçimde ve ortaklaşa attığı sloganlar oldu. Bu arada, yol boyunca ses cihazları üzerinden sürekli olarak, Almanca ve Türkçe sermaye devleti ve Erdoğan teşhirinden oluşan ajitatif konuşmalar yapıldı.

Yürüyüşe Alevi ve Kürt örgütlerinin yanı sıra TKİP, TKP, TİKB, MLKP, TKP/ML, Halk Cephesi, ÖDP, DEV-GENÇ, EÖC, SKYP, Kaldıraç, KKP, ADHK, ATİK, AGİF, Çarşı Grubu, Suriyeliler, yerli partilerden MLPD, DKP kendilerine ait pankart, bayrak ve dövizlerle katıldı. Çarşı attığı sloganlar, coşkuyla söyledikleri şarkıları ile her zamanki gibi yürüyüşün en renkli ve ilgiyle izlenen grubu oldu.

Ring Caddesi, Rudolfplatz ve Aachener Caddesi'nden geçilerek, Innere Kanalstrasse ile Schmalbeinstrasse arasındaki yeşil alana gelindi. Burada miting yapıldı.

Mitingde, Alevi Federasyonu tarafından kurulan platformda, konfederasyon başkanı Turgut Öker ve federasyon başkanı Hüseyin Mat başta olmak üzere, neredeyse tüm Alevi örgüt temsilcileri konuşmalar



yaptılar. Ardından, Alman partilerinden SPD, Sol Parti, Yeşiller, CDU temsilcileri kürsüye çağrılıp konuşturuldu. En son olarak ise, Avrupa Demokratik Güç Birliği'ni temsilen Yek-Kom Eşbaşkanı Hamide Akbayır konuştu.

Yürüyüşün başlangıcından miting alanına dek son derece canlı, hareketli ve coşkulu bir atmosfere sahip olan on binlerin Erdoğan karşıtı protesto eylemi, konuşmaların ardından sona erdi.

Komünistler Erdoğan'ı protesto yürüyüş ve mitingine, TKİP imzalı büyük boy "Bütün ülkelerin işçileri birleşin!" pankartı, TKİP bayrakları ve çok sayıda dövizle katıldılar. Yürüyüşte ayrıca, BİR-KAR da, üzerinde "Soma bir işçi katliamıdır, sorumlusu sermaye düzeni ve devletidir!" yazılı bir pankart, BİR-KAR bayrakları ve dövizleri ile katıldı. Protesto eyleminin başından miting alanına dek, "Gelin canlar bir olalım, katliamcı sermaye devletinden ve Amerikancı AKP'den hesap soralım!" başlıklı bir bildiri dağıttı.

Komünistlerin korteji en canlı, en coşkulu ve ilgi bulan kortejlerden biriydi. Hiç susulmadı, aralıksız biçimde, "Soma'nın katili sermaye devleti!", "Katil devlet hesap verecek!", Almanca ve Türkçe olarak "İşgal, grev, direniş!", "Direne direne kazanacağız!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Faşizmin arkasında sermaye var!", "Özgürlük mücadelesi enternasyondur!", "Yaşasın enternasyonal dayanışma!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganları haykırıldı. Ayrıca, yol boyunca Gündoğdu, Çav Bella ve Avusturya İşçi Marşı söylendi.

Komünistler yürüyüşte ve miting alanında Soma ve Greif için bağış topladı.

Mitingden notlar...

- Köln'deki son yılların en kitlesel ve görkemli protesto eylemi olarak nitelenebilecek eylem, ne yazık ki, miting alanında Alevi hareketinin marifeti ile yara aldı. O kadar ki, toplanma yerinde ve yürüyüşte bir parça ortak bir ruhun hakim olduğu protesto eylemi, miting alanında rahatsız edici bir çehre kazandı.

- Alevi emekçileri, özellikle de genç kuşak her zaman devrimci söylemlere, sloganlara, marşlara, propaganda ve ajitasyona oldukça sıcak bir duruş içindedir. Devrimci önderlerin adları dile getirildiğinde

coşku ile karşılıyorlar. Bu içerikte her çabayı anında destekliyorlar. Nedir ki, her toplantı ve eylemde Deniz, Mahir ve Kaypakaya'nın adlarını dillerinde düşürmeyen, her fırsatta selamlayan Alevi hareketinin yöneticileri, hiç de buna uygun bir tutumun içinde olmadılar.

Şöyle ki: Politik platformlarını en geriden kurdular ve her zamankinden daha da geriye döndüler. Başta cumhurbaşkanının olmak üzere, Alman devlet ve hükümet temsilcilerinin, kimi parti mensuplarının, Köln Belediye Başkanı'nın ve kirli basının Erdoğan için dile getirdiklerini fazlasıyla ciddiye almışlardı. Adeta samimi bulmuşlardı.

Bunları burjuva demokrasisinin hasleti olarak değerlendiriyorlardı. Bu nedenle kürsüden yaptıkları konuşmalarda, adeta ikiyüzlü Alman burjuva demokrasisinin övgüsünü yaptılar. Zaten, Tayyip Erdoğan'a demokrasi dersi versin diye Merkel'e mektup yazanlardan başka birşey de beklenemezdi.

- Kürsüye Alman SPD, Sol Parti, Yeşiller, CDU parti temsilcileri çıkarıldı ve konuşturuldu. Ne var ki, kürsü devrimcilere yine kapalı tutuldu. Sadece, kendilerinin de bileşeni oldukları Avrupa Demokratik Güç Birliği adına bir temsilci, o da en son anda ve kitlenin dağıldığı bir sırada konuşturuldu.

- Daha önce oldukları gibi, bu kez de oldukça kendilerine döndüler ve her şeyi kendilerine daralttılar. Ufukları kendileriyle sınırlıydı. AKP ve Erdoğan karşıtlığından ibaretti. Ve bu gittikçe Alevi hareketini ve yöneticilerini fazlasıyla olumsuz etkiliyordu. Attkları sloganlar, yapılan konuşmalar hep belirgin bir gerilikle maluldü.

- Federasyon başkanı H. Mat'ın ve özellikle konfederasyon başkanı Turgut Öker'in konuşması çok sorunluydu. Öker'inki, Erdoğan'a dönük büyük ölçüde küfürden ibaret bir içerikteydi. Açıkçası Alevi kitlesinin hassasiyetlerine oynadı. Erdoğan'ın gerici ve saldırgan politikalarına düşmanlık temelinde, adeta Alevi kitlesini kemikleştirme çabası sergilendi.

- Sonuç olarak, tüm ilerici ve devrimci güçlerin emeğinin de büyük rol oynadığı Erdoğan karşıtı canlı, coşkulu ve görkemli protesto eylemi, ne yazık ki, Alevi hareketi yöneticilerinin, miting alanındaki gövde gösterisi ve daha pek çok tutumuyla Alevi hareketinin bir şovuna dönüştürüldü.

Ege’de yaşanan deprem panik yarattı...

Doğa uyarmaya devam ediyor, kapitalizm dinlemiyor!

24 Mayıs’ta Ege Bölgesi’nde yaşanan ve pek çok bölgede hissedilen deprem büyük bir korku yarattı. Böylece deprem olmadığı sürece akıllara gelmeyen deprem hazırlıkları da tekrar gündeme geldi, medyada uzun tartışmalar yaşandı. Sonuç olarak 1999 depreminin ardından sermaye devletinin deprem hazırlığı adına hiçbir şey yapmadığı gözler önüne serilmiş oldu.

JMO: Dünyanın fitratında deprem var ölümün fitratında “deprem yok”

Jeoloji Mühendisleri Odası Yönetim Kurulu depremin hemen ardından yaptığı açıklama ile felaketi yaratacak olanın deprem olmadığına dikkat çekerek, alınması gereken önlemler ve yapılması gerekenlerle ilgili bir dizi öneri getirdi. Yaşanan deprem felaketlerinin “kader” olmadığına da değinilen açıklamada şöyle denildi:

“Ülkemizde meydana gelen depremler ve bugüne kadar yapılan tüm araştırmalar, afet zararlarının önemli ölçüde denetimsizlikten kaynaklandığını ve doğa olaylarının afete dönüşmesinin en önemli nedenlerinden birinin de “Yapı Üretim-Denetim Sistemi” olduğunu göstermektedir...”

TMMOB Jeoloji Mühendisleri Odası olarak, meslektaşlarımızın yanı sıra halk arasında da kabul ve destek gören öneri ve taleplerin gerçekleştirilmesinin yaşamsal önemde olduğunu vurguluyor ve bir kez daha ifade ediyoruz ki; Doğa olaylarının afete dönüşmesi “kader” değildir ve toplumsal acıların tekrar tekrar yaşanmaması bizim elimizdedir.”

İstanbul’da çadır yeri dahi kalmadı

Bilim insanlarının yaptıkları tüm açıklamalar aslında depremin değil kapitalizmin kâr ve rant hırsının öldürdüğünü açıklığı ile ortaya koyarken, 1999’da yaşanan depremin ardından sermaye devletinin aldığı tüm önlemlerin sözde kalması da bunu kanıtlar niteliktedir. 1999 depreminden iki yıl sonra hazırlanan “afet planı”nda toplanma alanı olarak belirlenen alanların ve 1. Derece Afet-Acil Ulaşım Yolu olarak seçilen yolların başına gelenleri incelemek dahi sermaye devletinin kâr ve rant hırsının insan canının korunmasının önüne geçtiğini göstermektedir. İşte bu durumla ilgili birkaç bilgi:

Afet planına göre İstanbul’da deprem anı ve sonrasında kaçış için 480 nokta çadır kent alanı olarak belirlenmişti. Emekçilerin toplanma ve çadır kurulma alanları olarak tespit edilen yerler 2009’da 280’e ve 2010’da ise 240’a indi.

Toplanma alanı olarak belirlenen pek çok alanda AVM, rezidans, özel üniversite ve TOKİ konutu yapıldı. İstanbul Büyükşehir Belediyesi’nin CHP’li Meclis Üyesi tarafından hazırlanan “Nama Acil Eylem Planı



başlığında boş alan olarak tutulacağı bilgisi verilen ancak daha sonra yapılaşmaya açılan alanlar”ın listesi şöyle: Ali Sami Yen (Şişli), Anthill (Şişli), Starcity Outlet Center (Bahçelievler), Zaman Gazetesi (Bahçelievler), Ağaoğlu MyCity (Bahçelievler), Meydan AVM (Bahçelievler), Sahilpark Veliefendi (Zeytinburnu), Onaltı Dokuz (Zeytinburnu), Ora AVM (Bayrampaşa), Forum İstanbul (Zeytinburnu), Kiptaş Ünalın Evleri (Üsküdar), Kiptaş Tuzla 2-3 Etap Konutları (Tuzla), DAP Royal Center (Maltepe), TOKİ Avrupa Konutları (GOP), Kemelpark evleri (Esenler), Çınar Olimpia Park Sitesi (Bağcılar), Ataköy Konakları (Bakırköy), Capacity AVM (Bakırköy), Selenium Plaza (Beşiktaş), Ortaköy Ermeni Vakfı Arazisi (Beşiktaş).

İstanbul’daki 562 cadde ve sokak “1. Derece Afet-Acil Ulaşım Yolu” ilan edildi. Ancak bu yolların pek çoğu otoparka çevrildi.

Bakan Güllüce: Çözüm kentsel dönüşümde!

Toplanma alanı olarak belirlenen alanlarda dahi AVM, rezidans gibi yapıların yükselmesi sermaye devletinin kentsel alanlarla ilgili tek düşüncesinin her karış topraktan rant elde etmek olduğunu açıklıkla ortaya koymaktadır. Sermaye devleti bir yandan da işçi ve emekçilerin olası bir depremde yıkılacağı kesin olan binalarda yaşamalarına göz yummaktadır. Göz yummadığı durumlarda da “kentsel dönüşüm” silahına başvurarak insanların barınma hakkına göz dikmektedir. Deprem bahanesi ile “kentsel dönüşüm”

yapmak sermaye ve onun sözcüsü AKP hükümetinin elinde kentsel alanlardan rant sağlama konusunda en büyük ve etkili silah konumundadır. Çevre ve Şehircilik Bakanı İdris Güllüce’nin 24 Mayıs depremi sırasında Esenler’de kentsel dönüşüm programı kapsamında bir temel atma töreninde olması da kuşkusuz ki ironik bir tesadüfün ötesindedir.

Depremin hemen ardından konuşan Güllüce yaşanan depremi dahi kentsel dönüşümün bahanesi haline getirmiş ve şu açıklamayı yapmıştır:

“Ben de depremle ilgili çok kötü izler var. O yüzden bu kentsel dönüşümü çok önemsiyorum. Başkanımızı da bu açıdan kutluyorum. Bunları konuştuk. Sonra Allah dedi; ki Tefik Göksu, İdris Güllüce siz haklısınız bir hatırlatayım. Böyle bir hatırlatma oldu. Evleri kötü olanlar hızla kentsel dönüşüm olmalı ki kurtulun. Sanki böyle bir şey oldu. Tarihe geçti bu. Depremle ilgili konuştuk takriben 1 dakika sonra deprem oldu. Biz yukarıda iyi sallandık”

24 Mayıs depremi ile doğa bir kez daha uyarıda bulunmuştur. Bakan Güllüce’nin depremin hemen ardından yaptığı pervasız ve ikiyüzlü açıklaması sermaye devleti ve onun sözcülerinin “deprem tehlikesi” karşısındaki zihniyetini özetlemektedir. Onların zihniyeti depremi felakete dönüştüren ve bunu kader olarak bizlere anlatan zihniyettir; yani kapitalizmin zihniyetidir. Bu zihniyete dur denmediği koşullarda da doğanın bir sonraki uyarısında 24 Mayıs’ta olduğumuz kadar şanslı olamama ihtimalimiz yüksektir.

İşgal, boykot, direniş

Haziran Direnişi ile birlikte üniversite gençliği üzerindeki kara bulutlar dağılmaya başladı. Bir senelik bu kısa yürüyüşte gençlik hareketi ivmelendi. Yarını ile ilgili umudunu yitiren, işsizlik ve geleceksizlik girdabında sürüklenen gençlik, 31 Mayıs günü yeni bir dünya hayali ile sokaklardaki yerini aldı. Bu bir yıl içinde kitlenin geri bilincine yüklenen, kendi dar politik bakışları içinde tutmak isteyen reformist gençlik örgütleri, gençlik hareketinin önünde hamuru gereği barikat olarak durmaktan kendini alamadı. Üniversite gençliği kendisine biçilmek istenen dar politik çerçeveyi aşma iradesini militan direnişleri ile gösterdi.

Berkin Elvan'ın sonsuzluğa uğurlanması ile ülke genelinde kendiliğinden kitlesel bir şekilde yıllardır gerçekleşmeyen bir boykot süreci yaşandı. Dersleri boykot sürecinde gençlik hareketi bir yığın olmaktan çıkarak daha devrimci bir düzeye doğru ilerleme potansiyeli taşıdığını ortaya koyuyor. Soma'da gerçekleşen katliamdan sonra üniversite gençliği 'ders sokakta' diyerek alanları tekrardan doldurdu. Bu sefer işçi sınıfının dinamikleri üzerinden ilerleyen süreç, gençliği işçi sınıfının gündemlerine yaklaştırdı. Bu ilerleyiş iktidarın her geçen gün artan pervasızlığını doruğa ulaştırdı. Kampüslerinde dersleri boykot eden öğrenciler dersliklerinden çıkarak emekçilerle kucaklaşmaya ve sermayenin kirli yüzünü yakından görmeye başladı. Berkin Elvan ve Soma için boykot eylemlerinden sonra mücadelenin artık daha çetin geçeceği olgusu gözler önüne serildi.

Bu şartlar altında Ege Üniversitesi'nde gençliğin militan ruhunu kendiliğinden bir sürece bırakmak yerine hatları ve hedefleri tartışılan, belirlenen bir çerçeve üzerinden ilerleme geçeceği kendini yakıcı olarak hissettiriyordu. Polis baskısının her geçen gün arttığı, iki yüzlü bir şekilde Soma Katliamı bahane edilerek gençliğin anmalarına rektörlük tarafından kısıtlama getirildiği, ÖGB'nin her yerde öğrencileri sivil polisler eşliğinde takip ettiği ve fişlediği bir dönemde militan bir cevap verilmeli ve gençliğin Soma Katliamı'na olan öfkesi devrimci yöntemle açığa çıkarılmak zorundaydı. Ayrıca reformizmin sınıf gündemlerine ve sınıfa karşı uzaklığından kaynaklı Soma Katliamı üzerinden gerçekleşen boykotta dışarıda kalması, yeni dönemde gençliği kısırlaşan basın açıklaması ve yürüşlere süreklemeye çalışması engellenmeliydi.

Gündemler bu kadar ağır ve toplumsal olarak yakıcı iken devrimci gençlik hareketini oluşturmak isteyen gençlik örgütleri yan yana gelerek ve uzun toplantı süreçleri yaşayarak boykot ve işgal seçeneğini öne çıkarttı. Reformist gençlik örgütleri toplantılar sonucu bu eylemi ya zamansız olarak gördüler ya da gençliği kucaklayacak bir eylem olarak görmediler. Sonuç olarak iki fakültede boykot kararı alınarak kampüse duyuru yapılmaya başlandı.

İşgal günü iki fakültede gerçekleştirilmesi planlanan boykot tam katılım ile sonuçlandırıldı. Sınıflara girilerek 'ders sokakta!' çağrısı yapıldı. Boykot için yürüşe katılmayan öğrenciler dahil hiçbir öğrenciden ters bir tepki alınmadı. Süreç içinde kimi



akademisyen ve gençlik örgütlerinin söylediklerinin aksine hiçbir öğrenci sözlü taciz ya da darba maruz kalmadı. Daha sonra hazırlık binasına geçilerek binanın kapıları kaptalı önlerine barikat kuruldu. Daha önceden hazırlanan talepler ozalit haline getirilerek kampüsün dört bir yanına asıldı. Eylemin talepleri ise şunlardı;

1 - Başta Ege Üniversitesi olmak üzere üniversitelerdeki polis ablukasının kaldırılması, haftabaşında Canan Kulaksız anma şenliklerine yönelik polis terörü ve şenliğin engellenmesi üzerine rektörlüğün özür dilemesi

2 - Ege Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Candeğer Yılmaz'ın Soma'da yüzlerce maden işçisinin hayatını kaybetmesine ilişkin yaşananın kaza değil katliam olduğunu açıkça vurgulayan bir mesaj yayınlaması

3 - Haklı talepleri için işgal eylemi gerçekleştiren hiçbir öğrenci hakkında adli ve idari soruşturma açılmaması.

Acil üç talebin kabulü halinde işgal eyleminin bitirileceği ve binaya bir zarar verilmeyeceği Ege Üniversitesi Rektör Yardımcısı'na ilk görüşmede iletildi. İlk görüşmede ikinci talep dışında kalan talepler kabul edilse de Soma Katliamı üzerinden bürünülen sessizlik yüzünden tüm maddeler kabul olana kadar işgalin devam edeceği söylendi. Bu karar işgalin olduğu binada tüm katılımcıların ortak kararı doğrultusunda alındı. İçeride genel planlamalar yapılarak işgal günü gerçekleştirilmeye çalışıldı. Fakat film gösterimi, tiyatro atölyesi gibi planlamalar yapılsa da hayata geçirilemedi. Basın komisyonu oluşturularak etkin olarak gündemlere cevap verilmeye çalışıldı. İçeride birliği sağlamak konusunda sıkıntılar çekildi. Boykot komitesi yazılamaları dışında tüm gençlik örgütlerinin yazılamaları duvardaki yerini aldı. Bu durum bağımsız katılımcıları dışlayan bir hal alarak devam etti.

İlerleyen saatlerde işgale katılmayan reformist gençlik örgütlerinin eylemi zorba bulduklarını söyleyip kampüsten çıkması ve içeriden çıkan gençlik örgütlerinin neden belirtmemesi hayal kırıklığına neden oldu. Bu iki durum ile ilgili eleştirilerimizi hala gündemde olan işgal eyleminin önüne geçmemesi için

bir süreliğine saklı tutuyoruz. Çıkışların yaşanmasından sonra toplantı alınıp işgalin devam etmesi gerektiği içeride kalan tüm gençlik örgütleri tarafından vurgulanarak işgale devam kararı alındı. Sayı düşse de toplantıda işgalin önemi konusunda netlik olması işgal eylemliliğinin iç dinamiğini olumlu yönde etkiledi. Daha sonra genel güvenlik sorunları konuşularak ertesi gün planlanması sabaha bırakıldı.

Gece saat 02.30 sularında İzmir Emniyeti 38 öğrenciye bir helikopter, iki TOMA, iki akrep ve 600'den fazla çevik ve özel hareket timleri ile saldırmaya başladı. Saldırının başlaması ile birlikte daha önce kapatılan ilk kat ve merdivenleri iyice güçlendirilerek barikat büyütüldü. Polis içeride yer alan yangın söndürme hortumları ile püskürtülmeye çalışıldı. 600'den fazla çeviğe her kattaki merdivene barikat kurularak cevap verilmeye çalışıldı. Polis kapalı ortamda yoğun gaz kullanarak öğrencileri çatıya kadar sürükledi. Çevik kuvvetin sadece barikatları temizlemesi 45 dakikadan fazla sürdü. Ve çatıya çıkan öğrenciler direnişe başka bir boyut kazandırdı.

Çevik kuvvetin çatıyı delme çabasına, hedef olarak attığı gaza ve plastik mermiye, çatı katına basılan yoğun biber gazına rağmen öğrenciler çatıda yaklaşık 2 saat kalarak devrimci gençliğin neler yapabileceğini gösterdi. Helikopterle yapılan tacizlere, yeni Berkinler yaratmak için hedef alınarak atılan gaz fişeklerine karşı gösterilen muazzam militan direniş iki saat sonunda kütüphane çatısından atılan pimli ve ateşleyici gaz fişekleri sonunda son buldu. Daha sonra çatıya çıkan özel hareket timleri plastik mermi yağdırarak öğrencilere saldırdı. Çembere alınan öğrencilere kamera açıkken hiç bir şey yapılmayacağı söylenip, sakın olmaları söylendi. Daha sonra kamera kapatılarak öğrencilere yakın mesafeden yoğun gaz sıkılması ve öldürmesiye darp başladı. Çatıda yaklaşık 15 dakika süren bu işlemin sonunda öğrencilerin hepsine ters kelepçe takılarak ve merdivenlerden sürüklenerek bir aşağı kata indirildi. Her katta oluşturulan çevik koridorlarında işkence artarak devam etti. Bütün öğrenciler yerde üst üste yatırıldı. Bu sırada öğrencilere çokca hakaret ve küfür edildi. Kadın

öğrencilere aşağılayıcı hakaretler edildi. Toplamda kesintisiz yarım saatten fazla işkenceye maruz kalan öğrenciler gözaltı aracına bindirildi. Hastaneye gidilince işkence sonrası bilanço ortaya çıktı. Bir öğrencinin bacağı, üç öğrencini burnu kırıldı, bir öğrencinin kaburgaları ezildi, kolları bacakları sargıda onlarca öğrenci dışarı çıktı. Plastik ve ters kelepçe yüzünden üç öğrencinin ellerinde sinir sıkışmasından hissizlik başladı. Bütün öğrencilerin bacakları ve kollarında darp izleri, gözlerde morluk olağan bir durum olarak kayıtlara geçti.

İşgal Ege Üniversite Rektörü Candeğer Yılmaz tarafından Emniyet Müdürlüğüne yazı gönderilerek ve yeni Ali İsmailler yaratmak hedefi ile saldırılarak sonlandırıldı. Gözaltı süreci boyunca genç komünistler tarafından gösterilen tutum işgal eylemindeki militan eylemliliği kucaklar nitelikteydi. TEM polislerine gerekli cevap devrimci tutumla tok bir şekilde verildi. İçeride tuvalet ihtiyacında yapılan özel bekletmeler, su ve şekerin verilmemesi gibi keyfi uygulamalar yaşandı. Üç günün sonunda mahkemeye sevkler başladı. İşgalci öğrencilere “eğitimi durdurma, kamu malına zarar verme, kasten adam yaralama, polise mukavemet, örgütsel yazılama” suçları yöneltildi. 18 kişi savcılıktan, 14 kişi ise adli kontrol ile serbest bırakıldı. Altı kişi tutuklanma talebi ile mahkemeye sevk edildi. Mahkemeye sevk edilenler arasında üç Ekim Gençliği okuru da vardı. Mahkemede savunma boyunca Soma Katliamı üzerinden gerçekleştirilen işgal sahiplenildi. Mahkemeye çıkarılan altı kişi de adli kontrol ile serbest bırakıldı. Böylece işgal eylemine katılan herkes serbest bırakılmış oldu.

Üniversitelerde işgal eylemi akademik taleplere ve ülke gündemine söz söyleyebilmek için kullanılacak en güçlü yöntemlerden biri. Bunun yanı sıra işçi sınıfının, Türkiye özelinde Kavel Direnişi ile birlikte başlayan militan direniş yöntemi olarak işgal eylemi, gençlik hareketinin bu yeni dönemdeki militan ruhuna da sesleniyor.

Eylemden notlar:

- İşgal binası içerisinde koşullar netleştikçe kopmalar yaşansa da direnen öğrencilerin tutumu oldukça iyiydi. Hukuki ve fiziki bir çok zorluğu göze alan devrimci bir kararlılık göze çarpıyordu.

- Bu sene başından itibaren defalarca yakıcı, kitlelerin sessiz kalamayacağı gündemler söz konusu olduğunda hemen her seferinde boykot gerçekleşti. Soma'da yaşananların ardından boykotu boşa düşürmek için neredeyse bütün fakülteler kendiliğinden dersleri iptal etti. Bunun yanında boykot ve işgal eylemliliklerini karşılaştıracak olursak üniversite ve lise gençliği işgal eylemine daha olumlu yanıt verdi.

- Aradan günler geçmesine rağmen bütün kampüsün gündemini halen işgal eylemi tutuyor. Her yerde işgal ve polis terörü konuşulmaya devam ediliyor.

- İşgal binası önünde bekleyiş sürerken, üniversite dışındaki insanları da çağıran yaklaşık yetmiş kişinin katıldığı bir forum düzenlendi. Tartışmalar özverili ve canlı geçtiği sıralarda, içeride yaşanan tartışmaların, bölünmelerin yaşanması forumu olumsuz yönde etkiledi.

Yaşasın Ege işgalimiz !

İşgal, boykot, direniş !

Soma işçisi yalnız değildir !

Roboski'den Soma'ya hesap sormaya !

İzmir Ekim Gençliği

EÜ işgali için Ankara'da eylem



Ankara'da Yüksel Caddesi'nde İnsan Hakları Heykeli önünde, Ege Üniversitesi işgaline yönelik polis saldırısına karşı 26 Mayıs'ta basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasını Ekim Gençliği ve Kaldıraç örgütlerken, Halk Cephesi de açıklamaya destek verdi.

Basın açıklamasında geçmişten bugüne katledilenlerin ezilen halklar ve hakları için mücadele edenler olduğu belirtilirken, katledenlerin değişmediği; katledenlerin “yeri geldiğinde polisiyle, gaz bombaları ile, yeri geldiğinde madenlerde,

tersanelerde, fabrikalarda iş kazaları adı altında katlettiği” vurgulandı.

Sermaye düzeninin gençliğe bireysel kurtuluş yollarını gösterse de, geleceksizlikten başka birşey vaat etmediği, buna karşı gençlik kitlelerinin birlikte mücadeleyi güçlendirmekten başka kurtuluş yolunun olmadığı anlatıldı.

Eylemde sık sık sloganlar atılırken Yüksel Caddesi'nden geçen gençler, emekçiler de alkışlayarak ve sloganlarla eyleme destek oldular.

Kızıl Bayrak / Ankara



**Polis terörü
teşhir ediliyor**

İzmir Ekim Gençliği, işgal karşısında devreye sokulan polis terörünü teşhir ediyor.

Ege Üniversitesi

Ege Üniversitesi öğrencileri, Soma'daki işçi katliamını ve artan polis terörünü protesto etmek için 22 Mayıs günü yaptıkları boykotun ardından Hazırlık Fakültesi'ni işgal etmişti. Gece yarısı ise azgınca saldıran yüzlerce polis, darp ederek 39 kişiyi gözaltına aldı. Öğrenciler üç gün sonra savcılıktaki ifade işlemlerinin ardından serbest bırakılmıştı.

Tüm baskı ve zorbalıklara rağmen Ege Üniversitesi'nde devrimci faaliyet devam ediyor.

Genç komünistler sabah saatlerinde “Yaşasın Ege işgalimiz!”, “Soma'nın hesabı sorulacak!”, “İşgal, boykot, direniş!”, “Polis idare işbirliğine son!” şiarlı afişlerle kampüsü donattı.

Dokuz Eylül Üniversitesi

Ege Üniversitesi'ndeki işgalin ardından yaşanan polis terörünü teşhir eden afişler DEÜ Dokuzçeşmeler Kampüsü'nde yapıldı. Afişlerde “Polis terörüne son!”, “Soma'nın hesabı sorulacak!”, “Yaşasın Ege işgalimiz!” şiarları yer aldı.

Ekim Gençliği / İzmir

İşgal ve boykot eylemleri aynasında 'Devrimci Gençlik Birliği'

Son dönemde gençlik hareketi eylem biçimi olarak boykot ve işgal deneyimlerini yaşadı. Yakın döneme baktığımızda, bu süreci, Tayyip Erdoğan'ın 18 Aralık günü ODTÜ'ye gelişine karşı yapılan eylemin ardından örgütlenen boykotla ve Mimar Sinan Üniversitesi'nde rektör açıklamasına karşı yapılan işgalle başlatabiliriz. Ardından, Haziran Direnişi'nin politikleştiği gençlik, Berkin Elvan'ın da yitirilmesiyle boykot eylemlerini daha da yaygınlaştırmış, son olarak Soma madenci katliamı ve devlet terörünün daha da pervasızlaşması, boykot ve işgal eylemlerini gündeme getirmiştir. Gençlik, karşılaştığı sorunların yakıcılaşmasından ve çözümsüzlüğünden dolayı daha ileri eylem biçimleriyle bu sorunlara karşı mücadele etmektedir.

Eylemlere yol açan sorunlar benzerdir: Basık, gericilik, her geçen gün tırmanan devlet terörü ve Soma'da yüzlerce işçinin katledilmesine sebep olan kapitalizmin vahşi sömürü koşulları... Artık insanın bir değerinin kalmadığı herkesin ortak düşüncesidir. Daha doğrusu, sermaye devletin işleme için her şeyini vermek zorundadır insan. Peki insana sunulan nedir? Geleceksizlik... Evet, geleceksizlik ezilen, sömürülen, baskı gören tüm sınıfların ortak sorunudur. Ve bu sorun, kapitalizmin içinde bulunduğu kriz ortamında, sermayenin de sorunudur: İşsizlik artmakta, enflasyon artarken ücretler sabit kalmakta, emperyalist nüfuz mücadeleleri ve buna paralel yaşanan savaşlar Türkiye'nin dört bir yanını sarmakta, geleceksizlik her yönden günün içinde daha çok hissedilir hale gelmektedir.

Sermaye devleti çözüm yolunu, demokratik hakları her alanda kısıtlamakta, bu haklar uğruna mücadele edenleri, polis saldırısı, yasaklamalar ve toplamda da devlet terörüyle azgınca bastırmakta görmektedir. Kendi istediği sınırlarda bireyci çözüm olanakları sunmakta, kendi istediği gibi bir gençlik yetiştirmeye, toplum oluşturmaya çalışmaktadır. Tıpkı kendi istediği gibi Kürt halkını, Alevileri ezdiği, işçileri sömürdüğü, kent yoksullarını oradan oraya sürüp, halkları savaşlarla katlettiği gibi.

Bugün devletin kirli yüzü iyice ayyuka çıkmıştır ama buna rağmen, her türlü baskı yöntemi, katliamlar, sömürü yöntemleri, asimilasyon politikaları artarak devam etmektedir. Bu baskı ve terör, geleceğini tehlikede görmesinden ve korkularından kaynaklanmaktadır. Sermaye kendi geleceğini kurtarmak için azgın devlet terörüne başvurmaktadır. Tüm savaşların, baskı ve gericiliğin sebebi kapitalizmin içinde bulunduğu çok yönlü krizdir.

İşgal eylemleri nesnel koşulların ürünüdür

Bütün bu sorunlar biraraya gelince ve gençliğin gündelik yaşamında bu sorunlar yakıcılaştıkça, mücadele eğilimi de artmaktadır. Bir de üstüne bu sorunlara çözüm arayanların şiddetle bastırılması eklenince, gençlik çözümü daha militan eylemlerde aramaya başlamıştır.

Tarihe baktığımızda, '60'ların gençlik hareketi de öfkesini çeşitli yollardan ortaya koymaya çalışırken,



dünyada ve Türkiye'de biriken sorunlar, gençliği '68 Haziran işgallerine, ardından Temmuz'da 6. Filo eylemlerine, '69 Komer'in arabasının yakılışına ve tekrar üniversite işgallerine yöneltmiştir. İlk işgaller o derece meşrudur ki, dönemin başbakanı Süleyman Demirel tarafından "mesele sosyal meseledir, tüm dünyada vukua gelmektedir" sözleriyle doğal karşılanmıştır. O dönem, FKF'nin gençlik içerisinde bir güç oluşuna tanıklık etmiş ve öncü gençlik kesimlerinin, TİP'in etkisinden koparak Dev-Genç'te birleşmesiyle yeni bir evreye taşınmıştır.

'68 işgal eylemlerinin taleplerinin çoğu, gençliğin geleceksizlik sorunu dahilinde eğitim sistemi ve iş bulma süreçleri açısından çeşitli reform talepleri idi. Bununla birlikte, gençlik üniversite yönetimine de ortak olmak istiyor, sorunu kendisi çözmek istiyordu. Mücadele büyüdükçe, devlet vahşice mücadeleyi kırmanın yollarını arayacaktı. "Eylemler kanunsuz, barışçıl değil" bahanelerinden, "komünizmle mücadele dernekleri"nin faşist yöntemleriyle mücadeleyi ezme çabasına, polislerin faşist saldırılarından, yargının idam cezalarına kadar her türlü kirli yöntem bu süreçte devreye sokuldu.

İşgallerde olasılıklar ve öncülerin müdahalesi

Mücadelenin sertleşmesinin bir sonucu olarak gündeme gelen işgal eylemleri, dağılma ve geri çekilme olasılıklarını da arttırıyor. Sağlam bir örgütlülüğe sahip olmayan kesimlerin kolay ve çabuk kırılmasına sebep oluyor. Bu nedenle, nesnel koşulların yanında, öznel etkenin de işgalin örgütlenmesindeki rolü önem kazanıyor. Öncülerle kitleler arasındaki bağın sıkılaştırılması daha da yakıcı hale geliyor, ki kitleler düzenin karşı propagandalarına maruz kaldıklarında kırılmasınlar ve kitlelerin enerjisi doğru yönde açığa çıkabilsin.

Kitlelerin soruşturma, sınav, sağlık, aile vb. kaygılarını açacak bir bilinç açıklığı kazanması, somut sorunların yakıcılığını ve mücadelenin gerçek çözüm

yolu olduğunu görmesi ihtiyaç oluyor. Ama bir yandan bunların somutta mücadele içerisinde gelişeceğini de unutmamak gerekiyor. Bu açıdan işgaller örgütlü mücadele sürecinin bir parçası olarak düşünülmeli, bu mücadeleyi güçlendirecek tarzda hayata geçirilmelidir.

Mücadelenin büyümesi için işgallerin kazanımlarla sonuçlanması da önemlidir. Üniversitenin tüm bileşenlerini taraflaştırmaktan toplumun taraflaştırılmasına, işgal-boykot eylemlerinin güvenliğinden, ihtiyaçların karşılanmasına kadar sürecin birçok yönüyle örgütlenmesini sağlamak ve mümkün olduğunca Türkiye çapında dayanışma vb. süreçleri koordineli bir biçime sokmak başarının temel köşe taşlarıdır.

Gençliğin devrimci birliğine duyulan ihtiyaç

Başarının köşe taşlarının sağlamlaştırılması için en temel halka sağlam bir devrimci politik kitle örgütüdür. Geçmişte FKF, '68 işgal eylemlerinin koordinasyonunun sağlanmasında öncülük etmiş, fakat başarıların sınırlı olması, hareketin önünün TİP reformizmiyle kesilmesi, FKF'nin Dev-Genç'e evrilmesindeki en temel neden olmuştur. Bu kopuşta sınırlı da olsa öznel etken MDD'ci akımdır ve kendi politikaları ekseninde gençliğe yön verebilmiştir.

Bu tarihsel deneyim, mücadelenin sertleşmesiyle düzen sınırlarının aşılabileceğini, bunun da örgütlenmeye yansıtacağını göstermektedir. Bu da, içinde bulunduğumuz dönem olarak, gençliğin, devrimci politikalar ekseninde mücadele eden bir politik gençlik örgütüne duyduğu ihtiyacı göstermektedir. Elbette ki bu örgüt süreç içerisinde gelişecektir. Devrimci politikalar ekseninde gençlik kitlelerini taraflaştırmak, eğitmek, geliştirmek ve örgütlemek bir süreç işidir. Fakat bugün böyle bir örgütlülük ihtiyacı, bunun için somut adımlar atmak, gençliğin gündemine bu tartışmaları sokmak, militan eylemlerle birarada bu süreci yürütmek, genç komünistlerin öncelikli görevi olmalıdır.

“Beş yıl sonra kansere yakalandım”

Kartal Yavuz Selim Hastanesi’nde iş bırakan işçilerle Kartal EKK olarak, iş bırakma süreci ve sendikalaşma süreçleri üzerine konuştuk.



- Çalışma koşullarınız nasıl, nasıl sendikalaştınız ve neden direniştesiniz?

- Birinci kadın işçi: 9 senedir çalışıyorum. Ben her bölümde çalıştım. İlk işe girdiğimde Taş Ocağı polikliniğinde çalıştım. Sonra acile aldılar, acilden sonra laboratuvara geçtim, sonra 15. kata çıktım. Yani her bir bölümde çalıştım. Şu an yine Taş Ocağı’ndayım. En gücümeye giden, biz buraya girerken bizden sağlık raporu alıyorlar, her şeyimiz sapa sağlam işe giriyoruz. Aradan 5 yıl geçtikten sonra hastalandık, kadın hastalığına, kansere yakalandım. Bir tane hastane büyüğü gelip de “geçmiş olsun” demedi. Sanki ben burada hiç emek vermemiş gibi oldum. İkincisi ben burada kalp krizi geçirdim, çalışırken. Ben gözümü Tuzla GİS-BİR Hastanesi’nde açtım. Hiç kimse beni geçmiş olsun diye aramadı.

Burada çalışıyorsam insan gibi görülmeyi sevgi ve saygı duyulmasını istiyorum. Benim kimsenin ne parasında ne de malında gözüm var, bir güler yüz istiyorum. Yüzünü yere asıp iş yaparsan senden iyisi yok. Ama azıcık hasta olursan “çıkışını veriyoruz” diyorlar. Buraya 9 yıl önce böyle gelmedim. Şimdi bende 4 tane stent var. Saçlarım beyazladı ve döküldü, kemoterapi zamanında. Ama geçirdim o günleri. Ben eşimden ayrı yaşıyorum. İki kız çocuğum var okula giden. Ama bu sürede kimse “biz seninle yıllardır, omuz omuza çalışıyoruz geçmiş olsun” demedi. Faturalarımı ödeyemiyor, çocuklarıma 1 kg meyve götüremiyorum biz insan değil miyiz?

Bize yol paramızı ve maaşımızı aynı anda vermiyorlar. Sırf sigortayı düşük yatırmak için ayrı veriyorlar parayı. 7 yılım hep girdi-çıkı oldu. Ben burada sağlığımyı kaybettim, hakkımı istiyorum. Onlardan başka birşey istemiyorum. 2 aylık işçi iken

başıma ayna düştü. Sigortam yatırılmamış, beni başka hastaneye götürüp tedavi ettiler. Sigortam olmadığı için bütün parayı bana zorla ödettiler. Çalışanı olduğum halde ödedim.

Biz hakkımızı istiyoruz. İnsan gibi davranılmasını istiyoruz. Biz köle değil insanınız.

- İkinci kadın işçi: Hakkımızı istiyoruz, yol paralarımızı kesiyorlar. Sağlığımız söz konusu, maaşlarımızı kesiyorlar, girdi-çıkı yapıyorlar. Bunun için eylem yapıyoruz. Herşeyi biz yapıyoruz, dosya götür, imzalat, bu faturayı götür, kan getir, idrar götür. Yani her şeyi biz yapıyoruz. Hastayı röntgene, MR’a indir-çıkı, hastayı ameliyathaneye götür-çıkı, her şey bizde.

Aldığımız maaşlar yetmiyor. Kira sadece 700 lira, aldığımız para kiraya gidiyor. Bu sebeplerden kaynaklı arkadaşlarla konuştuk, sırt sırta verdik, ortak kararlar aldık herkes de onayladı. Böylece sendikalaşmaya başladık. Hep beraber birlik olup bu taşeron köleliği kaldırmamız gerekiyor.

- Taşeron köleliği biliyorsunuz işçileri öldürmeye devam ediyor. En son Soma’da yaşananlar gözler önünde. Siz taşeronluğa karşı ne yapılması gerektiğini düşünüyorsunuz?

- Birinci kadın işçi: Birlik olmamız lazım. Herkesin birlik olması lazım. Bir elin nesi var iki elin sesi var. Hep beraber bu işi (taşeronluğu) kaldırmak zorundayız. Sendikalı arkadaşlar, sadece bizim arkadaşlarımız değil tüm sendikalı, taşeron arkadaşlarımızın birlik olması lazım. Böyle olması gerektiğini düşünüyorum.

Kartal Emekçi Kadın Komisyonu



Hekimler zorunlu acil nöbetine isyan etti

Aile hekimlerine hastane acillerinde zorunlu nöbet dayatması sağlık emekçileri tarafından protesto edildi.

İstanbul Tabip Odası, SES, İstanbul Aile Hekimliği Derneği, Türk Sağlık Sen İstanbul Şubeleri ve çeşitli hekim derneklerinin örgütlediği eylem 28 Mayıs’ta Şişli Etfal Eğitim ve Araştırma Hastanesi Konferans Salonu önünde yapıldı.

“Acilde nöbet istemiyoruz”

Eylemde “Sağlıkta dönüşüm acilleri çökertti – Birinci basamağın işlevsiz kılınmasına izin vermeyeceğiz” yazılı pankart açıldı ve “Acilde nöbet istemiyoruz” sloganı haykırıldı.

İstanbul Tabip Odası Yönetim Kurulu üyesi Fethi Bozçalı ülkede çeşitli salgın hastalıkların tekrar başgösterdiğini ve bu duruma karşı sağlık çalışanlarına ihtiyaç olduğunu ifade etti.

Bozçalı’nın konuşmasının ardından Soma’da hayatlarını kaybeden madenciler ve Erzurum’da KKKA virüsüne yakalanarak hayatını kaybeden sağlık emekçisi Recep Tepe için saygı duruşunda bulunuldu.

Saygı duruşunun ardından söz alan İstanbul Tabip Odası Başkanı Selçuk Erez, Sağlık Bakanlığı’nca verilen görevlerin akılla çalışmaması gerektiğini belirtti ve kendilerinin sağlık alanında gerçekleri anlatmaya devam edeceğini dile getirdi.

Erez’in konuşmasının ardından çeşitli aile hekimliği dernekleri adına basın açıklamaları yapıldı. SES İstanbul Şubeleri adına söz alan Firdevs Tat, sağlıkta dönüşüm süreci için daha önce ‘işlemey’ dediklerini ve bu durumun şimdi hükümet tarafından da görüldüğünü söyledi. Tat, sorunların yama yapılarak telafi edilmeye çalışıldığını ancak kendilerinin yama olmayı kabul etmeyeceklerine dikkat çekti.

Ortak basın açıklamasını okuyan İstanbul Tabip Odası Aile Hekimliği Komisyonu Eşbaşkanı Hatıra Topaklı acillerdeki çalışma koşullarının madenlerden farklı olmadığına dikkat çekti ve “Bu çalışma koşullarının ağırlığı nedeniyle sağlık çalışanları, hastalarına nitelikli sağlık hizmeti sunamamaktadır” dedi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kapitalizm işçi ve emekçileri öldürür!

Yaşamak için sosyalizm gerekiyor!

Mezardan farksız madenlere girmemek için bedel ödemeyi göze almak gerekiyor. Yine mezardan farksız evlerde barınmamak için mücadele etmek gerekiyor.

-“Bilinen en ölümcül kasırga; 500 bine yakın kişinin ölümüne sebebiyet vermiş olan 1970 Bhola kasırgasıdır. O zamanın batı Pakistan’ını, şimdinin Bangladeş’ini vuran bu kasırga, 7 Kasım 1970’te başlayıp 13 Kasım 1970’te sona erdiğinde, bölgedeki evlerin %85’i yok olmuş ve doğrudan etkilenenlerin sayısı 3,5 milyonu bulmuştur.”

-“1972 yılında İran’da oluşan kar fırtınası 4 bin kişinin ölümüne yol açtı. 3-9 Şubat 1972 tarihlerinde gerçekleşen bu olayda, özellikle İran’ın güneyinde 8 metreyi bulan kar, içerisinde yaşayanlarla beraber yaklaşık 200 köyü haritadan silmiştir.”

-“2012’de ABD’yi vuran kasırgada 286 kişi öldü. ABD’den sonra Haiti, Jamaica, Dominik Cumhuriyeti gibi ülkeler de kasırgadan etkilendiler. Hayatını kaybedenlerin ve evsiz kalanların sayıları oldukça fazla.”

-“3 Aralık 1984 günü, ABD kökenli Union Carbide firmasının Hindistan’da Bhopal’de kurduğu böcek ilacı üreten fabrikadan yanlışlıkla 40 ton metil isosiyanat gazını dışarı atması 18 bin kişinin ölümüne, 150 binden fazla insanın zehirlenmesine neden oldu.”

-“Çernobil’den kaynaklanan radyoaktif serpinti 160 bin kilometrekare toprağı kirletmiş, en az 9 milyon insanı etkilemiş ve 400 bin kişinin evinden olmasına yol açmıştır. 800 bin kişi kaza sonrasındaki temizlik çalışmalarına seferber edilmiştir; çocuklardaki tiroid kanserleri 100 kattan fazla artmıştır.”

-“30 Mayıs 1998- Afganistan’ın kuzeyini vuran şiddetli depremde 3 bin kadar insan yaşamını yitirirken, Takhar bölgesinde 50 köy yerle bir oldu.”

-“4 Şubat 1998- İran’da meydana gelen 7.1 şiddetindeki depremde en az 2 bin kişi öldü, binlerce kişi yaralandı.”

-“17 Ağustos 1999’da gerçekleşen Gölcük depreminde yaklaşık 40 bin kişi öldü.”

Gölcük depreminden çok iyi biliyoruz ki, bu tür doğa olaylarında sermaye sınıfından ölen yok denecek kadar az oluyor. Ölenler ise hep işçi ve emekçiler oluyor. Sonra sermaye ve sözcüleri, Soma Katliamı’nda olduğu gibi, timsah gözyaşlarıyla birlikte, “kader” edebiyatı yapıyor. Yalnız Türkiye’de değil, kapitalizmin -şimdilik- egemen olduğu dünyada her afet sonrasında sermayenin sözleri ve davranışı aynı. Kapitalistlerin işçi



emekçilere belirlediği kader ölümüne koşullu olduğu için, sermayenin sözleri ve davranışı kendi içinde tutarlı.

Dere kenarında ev yapan işçi ve emekçiler, küçük çapta bir sel felaketinde dahi can ve mal kaybı yaşar. Böyle bir olay sonrasında, dere kenarında ev yapanlar en hafif ifadeyle cehaletle suçlanır. Olayda cehaletin payı varsa dahi, bu, o kişinin değil, kapitalizmin bilgiyi bile parayla satan barbarlığının sonucudur. Öte yandan cehalet değil, dere kenarında ev yapmanın nedeni, insanın barınma ihtiyacıdır.

Gölcük’teki depremde işçi ve emekçilerin evleri de patronların evleri de aynı şiddetle sarsıldı. İşçi ve emekçilerin evleri yıkılırken patronların evleri yıkılmadı. İşçi ve emekçiler de sağlam bir binada oturmak ister. Ama sağlam bir binada oturabilecek parası yoktur. Yani yaptığını Ahmed Arif’in dizeleriyle “bilmezlikten değil, fukarılıktan” yapar.

Kapitalist üretimde, işçi güvenliği değil, iş güvenliği esastır. İşçi ve emekçilerin payına düşen, kötü koşullarda aç/perişan ölmektir. Doğal afetlerde de payına düşen ölümdür. Kapitalizm “tarihin çöp sepetine” atılmadığı ve kapitalizmi tarihin çöp sepetine atmak için mücadele edilmediği sürece işçi ve emekçilerin “kaderi” hep ölümdür.

Bu yazıda felaket tellallığı yapılmıyor. Kapitalizmin

nesnel gerçekliği anlatılıyor. Kapitalizmde işçi ve emekçiler hakları için mücadele etmedikçe çaresizdir ve “kaderini” kabullenmeye mahkumdur.

Ancak sosyalizmde işçi ve emekçilerin payına düşen ölüm olmayacak. Üretimde işçi güvenliği esas alınacaktır. Sosyalizmde toplumsal mülkiyet olduğu için, barınma sorunu bireylerin tekil sorunları olarak değil, toplumun sorunu olarak ele alınacak. Tek başına barınma sorunu toplumsal olarak ele alındığında bile yerleşim doğal afetlere karşı maksimum düzeyde korunaklı olacak. Bugün bile sermaye sınıfı doğal afetlerde zarar görmüyorsa, doğal afetlerden korunacak yeterince teknoloji var demektir.

İnternette “doğal afetler” kelimeleriyle arama yapıldığında, Sovyetler Birliği’nde Çernobil dışında doğal afet sonrası ölümler yazmıyor. Kuşkusuz 70 yılda doğal afetler olmuştur. Bu afetlerde ölenler de olmuştur. Ama hiçbir internette yer alacak kadar büyük değildir. Çernobil ise, adı hala Sovyetler Birliği olsa da sosyalizmin yaşanmadığı bir ülkede gerçekleşti.

Bu gerçekliği göz ardı ederek o gün de sosyalizm yaşandığını söylesek bile, Çernobil dışında, başka bir olay yok. Çernobil SSCB’deydi ama Türkiye’de, Karadeniz’de kanser Çernobil sonrası epeyce arttı. SSCB’de radyasyonlu ürünler imha edilirken, Türkiye’de bakan televizyonda çay içerek radyasyonlu çayların reklamını yaptı. Sosyalizmin adı bile insanları korumayı esas alırken, kapitalizmde kâr esas alınıyor.

Gerçek şu ki; işçi sınıfı çaresiz değil, “kaderi” de ölüm değil. En başta kendi özlük hakları için mücadele etmekten, yani bedel ödemekten kaçarak en ağır bedeli ödüyor. Aç kalmamak için mezardan farksız madenlere giriliyor. Ama ölümler aç kalmaz ki... Mezardan farksız madenlere girmemek için bedel ödemeyi göze almak gerekiyor. Yine mezardan farksız evlerde barınmamak için mücadele etmek gerekiyor.

Yaşamak için sosyalizm gerekiyor.

M. Kurşun

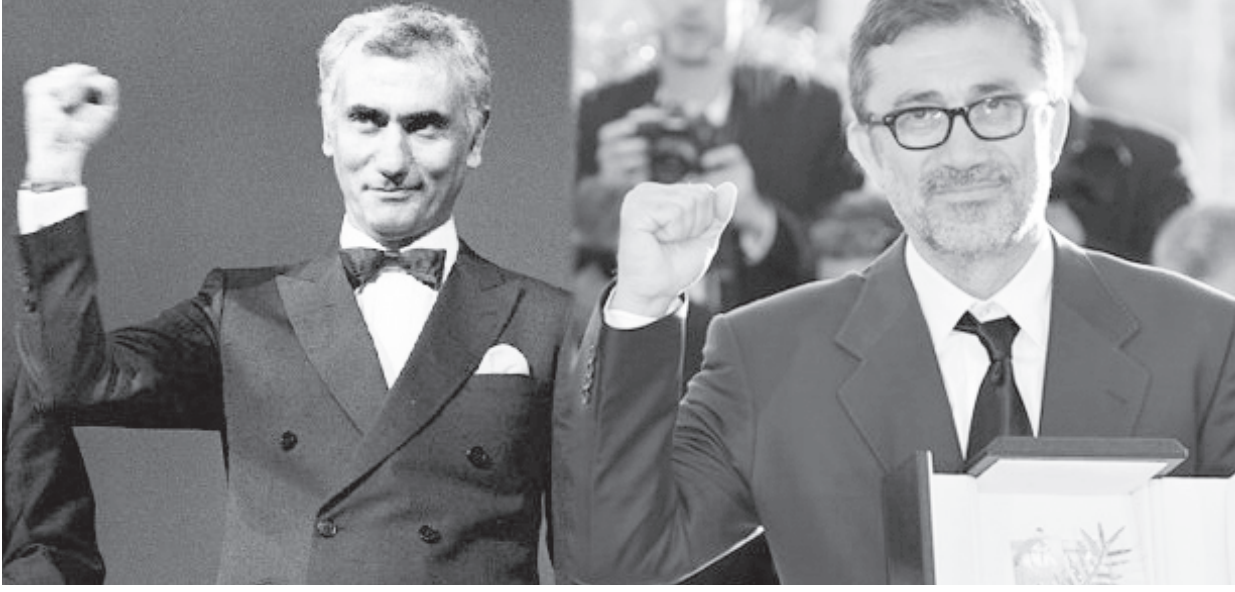
Cumartesi Anneleri 19 yıldır eylemde!

Cumartesi Anneleri kayıplarının bulunması ve faillerinin yargılanması için eylemlerini 19 yıldır sürdürüyor. Galatasaray Lisesi önünde yapılan eylemde ilk sözü alan Hanım Tosun, tek bir kayıp kalmayana kadar eylemlerinin devam edeceğini, sorumlulardan hesap sorduklarını ve sormaya devam edeceklerini ifade etti.

Basın açıklamasını okuyan İHD İstanbul Şube Başkanı Ümit Efe şunları söyledi: “19 yıldır haykırıyoruz: Bu ülkede yurttaşın can güvenliği yok! Bu ülkede hak arama özgürlüğü yok! Bu ülkede kayıplarımızın akıbetini ortaya çıkaracak siyasi irade yok!”

“19 yıldır iktidarlar değişse de baskıcı, muhalifine zulüm üreten rejim değişmedi. Geçmişte evlatlarımızı düşmanlaştırarak kaybeden zihniyet, bugün de yurttaşlık haklarına sahip çıkan tüm evlatlarımızı hedef aldı. 17 yılda ‘Tank Cumhuriyeti’nden geldiğimiz nokta ‘TOMA Cumhuriyeti’ oldu.”

Haziran'ın 'ödülü'



67. Cannes Film Festivali'nde Altın Palmiye Ödülü Nuri Bilge Ceylan'ın 'Kış Uykusu' filmine verildi. Nuri Bilge Ceylan ödül konuşmasında *"Bu ödülü Türkiye'nin gençlerine ithaf ediyorum. Geçen sene hayatını kaybeden gençlere ve ölen madencilerimize adıyorum"* dedi.

Daha önce 1982 yılında senaryosunu Yılmaz Güney'in yazdığı, yönetmenliğini de Şerif Gören'in yaptığı 'Yol' filmi Altın Palmiye ödülünü kazanmıştı. Ceylan'ın ödül aldıktan sonra Yılmaz Güney'in aynı ödülü aldığı sıkı yumruğuyla verdiği poza benzer poz vermesi nedeniyle aralarında bağ kurulmaya çalışıldı.

Nuri Bilge Ceylan daha önce de 56. Cannes Film Festivali'nde de Büyük Jüri Ödülü'nü "Uzak" filmiyle alırken *"Bu ödülü 21 yıl önce burada Altın Palmiye ödülü alan ve Fransa'da yaşamını yitiren Yılmaz Güney'e ithaf ediyorum"* demişti.

Bir sinemacı olarak Nuri Bilge Ceylan'ın Yılmaz Güney'e olan saygısını gerek ödülü ithaf etmesi gerekse de onun pozunu vererek anması anlaşılabilir. Zira bu topraklarda sinemadan bahsedilecekse Yılmaz Güney adı aşıl原因ayan en önemli isimdir. Ancak devrimci bir sanatçı Yılmaz Güney ile Nuri Bilge Ceylan arasında benzerlik kurulmaya çalışılması ise isabetli değildir. İkisi farklı kategoride değerlendirilmesi gereken sanatçılardır. Bu benzerliği kuranlar Yılmaz Güney'in devrimci kişiliğini yok saymakta, onu sadece sanat ürünleri çerçevesi ile "aydın" tanımına ve belli bir kalıba sıkıştırmak istemektedirler.

Oysa Yılmaz Güney'in sanatı taraflıdır, ezilenlerden, emekçilerden yanadır. Yılmaz Güney, düzenin üzerinde uyguladığı tüm baskılara rağmen devrimci sanat anlayışını içeride ve dışarıda savunmuş, eserlerini devrimci kaygılarla üretmiştir. Yılmaz Güney'in filmlerindeki karakterlerle verilmek istenen, değiştirilmesi gereken bir dünyanın mesajıdır. Ancak Nuri Bilge Ceylan günümüz aydınlarından bir örnektir. Eserlerini bu sistemin sonuçlarını daha çok bireyler üzerinden işleyen bir sanatçıdır. Yılmaz Güney ile karşılaştırılamayacak bir yanı da budur. Yılmaz Güney toplumcu sanatın önemli örneklerine imza atmıştır.

Yılmaz Güney döneminde istese Yeşilçam'ın en zengini, en popüler olabilecekken, o emekçi halkı, ezilenleri tercih etmiştir. Bu da onu geniş emekçi

kitlelerin sahiplenmesine yol açmıştır. Yılmaz Güney'in devrimci kişiliği sadece sanat üretiminde değil, yaşamı boyu devrimci mücadeleye sunduğu katkılarla birleştiği için de örnek bir devrimci sanatçıdır. Daha lise yıllarında kaleme aldığı eserde "Buralar eşit olsa cennet olur" cümlesini kullandığı için komünizm propagandası yapmaktan aranmaktadır. Bilindiği gibi 12 Mart 1971 faşist darbesinin ardından devrimcilere yönelik baskı ortamında Mahir Çayan ve yoldaşlarını evinde saklamasından dolayı 2 yıldan fazla bir süre hapse ve sürgüne mahkûm edilmiştir. Benzeri örnekleri çoktur. Yılmaz Güney *"Sanat tek başına devrim yapmaz, fakat doğru bir çizgiyle dünya hakkında doğru bir siyasi görüşe sahip olan bir sanatçı, eserleri yoluyla, halkla, kitlelerle çok güçlü geniş bağlar kurabilir"* diyerek sanatına yüklediği anlamın farkında olarak üretimde bulunmuştur. O sanatıyla da, yaşamıyla da devrimin safındadır.

Nuri Bilge Ceylan'ın yaşamından ve sanatından bu şekilde bahsedilemeyeceği ortadadır. Haziran Direnişi ile birlikte ülke genelinde yaşanan bir canlanmanın onu da etkilemiş olması, konuşmasında direnişe ve Soma'ya değinmesi kadar doğal birşey yoktur. Toplumsal gündemler artık daha fazla konuşulur haldedir. Duyarlılık noktaları artmıştır. Haziran Direnişi sürecinde ve devamında çeşitli biçimlerde kendini gösteren mücadele ruhu bu biçimde, bir kez daha Cannes'ta düzenin efendilerinin karşısına çıkmıştır.

İşte bu "Gezi ruhu", Nuri Bilge Ceylan'ı, 2008 Cannes Film Festivali'nde Üç Maymun filmiyle "En İyi Yönetmen Ödülü"nü ödül aldıktan sonra yaptığı teşekkür konuşmasında *"Bu ödülü birisine adamak istiyorum: Tutkuyla sevdiğim, yalnız ve güzel ülkeme..."* demekten, Gezi'ye ve Soma'ya değinmeye itmiştir. Toplumsal sorunlara daha duyarlı olması kendisi için anlamlı bir adımdır.

İlerici her adım işçi ve ezilen halkların mücadelesine bir katkıdır. Mücadele geliştikçe günümüz aydın tipi de değişecektir. Bu yanıla bu tartışmada görülmesi gereken, Haziran Direnişi ile başlayan süreçte "Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak!" şiarının geçerliliğini koruduğu, mücadelenin değiştirici gücünün bir kez daha görüldüğüdür.



ÇHD'den avukatlara saldırıya ilişkin açıklama

Savunma hakkına yönelik baskı Uğur Kurt için savcı ile görüşen avukatlara saldırıyla devam etti. Savcı özel güvenlik ve polise talimat vererek kendisi ile görüşmek isteyen avukatlara fiziksel saldırı emri verdi. ÇHD avukatlara yapılan saldırının ardından yaptığı açıklamada şu ifadeleri kullandı:

"Avukatlara yönelik bu saldırılar şüphesiz yeni olmamakla birlikte yoğunlaşmış durumdadır. Son olarak Soma'da hukuksuz şekilde yakalanan ve darp edilen avukatlar bu kez de benzer bir muameleye Savcılık makamının isteği ve keyfi tutumu üzerine, üstelik gözleri önünde maruz kalmışlardır. Mesleğimizin onurunu her zaman yüksekte tutan meslektaşlarımıza bu kaçınıcı saldırı? Her geçen gün devletten gelen yeni saldırılar karşısında bir sayı vermek olanaksız hale gelmiştir. Peki, bu baskı ve saldırılar tesadüf müdür? Hayır, elbette değildir. Avukatlara yönelik saldırılar toplumsal muhalefete yönelik baskı ve saldırılardan asla bağımsız değildir. Devlet erkinin, Soma'da, işçilere ve ailelerine karşı tutumu nasılsa -Başbakanın müşavirinin attığı tekmeyi hatırlayalım- Başsavcının bugün meslektaşlarımıza yönelik tutumu da öyledir. Saldırının kökeni ve nedeni bir ve aynıdır."

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2014/22 * 30 Mayıs 2014
Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İsl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezih Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

Onurlu kavgamızın namuslu kalem işçileri:

Nazım Hikmet, Ahmed Arif, Orhan Kemal



Ahmed Arif, Nazım Hikmet ve Orhan Kemal... Onlar onurlu bir kavganın, haklı bir isyanın sesi oldular. Onlar sınıfsız ve sömürsüz bir dünyanın; her türden zorbalığın son bulduğu, kardeşliğin, özgürlüğün, eşitliğin ve emeğin iktidar olduğu bir dünya için mücadelede yer aldılar. Hayatları boyunca buna bağlı kaldılar.

Şiire dağların isyanını ve kekik kokusunu taşıyan şair: Ahmed Arif

Ahmed Arif, 21 Nisan 1927'de Diyarbakır'da doğar. Ortaokulda iken ilk şiirlerini yazmaya başlar. İlk şiirleri 1942 yılında yayınlanır.

Kendisine göre, bir doğulu olması farklı bir şiir tarzı tutturması için önemli bir faktör olmuştur. DTCF felsefe bölümünde okuduğu yıllarda "Rüstemo"yu ve "Otuzüç Kurşun"u yazar.

O dönemde gençliğin ilerici örgütü olan Türkiye Gençler Derneği'ne üye olur. Bir süre sonra kendi çizgisini bulmuş olarak yazdığı şiirler daha yayınlanmadan elden ele dolaşmaya, devrimci gençler tarafından ezberlenmeye başlar. 1951 tevkifatında tutuklanan 184 kişi arasında Enver Gökçe'yle beraber o da vardır. Komünistlere destek olduğuna dair bir ifade imzalatmak isteyen polis, A. Arif'i Ankara'dan İstanbul'a götürüp ünlü Sansaryan Hanı'nda aylarca işkenceden geçirir. A. Arif işkenceye boyun eğmez. Rahatsızlandığı için hastaneye kaldırılır. Daha sonra Harbiye cezaevine konulur. İki yıl hapis ve 8 ay sürgün cezasına çarptırılır. Bu zorlu süreçte yaşadığı deneyimler, şiirinin bir diğer temasını oluşturur.

Yazdığı şiirleri 1968 yılında Hasretinden Prangalar Eskittim adlı bir kitapta gün yüzüne çıkaran Ahmed Arif, bu tek kitabı ve 19 şiiriyle, başka hiç kimseye nasip olmayan bir yer edinmiştir edebiyatımızda.

Ahmed Arif, her gerçek sanatçı gibi, yalnızca çağına tanıklık etmekle kalmamış, taraf olmuş bir ozandır. Yaşadığı dönemin toplumsal sorunlarından, yaşadığı topraklardaki çelişkilerden yola çıkar. Çağının gerçekliğine sıkı sıkıya bağlıdır, ama onun tutsağı olmaz. Serzenişte bulunmaz, umutsuzluğa düşmez hiçbir zaman. Varolanı değiştirmeye çağırır büyük bir inançla.

Sevdanın, isyanın, umudun en güzel şiirlerini yazdı Ahmed Arif. Yoksul Kürt emekçilerinin acılarını,

umutlarını dokudu şiirinde. Şiirleri yıllar geçse de dillerden düşmeyecek.

**İşçilerin, amelelerin bereketli romancısı:
Orhan Kemal**

Asıl adı, Mehmet Raşit Ögütçü olan Orhan Kemal, 15 Eylül 1914'te Adana-Ceyhan'da doğar. Ailesine katkı yapmak için Beyrut'ta işçilik yapan Orhan Kemal 1932 yılında Adana'ya döner. Adana'da işçilik yaptığı sırada tanıştığı işçilerin etkisiyle okumaya başlar.

1938 yılında askerlik yaptığı sırada Nazım Hikmet ve Maksim Gorki'nin kitaplarını okuduğu ihbarı üzerine yargılanır ve 5 yıla hüküm giyer. Orhan Kemal edebiyattaki asıl atılımını ise bir süre sonra gittiği Bursa Hapishanesi'nde Nazım'la tanıştıktan sonra yapar.

1943 yılında tahliye olan Orhan Kemal, amelelik de dahil, pek çok işte çalışır. Fakat kimliği nedeniyle uzun süre aynı işte çalışmazlar. Dostlarının çağrısıyla 1950 yılında İstanbul'a taşınırlar.

Fakat İstanbul'da hayat çok daha zordur. Orhan Kemal de var gücüyle roman ve öykü yazarak aile bütçesine katkı yapmaya çalışır. Bu en verimli yıllardaki çalışmasından Murtaza (1952) ve Bereketli Topraklar Üzerinde (1953) ve ardından Grev ve 72. Koşuş' adlı romanlarını peşpeşe yayınlar. Bu arada romanları ve öyküleri devleti rahatsız etmeye başlamıştır. 1956'da Ara Sokak adlı öykü kitabı nedeniyle, mahkemede, niçin sürekli yoksulların yaşamını işlediği, bu ülkede zenginlerin yaşamını niçin yazmadığı sorulduğunda "Ben gerçekçi yazarım. En iyi bildiğim konuları alırım. Varlıklı yurttaşların yaşayışlarını bilmiyorum, nasıl yaşadıklarından haberim yok" diye cevap verir. 1966'da iki arkadaşıyla beraber bu kez "hücre çalışması ve komünizm propagandası" yapmak iddiasıyla ceza alır, iki ay hapis yatar.

Bir davet üzerine gittiği Sofya'da 2 Haziran günü rahatsızlanan Orhan Kemal, 3 Haziran 1970 günü hayatını kaybeder. Cenazesi 6 Haziran'da özel bir konvoy eşliğinde Türkiye'ye getirilir.

"Saat 11:30'da cenaze arabası sınırdan içeri girer. Uzun bir araba konvoyu onu izlemektedir. Edirne'den Babaeskiye gelindiğinde, asfaltın dönemecinde bir işçi, arabaya yaklaşır. Elindeki çiçek demetini uzatır. Demetin üzerindeki bantta şunlar yazılıdır: 'Biz işçiler,

hatıran önünde saygıyla eğiliyoruz" (Asım Bezirci, Orhan Kemal, Evrensel yay., 1994, s.43)

Komünist şair: Nazım Hikmet

İşçi sınıfı ve ezilen halkların devrimci ozanı Nazım Hikmet'in ölümünden bu yana tam 51 yıl geçti. 3 Haziran 1963'te yaşamını yitiren Nazım Hikmet, 61 yıllık yaşamının ardından yüzlerce şiir, onlarca oyun, roman ve komünizme adanmış bir yaşam bıraktı.

Devrime ve sosyalizme sevdalı bu yürek, 61 yıllık yaşamında işçi sınıfının davasına ve sosyalizme bağlılığından dolayı baskılar, saldırılar, karalamalar, 13 yıllık tutsaklık ve en ağır da yurdunu terketmek zorunluluğu ile karşı karşıya kaldı. Birçok insanın ilk kez sosyalizm ile tanışmasında etkin bir rolü olan Nazım'ın şiirlerini okuyanlar, üzerlerinde taşıyanlar yargılandı, tutuklandı.

Nazım Hikmet, ülkenin emperyalist güçlerce işgal altında olduğu dönemlerde, bağımsızlık savaşına katılmak amacıyla öğretmenlik yapmak gerekçesiyle Anadolu topraklarına geçer. Burada Almanya'da okumuş ve sonrasında Türkiye'ye dönmüş, kendini Spartakistler olarak tanıtan grupla tanışır. Sosyalizm bilinci Spartakistler sayesinde bu dönemde gelişir. Bir süre sonra Marksizm'i, Leninizm'i daha iyi öğrenmek ve sosyalist inşayı yerinde görmek amacıyla Sovyetler Birliği'ne gider. Nazım, bir süre sonra devrime ve sosyalizme sevdalı bir yürek olarak ülkesine geri döner. Dışarıda verdiği mücadele, kısa süreli tutsaklık dönemi, ardından 13 yıllık cezaevi yaşantısı, ülkesinden sürgün edilmesi... Nazım tüm bu süre boyunca yüzünü işçi sınıfına döndü, devrime ve sosyalizme inancını hiçbir zaman yitirmedi, komünizmin militan bir savunucusu oldu.

Nazım işçi sınıfı ideolojisini en kararlı tarzda savunmanın ancak örgütlülükle mümkün olacağı bilinciyle davranarak 1923'te Türkiye Komünist Partisi'ne üye oldu. TKP'nin yaşadığı sürece rağmen hiçbir zaman umutsuzluğa, karamsarlığa kapılmadı ve daima örgütlü mücadelenin gerekliliğini savundu. Tüm hayatı boyunca TKP'yi ve onun üyesi olduğunu büyük bir gururla söyledi. Hayatının en karanlık dönemlerini tek başına geçirdiği zindanda bile, örgütlü bir devrimci gibi davranabilmeyi bildi.